

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

novus

roman

Bro
Sis

Viola Shipman

Şans Bileziği

Şans Bileziği hikâyesi ve
karakterleriyle olağanüstü bir roman.

Debbie Macomber

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hayat mucizelerle dolu! Tek yapman gereken onları görmek!

Lolly'nin her doğum gününde annesi ona şans bileziğine takması için bir tılsım verir. "Anılarımızda yaşadıkları sürece kimse yok olmaz, ölmez" der.

O günden sonra Lolly için şans bileziği ve ona eklenen her tılsım, hayatın vazgeçilmez güzelliklerini hatırlatan bir rehber dönüşür. Hatıralarına olduğu kadar hayata da tutkuyla bağlı olan yetmiş yaşındaki Lolly artık anılarının yavaş yavaş kendisini terk etmeye başladığını fark ettiğinde tüm hikâyesini kızı Arden ile torunu Lauren'a anlatmaya karar verir ve harekete geçer.

Göl kıyısında Lolly'nin yalnız yaşadığı ev, geçmişe yeniden hayat vermek için en doğru yerdir...

Şans Bileziği üç kuşak kadının büyüleyici hikâyesi...

Viola Shipman, yazar Wade Rouse'ın takma adıdır. Rouse, Michigan'da yaşıyor. *People* gibi pek çok dergiye yazarlık yapıyor. Büyükannesinin ismiyle yazdığı *Şans Bileziği* dokuz dile çevrildi.

Çeviren: Begüm Kovulmaz

tavsiye edilen
satış fiyatı

₺ 29

Sertifika no: 1940

ISBN 978-605-09-4530-0

9 786050 945300

Doğan
novus

Şans Bileziği

ŞANS BİLEZİĞİ

Orijinal adı: The Charm Bracelet

© 2016 by Viola Shipman

Yazan: Viola Shipman

İngilizce aslından çeviren: Begüm Kovulmaz

Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Ağustos 2017 / ISBN 978-605-09-4530-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Erbil Kargı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermeciler Sanayi Sitesi 10. Cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL

Tel: (212) 422 79 29

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

Şans Bileziği

Viola Shipman

Çeviren: Begüm Kovulmaz

Büyükannelerim ve annem için...

Hayattaki en güzel hediyelerin en basit şeyler olduğunu
bana yeniden öğrettiğiniz, tılsımlarınızı bana emanet ettiğiniz için...

Giriş

Yarım kalpli tılsım

Asla ayrılmayacağımız bir hayat için

4 Temmuz 1953 – Lolly

Ateşböceklerinin göz kırpan ışıkları Lost Land Gölü kıyısındaki taşları aydınlatıyordu. “Görüyor musun, Lolly?” diye güldü annem alacakaranlıkta. “Doğa Ana bize erkenden bir havai fişek gösterisi sunuyor.”

Gülümseyip havayı içime çektim.

Bütün dünya yaz kokuyordu: Güneş kremi ve maytaplar, barbeküler ve çam iğneleri.

İskelemize doğru yürürken, yusufçuklar bizim için gönderilmiş bir keman orkestrası gibi kulaklarımızın dibinde vızıldayarak uçuşuyordu.

Onuncu doğum günümdü, pastamın mumlarını az önce üflemiştim. Babam 4 Temmuz kutlaması için bir şenlik ateşi yakmakla meşguldü. Bana hediye vermiş, ilk oltamı armağan etmişti, bundan böyle pazar günlerini balık tutarak birlikte geçirebilecektik. Şimdi sıra annemin hediyesindeydi. Hediyesini bana her seferinde iskelemizin ucunda verirdi.

Hava kararıyordu, uzanıp elini tuttum, bileklerimiz birbirine dokundu, bileziklerimiz şingırdadı. Kıkırdadım. Her zamanki gibi bileziğinde asılı olan tılsımları tek tek yoklayıp bakmadan ne olduklarını tahmin etmeye çalıştım. Bu oyunu yıllar önce icat etmiştim.

“Bebek patiği!” dedim heyecanla.

“Mutlu, sağlıklı çocuklar için” dedi annem.

“Bir anahtar!” diye haykırdım.

“Kalbimin kilidini açtığın için” dedi.

“Kar tanesi?”

“Evet” dedi. “Çok boyutlu bir hayat için.”

Parmaklarım bileziğini yokluyor, annem her tılsımın öyküsünü ve açıklamasını anlatıyordu. Söylediklerinin hepsini ezbere biliyordum. En sevdiğim, hep oynadığım tılsımları aradım parmaklarımla: Açılıp kapanan kapağıyla piyano, başı ileri geri hareket eden, gözleri yeşil taştan kurbağa ve cıkrığı hareketli bir dilek kuyusu.

“Güzellikle, özenle verilen anlamlı kararlarla dolu bir hayat için, bütün dileklerinin gerçek olduğu bir hayat için!”

İskelenin ucuna yaklaşıırken, parmaklarım ne olduğunu anlayamadığım bir tılsıma takıldı.

“Bu hangisi anneciğim?” dedim. “Tanıyamadım.”

“O...” Annem duraksadı, sesi çatladı.

“İyi misin?”

“O benim sallanan sandalyem” diye açıkladı.

“Ne işe yarıyor?”

“Şeye...” Durdu, göl sularında uzun uzun yüzmüş gibi hızla nefes alıp verdi... “Uzun ve sağlıklı bir ömür için.”

İskelenin ucuna oturduk, ayaklarımızı suya sallandırdık ve o anda havai fişek gösterisi başladı.

“Aaaah!” dedim soğuk suyun ve havai fişeklerin etkisiyle. “Vay canına!”

Doğum günüm tıpkı ülkemizin bağımsızlık günü gibi 4 Temmuz’daydı, ben bir yaz çocuğuydum.

Havai fişekler gökyüzünde patlayıp sesleri yankılanırken, “Bütün bu havai fişekler senin için!” diye fısıldardı annem kulağıma her seferinde. “Dünya senin doğumunu kutluyor!”

Annem özel günlerde bana bileziğime takmam için bir tılsım hediye ederdi: Noel’de, yolculuklardan önce, okulda başarılı olduğum zaman. Her doğum günümde bileziğime yeni bir tılsım eklerdi.

O yıl da öyle oldu.

“İyi ki doğdun, Lolly!” dedi annem. Beni kucaklayıp başımı öptü. “Önce şiirimizi okumak ister misin?”

Başımı iki yana salladım.

“Neden istemiyorsun?”

“Anne! Artık büyüdüm ben.”

“Asla o kadar büyümeyeceksin. Haydi birlikte okuyalım o zaman!”

Bu tılsım senin.

Bilesin diye...

Şiiri okumaya başlayınca yüzü aydınlandı. Sıcak bir günde gölün serin sularına dalmak gibiydi. Karşı koyamadım, ona katıldım:

Hayatın her adımında,

Seni sevdiğimi.

Benden bir hediye

Aldığın zaman,

Hatırla ikimizi,

Seni ve beni.

Annem beni kucakladı, neşeyle gülüyordu. “İşte hediyen” dedi ve ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkardı.

Kutuyu açtım, kadife kumaşın üzerinde her zamanki gibi gümüş bir tılsım duruyordu.

“Nedir bu anneciğim?” diye sordum karanlıkta daha iyi görmek için gözlerimi kısıarak.

“Bir kalbin yarısı. Asla ayrılmayacağımız bir hayat için.”

Kalbi kutudan çıkarıp inceledim, parmaklarımı ince kıvrımlarında dolaştırdım.

“Diğer yarısı nerede?”

“İşte burada” dedi bileziğini havaya kaldırarak. Bileziği, süslerle donattığımız Noel ağacımız kadar gösterişliydi. Bileğimi tuttu, tılsımı bileziğime taktı ve elimi kalbine götürdü. “Ve burada. Her zaman benim bir parçam olacaksın.”

Gülümsedim, anneme yaslandım. Kendimi sıcak ve güvende hissettim. Annem şakayık ve güneş kremi kokuyordu.

“Bak, tılsımlarımızı birleştirince” dedi iki yarım kalbi birbirine yaklaştırarak, “üzerlerinde ANNE ve KIZI yazdığını göreceksin. Bu iki parça birbirini tamamlıyor. Bundan sonra ne olursa olsun ben her zaman senin bir parçan olacağım, sen de benim. Bana bir söz vermeni istiyorum, Lolly.”

“Ne istersen anne.”

“Bana hikâyemizi her zaman anlatacağına ve her zaman kendin olacağına söz ver.”

“Söz veriyorum anne” dedim.

Annem gülümsedi, havai fişeklerle aydınlanan gökyüzüne ve göl sularına baktı. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti.

“Her zaman senin yanında olacağım, Lolly. Özellikle bileziğini taktığın zaman. Bileziğin birlikte geçirdiğimiz hayatın anılarını taşıyacak. Bunu senden kimse alamaz.”

Yanağımdan öptü, gökyüzünde havai fişekler patlıyordu.

“Seni her zaman seveceğim Lolly” dedi.

“Ben de seni her zaman seveceğim anneciğim.”

Suyun üzerinden bize doğru esen serin meltem bileziklerimizi şıngırdattı.

“Biliyorsun, bu gölde aile bireylerinin seslerini duyduklarını söyleyenler var. Bazıları çobanaldatanın ötüşünde, kurbağaların sesinde aynı şeyi duyuyor. Ama ben aile üyelerimizin sesini tılsımlarımın şıngırtısında duyuyorum.”

Söylediklerini duyunca nedense tüylerim ürperdi. Annem çok güzel görünüyordu. Havai fişeklerin ışığı kıvırcık, sarı saçlarını ve pembe yanaklarındaki çiilleri aydınlatıyordu.

Sanki milyonlarca fotoğraf makinesi milyonlarca flaş patlatarak onun fotoğrafını çekiyordu. O anda nasıl görüldüğünü asla unutmadım.

Daha dikkatli bakınca, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını fark ettim.

Bir yıl sonra sevgili annemi kanser yüzünden kaybettim.

4 Temmuz 2013

Patlayan havai fişeklerin sesiyle kendime geldim, daldığım derin düşünceler dağıldı. Şimdi yetmiş yaşındayım. Annemle babamı kaybedeli uzun yıllar oldu. Kocam öldü, kızım Arden büyüdü, beş saat uzakta, Chicago'da yaşıyor. Torunum Lauren üniversiteye gidiyor. Yıllardır doğum günümü tek başıma kutluyorum. Fakat karanlık gökyüzüne bakınca, havai fişeklerin anılarla yüklü görüntüsü beni hâlâ büyülüyor.

Başımı kaldırıp gökyüzüne bakınca yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını hissediyorum.

Annem kalbimin yarısını beraberinde götürdü ama bütün tılsımları hâlâ bende ve haklıydı: Şans bileziği bana sürekli onun sevgisini anımsatan bir işaret.

Aile hikâyelerimizi Arden ve Lauren'la paylaşacağıma söz vermiştim, çünkü hikâyelerimiz sevdiklerimizde yaşadığı sürece asla ölmeyiz. Henüz küçücüklerken onlara ailemi zi anlattım ama zamanla beni dinleyemeyecek kadar meşgul yetişkinlere dönüştüler ve hayat –her zaman yaptığı üzere– göl sularında sektirilen bir çakıl taşı gibi hızla uzaklaştı bizden.

Onlara hâlâ tılsımlar göndererek tarihimizi ve geleneklerimizi anımsatmaya çalışıyorum, ama kızım geçmişimizi ve beni artık giymek istemediği eski bir ceket gibi bir kenara at-

tı. Onun yokluğu Ekim'in ilk karlı günü gibi üşütüyor beni.

Eve dönmeleri için dua ediyorum, ama yoluma yalnız devam ediyorum: Her 4 Temmuz'da havai fişekler atılırken annemin şiirini yüksek sesle okuyorum. Rüzgâr her seferinde – anneminkinden bile ağır olan– şans bileziğimi şingırdatıyor. Gözlerimi kapatıp bu sesi dinliyorum.

Annemin, “*İyi ki doğdun Lolly*” diyen sesini duyuyorum.

Birinci bölüm

Sıcak hava balonu tılsımı

Macera dolu bir hayat için

Bir

Mayıs 2014 – Arden

Arden Lindsey, bağırmakta olduğunu çok geç fark etti.

Yerinden kalkıp *Paparazzi* dergisindeki ofisinin kapısını çarparak kapattı. Derginin internet sitesi için çalışan en genç yazarının az önce teslim ettiği korkunç makale yüzünden burnundan soluyordu.

Beyonce “hamilelikten kurtulan karnını” suşisiyle doldurdu?!

Şaka mı bu?

Simóne, çarpıcı başlıklar ve akıcı cümleler yazmaktan çok şampanya ve dansçılarla ilgilenirdi.

“Şarkı sözcüğünü aynı cümlede kaç kez kullanabilirim denemesi mi yaptın?” diye haykırdı Arden. “Şarkı söyledi? Şarkıcı? Şarkısında?”

Arden derin bir nefes aldı.

“Yazıyı internet sitesine uygun hale getirmeye zahmet bile etmemişsin” diye homurdandı.

Siyah sandalyesinde arkasına yaslandı, küt siyah saçları yüzüne düştü, kalın siyah çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna kaydı.

Gözlüğünü çıkardı, gözlerini kapadı, şakaklarını ovdu. Yaklaşan baş ağrısının baskısını şimdiden hissedebiliyordu. *Paparazzi*’nin River North antreposundaki şık ofisinden gelişini duyulabilen El treni gibi yaklaşıyordu baş ağrısı.

Bu treni de durduramazsın, diye düşündü Arden, çantasından iki Ibuprofen kapsülü alırken. El treni aniden ve hızla penceresinin önünden geçti.

Hapları ağzına attı ve lattesinden kalanı başına dikti. Derin bir nefes aldı, içindeki yogiyi canlandırmaya çalıştı, gözlüğünü itip burnuna yerleştirdi ve ellerini eğitilmiş bir piyanist gibi Mac'inin klavyesinin üzerine yerleştirdi.

Beyonce'yle Sahne Arkasında
(Yalnızca [İTALİK "Paparazzi"] Oradaydı!)

Yazan: Simöne Jaffe

[P]

Partiye hazır mısınız yalnız hanımlar, çünkü [ÜNLÜLER_LİNKİ] "Beyonce" hazır!

[P]

[LİNK "Bayan Carter Gösterisi"] kapsamında bu cuma ve cumartesi [LİNK "United Center"da] sahne alacak olan pop kraliçesi [LİNK Chicago'ya] gelişini özel bir partiyle [LİNK "Sunda"da] kutladı. Restoranda kocası [ÜNLÜLER_LİNKİ "Jay-Z"] ve ünlü arkadaşları [ÜNLÜLER_LİNKİ "Gwyneth Paltrow"] ve [ÜNLÜLER_LİNKİ "Alicia Keys"le] suşi yiyip sake içtiler.

Arden Lindsey kendini çalışmaya kaptırdığı zaman sanki ruhu bir anda bedeninden çıkıyor, antreponun ahşap kirişlerine yükselip yukarıda bir yerden onu seyretmeye başlıyordu.

Elleri klavyesinin üstünde uçarcasına hareket ediyor, çok az kişinin kullandığı tuşlara basıyordu.

Parantezler ve ayraçlar, rakam işaretleri ve ampersandlar.

Arden'in yaptığı işi neredeyse hiç kimse fark etmiyordu.

Arden günlerini yazıları elden geçirip redakte ederek, arama motoru optimizasyonu, tıklanabilir linklerle, kodlar-

la, bağlantılarla uğraşarak geçiriyordu. Dergiyi dizüstü bilgisayarından, iPad'inden veya telefonundan okuyanlar onun emeğini fark etmiyordu ama onun çabası sayesinde reklam verenler mutlu oluyordu. *Paparazzi* bu sayede dünyanın en çok aranan dedikodu sitelerinden biri haline gelmişti.

Arden, *Paparazzi* fotoğrafçısının şafak vaktinde gönderdiği fotoğrafları ekranında incelemeye başladı: Beyonce'un Gwyneth'e sarılan fotoğrafı. Güneş gözlüklü Jay-Z. Topuklu ayakkabıları üstünde olağanüstü uzun görünen Kimora.

Tabii Simóne da çok çekiciydi.

Simóne, *Paparazzi*'nin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu: Gür siyah saçları, solgun teni, zümrüt yeşili gözleriyle egzotik ama ulaşılabilir bir tipti – Kardashian ailesinin kızlarından biri olabilirdi. Gerçekte bir elli boyunda, belki kırk beş kiloydu ama fotoğraflarda bir yıldız gibi görünüyordu.

Yıldız gibi davranıyordu da. Ünlülerle sanki onlardan biriymiş gibi sohbet edebiliyordu. Birkaç içkiden sonra onları konuşturabiliyordu.

Tabii not almayı unutmazsa, diye düşündü Arden.

Arden fotoğrafları incelerken laptop ekranında kendi yansımaya gözü takıldı. Alicia Keys'in ve Kelly Rowland'ın güzelliği yanında yüzü solgun, giysileri sıradandı.

Kelly Rowland'ın saçını daha yakından inceleyerek peruk olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Bak şimdi, bu güzel bir peruk anne, diye kıkırdadı. Annesinin kaldığı sahil kasabasında turistleri eğlendirmek için taktığı utanç verici perukları anımsamıştı.

[FOTOĞRAF KODU: "TZQ189&04L"]

Arden makaleyi son bir kez daha gözden geçirdi, sonra *Paparazzi.com*'a yükledi. Sayfanın üstünde Beyonce ve

Gwyneth'in kucaklaşırken çekilmiş göz kamaştırıcı bir fotoğrafı vardı. Üstteki kırmızı bantta "SICAK HABER!" yazıyordu.

Arden kâğıt kahve bardağını havadan çöpe salladı. Ayağa kalkıp sekizinci kattaki ofisinin penceresine gitti. Yükseltilmiş tren rayları ve binalar arasından Michigan Gölü'nün küçük bir parçası görünüyordu.

Mayıs ortasında, güzel bir gündü ve güneş ışığı suyun yüzeyini bir kaleydoskopu çevirmişti.

Arden koyu yeşil dalgaların göl kıyısındaki beyaz tekneleri sallayışını izledi.

Michigan Gölü kıyısında büyümüşü. Göl sanki milyonlarca kilometre ötedeydi, Chicago'luların bazen Michigan'lılar için söylediğı gibi "diğer taraftaydı" göl.

Yalnızca bir göldü ama Arden'a çok büyük gelirdi; çocukken bu gölün onu dünyanın geri kalanından ayırdığını düşünürdü.

Chicago'ya gelen LA'lı ve New York'lu ünlüler, "Tuz kokusu alamıyorum" derlerdi. Veya "Yani gölün bir kıyısından diğer kıyısı görünmüyor mu?" diye sorarlardı. Michigan Gölü'nün genişliğini ve büyüklüğünü algılayamazlardı.

"Beyonce haberi çok iyi olmuş."

Arden patronunun sesini duyunca dönüp ona baktı.

"Teşekkürler" dedi Van'a. Zac Efron modeli saçını ve papyonunu hemen fark etti.

"Birkaç dakika önce çevrimiçi oldu ama şimdiden birkaç bin hit aldı" dedi Van. "Jay-Z beni arayıp koyduğumuz linkler için teşekkür etti. Çok iyi iş çıkarıyoruz, öyle değil mi?"

Biz mi? Paparazzi.com'un editörü olabilirsin, her gün kraliyet ailesi üyelerini haber yapıyor olabiliriz ama bu yine de sana benim işim hakkında konuşurken "haşmetmeap biz"i kullanma hakkı vermez.

Ama bunun yerine, "Evet" dedi. Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Bir an duraksadı.

“Yarın gece konser sonrası partisini ben yazabilir miyim acaba?”

“Çok iyi fikir ama bize burada lazımsın” dedi Van gülümseyerek. Ne zaman romanını yazmaktan söz etse, eski kocası da böyle anlayışlı ve küçümseyici bir gülümseme takınırdı.

Arden, boşandıktan on yıl sonra bile eski kocasının onunla her konuda –yazılar, para, haberler– mücadele etmiş olmasına rağmen kızı için hiç çabalamamış olmasına inanamıyordu. Sonunda, kızının velayetini bile istememişti. Arden’i istememişti. Lauren’i istememişti. Onun soğukluğu Arden’i da dondurmuş, kocasına karşı koyma becerisini elinden almış ve sonuçta yeterince finansal destek alamadan boşanmak zorunda kalmıştı. Eski kocasının şimdi yeni bir ailesi, yeni bir eşi ve onlarsız bir hayatı vardı.

“Sen olmasan ne yapardık?” dedi Van.

Arden bu sorudaki ironiye gülümsedi, hayal kırıklığını ve öfkesini gizlemek için dönüp camdan dışarı baktı.

“Partiye Simóne gitsin” dedi Van. “O böyle şeyler için yaşıyor, sıradaki başmakaleci de o olacak zaten.”

Arden yüzünü buruşturdu, sanki patronu yanına gelip bir tokat atmıştı. Eli alışkanlıkla kulağına gitti, kulakmemesini çekti. Yıllar önce, annesiyle birlikte *The Carol Burnett Show*’u izlerken kapmıştı bu hareketi. Anaokuluna gidip annesinden ayrılacağı zaman, endişeli anlarında tekrarladığı bir tike dönüşmüştü.

Sınıfın karşısına çıkınca, “Carol gibi kendi kulağını hafifçe çek” demişti Lolly. “Böylece kendine ve bana sessizce her şeyin yolunda gideceğini söylemiş olursun.”

Arden, Van’ın uzaklaştığını duyana kadar arkasını dönmedi. Van ondan on yaş küçüktü ve son on yıldır derginin başına getirilen yedinci patrondur. Sevimli oyuncak askerler gibi gelip giderler, New York ofisi tarafından çağırılana ya

da *People*, *EW* veya *Entertainment Tonight*'a geçene kadar kalırlardı.

Artık kimse yazar olmak istemiyor, hayatlarını anlattıkları şöhretlerden biri olmak istiyor, diye iç geçirdi Arden.

"Posta!"

Arden bir patırtı duydu, arkasına dönünce masasının üzerine yığılan zarfları gördü. Yerine oturup gelen mektupları ve zarfları incelemeye başladı.

"Aynı şey, hep aynı şeyler" dedi basın bültenleri ve şöhretlerin yeni parfüm örneklerini elden geçirirken. Gözü kalın bir zarfın üzerindeki gönderen adresine takılınca nabızı hızlandı. Masası sallanmaya başladı, pencereye bakınca El treninin gıcırtilar çıkararak geçtiğini gördü. Baş ağrısının yeniden şiddetlendiğini hissedebiliyordu.

Arden kabarık zarfı aldı, masasının üstündeki, üzerinde *Paparazzi* yazan kahve kupasının içinde duran makasla kenarını keserek açtı.

Zarftan önce küçük bir kart çıktı.

Arden'in yüreği ağzına geldi. Annesinin güzel el yazısı artık eskisi gibi kıvrımlı, sağa yatık ve düzgün değildi. Beceriksizce yazılmış gibi karmaşıktı.

Kartı okudu:

ALICE:

Ama delilerin arasına girmek istemiyorum.

CHESHIRE KEDİSİ:

Ah, bu konuda yapacak bir şey yok. Burada hepimiz deliyiz zaten.

Yazı işleri nasıl gidiyor, canım?

Unutma, mutluluğumuzu bulmak için hepimiz bazen biraz

ÇILGINLIK yapmalıyız.

Umarım bu yaz ziyaretime gelebilirsin. Seni özledim ve bütün kalbimle seviyorum!

Lorna Lauren'a sevgilerimi ilet.

Annen

Arden nabzını şakaklarında, sonra gözlerinde hissetti.

Lorna mı? Ah anne, dedi kendi kendine, annesinin yaptığı hatayı görünce. Kendi torununun adını nasıl yanlış yazarsın?

Arden zarfı alıp ters çevirdi. Masasına küçük bir kutu düştü. Kutuyu açınca, kadife kumaşın üzerinde Çılgın Şapkacı'yı gösteren gümüş, küçük bir tılsım gördü.

"Alice Harikalar Diyarında!" deyip gülümsedi Arden. "En sevdiğim kitap!"

Arden tılsımı yakından inceledi, avucuna koydu ve parmaklarını üstünde dolaştırdı.

Hâlâ tılsımlara meraklısın demek, anne? Hâlâ sihirli olduklarına inanıyor musun gerçekten?

Annesinin tılsımlarla dolu bileziğini düşündü. Annesi bileziğini hiç çıkarmazdı. Küçükken bileziğin sürekli şıngırdamasına sinir olurdu Arden.

Lauren ve ben Michigan'a ne zamandır gitmedik? Zaman nasıl da akıp gidiyor, diye düşündü. Kendini bir an suçlu hissetti ama laptopundan gelen mesaj sesiyle dikkati dağıldı.

İş yetiştirmekle geçiyor zaman. Öyle uçup gidiyor işte.

Kartı alıp yeniden okudu.

Umarım bu yaz ziyaretime gelebilirsin.

Annesi ondan ender olarak bir şey isterdi, özellikle ziyaret etmesini istemesi şaşırtıcıydı. Eve dönmek Arden için zordu, aslında Alice'in tavşan deliğinden düşüşü gibiydi biraz. Amerika'nın küçük bir kasabasında büyümek kolay olmamıştı. Çekingen bir çocuktuk ve Lolly Lindsey gibi bir anneye sahip olmak www.kaylaashirley.org

“Kötü biri olduğundan değil” dedi Arden elindeki tılsıma sanki terapistiyle konuşur gibi. “O yalnızca biraz...”

“Debbie Reynolds!”

Evet! Tam da öyle!

Hep sahnede gibi. Hep rol yapıyor, diye düşündü Arden.

“Arden?”

Arden şaşkınlıkla zıpladı, dönüp bakınca Van’ın kapının önünde durduğunu gördü. Mavi kravatında sarı kayık desenleri vardı.

Bir dakika... Konuşan ben değil miydim? diye şaşırdı.

“Debbie Reynolds yirmi beş yaşında biriyle çıkıyormuş! Haber birazdan geliyor! Özel haber yapacağız. On beş dakika içinde internette yayınlamamız lazım!”

“Elbette” dedi Arden. Van uzaklaşırken arkasından seslendi: “İşim bitince erkenden öğle yemeğine çıkacağım, sıkıncası yoksa. Biraz temiz hava almam lazım.”

Van durdu, geri döndü, saatine baktı ve parmağını Arden’a doğru uzattı.

“Elbette. Dinlenmeni isteriz. Ama saat hâlâ çok erken. Yemeğe biraz daha geç çık, olur mu? Bugün başımız çok kalabalık. Bu gece için planın var mı? Ya da bu hafta için? İnternet haberleri yönetmenliği pozisyonu hâlâ açık biliyorsun...”

Arden karşılık vermek için ağzını açacak oldu ama Van çoktan gitmişti bile.

İki

Mayıs 2014 – Lauren

Pablo Picasso, “Her çocuk bir sanatçıdır” demişti. “Sorun, büyüdükten sonra sanatçı olarak kalabilmektir.”

Lauren yurt odasındaki masasının üzerinde duran çerçevesiz alıntıyı düzeltti. Bakışlarını MacBook’unun ekranındaki ekonomi notlarına çevirdi ama görüşü bulanıklaştı.

Yurt odasına dolan sıcak meltem Lauren’ın sarı saçlarını hafifçe dağıttı.

Derin bir nefes aldı, Michigan Gölü’nün kokusunu, yazın ciğerlerini ve odayı doldurarak yaklaşan havasını, çiçeklerin, taze suyun o tatlı rahiyasını içine çekti; yeni biçilmiş çimenler ve sıcaklık... Umudun kokusuydu bu.

Dışarıdan gelen neşeli bağrıışmaları duyunca ayağa kalktı, masasının üzerinden eğilip pencereden dışarı baktı: Northwestern Üniversitesi kampüsündeki yurt odası gölü ve öğrencilere ayrılan sahili görüyordu. Denizden gelen esinti hâlâ epey serindi ama erkek öğrenciler tişörtlerini çıkarmış frizbi oynuyor, bikini üstlerini giymiş kızlar güneşten faydalanmaya çalışıyordu.

Arkadaşlarının umarsızca günün ve güneşin tadını çıkarıldığını görünce ayağa kalktı, mor renkli okul kazağını çıkardı ve masasının yanında duran şövalenin başına gitti.

Fırçasını eline aldı.

“Dondurma!”

Lauren şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Oda arkadaşı fırtına gibi içeri daldı, koyu renkli kıvrırcık saçlarını savurarak yanına geldi, elinde iki dondurma külahı vardı.

“Bunlar iyi gelir diye düşündüm” dedi Lexie, her zaman-
kinden daha da hızlı konuşarak. “Finallere çalışmak ile bu
güzel günün tadını çıkarmak arasında kaldık nasıl olsa... bir
de, Josh’un yine beni kandırdığını öğrendim!”

“Ne?” Lauren dondurmasını arkadaşından aldı, fırçasını
ona doğru sallayarak sordu: “Bu kez ne yaptı?”

“Grace’i bu hafta sonu United Center’daki Beyonce konse-
rine götürecekmış!”

Lexie dondurmasını yaladı. “Beni götüreceğini söylemiş-
ti!” dedi. Omuzları çöktü. “Yaz tatili için ayrılmadan önce
son randevumuz olacaktı bu.”

“Sepetle o sefili” dedi Lauren, fırçasını yerine koyarken.
“Hemen bırak!”

Lexie dondurmasını yalamaya devam etti ama gözleri bü-
yümüştü. Lauren hemen anladı: Oda arkadaşının bir planı
vardı.

“Annen konser için bize bilet ayarlayabilir mi?” diye yal-
vardı Lexie. “Böylece Josh’ın ne haltlar karıştırdığını görebil-
liz.”

Lauren gözlerini devirdi, dondurmasından kocaman bir
ısırsık aldı, yatağa oturdu. “Bu teknik olarak mümkün” dedi.
“Ama böyle bir şey istemez. Ona göre değil.”

“Annenin *Paparazzi* için çalıştığı halde bağlantılarından
hiçbirini kullanmadığına inanamıyorum.”

“Öyle bir risk alamaz. Konser hakkında bir şeyler yaza-
caktır... ama ofisinden” dedi Lauren. Sonra ekledi: “Lexie, o
çocuğu unutmalısın. Sana iyi gelmiyor.”

Lexie ağzında yarısı yenmiş dondurmasıyla ayağa kalktı,
cep telefonunda mesaj yazdı.

“Tamamdır!” dedi birkaç saniye sonra.

“Ne kadar romantik!” dedi Lauren, sonra oda arkadaşına bakarak gülmeye başladı. “Bu arada, hamile bir kanguru gibi görüldüğünün farkındasın, değil mi?”

Lexie şişmiş göbeğine bakıp güldü, hâlâ ağzında olan külah yüzünden az kalsın boğulacaktı.

“Ah, unutmuşum” dedi ve kapüşonlu sweatshirt’ünün kocaman cebinden çıkardığı zarflar ile paketleri yatağa bıraktı. “Posta geldi.”

Lauren dondurmasını bitirdi, yatağa gitti ve oda arkadaşının yatağın üstüne saçtığı zarfları karıştırmaya başladı.

Açtığı her zarf kalbini biraz daha sıkıştırıyordu: Fortune 500 şirketlerinde ve bankalarda staj fırsatları, kampüs görüşmeleri programı, iş fuarları için broşürler. Gelen hiçbir fırsatı değerlendirmemişti ve şimdi annesine yazın staj yapacak ya da çalışacak bir yer bulamadığını söylemesi gerekiyordu.

Lauren iç geçirdi. “Bununla başa çıkamam” dedi. Başını öne eğdi, sarı bukleleri yüzüne döküldü.

“Her şeyin sonu değil” dedi Lexie. “Neden annene okuduğun bölümden memnun olmadığını söylemiyorsun?”

“Onunla tanıştın” dedi Lauren. “Memnuniyet annemin al-dırış ettiği şeylerden biri sayılmaz.”

“Şimdiden mutsuzsan” dedi Lexie, “kim bilir yirmi yıl sonra nasıl hissedeceksin, düşünsene.”

Lauren iç geçirdi.

“Hey, bu da nedir?” diye sordu Lexie birden. Kalın bir zarfı işaret ediyordu.

Zarfın üzerinde Lauren’ın adı yazıyordu ama o arkadaki Michigan adresini görene kadar kimden geldiğini anlamadı.

“Büyükanнем!” diyen Lauren, neşeyle zarfı açtı ve içindeki kartla küçük kutuyu çıkardı.

“Ne olduğunu biliyorum” diye güldü Lexie, yatağın üstüne serilerek. “Açsana hadi.”

Lauren küçük kutuyu açtı, içinden sıcak hava balonu şeklinde gümüş bir tılsım çıktı.

“Kartı oku” dedi Lexie.

Lauren, Lolly’yi düşünerek gülümsedi. Büyükannesine hayrandı – onun çılgın peruklarını, kayıtsız tavırlarını, doğa sevgisini, ateşli ruhunu çok seviyordu.

Lauren kartı açtı ve okumaya başladı. Sesi giderek duygusallaştı.

Bu tılsım macera dolu bir hayat için!

Unutma... Hayat kısa!

Sevgiler,

Büyükannen

“Büyükannen çok düşünceli” dedi Lexie, dizüstü bilgisayarını açarken. “Ben de kendi büyükannemi özledim. Onu öyle çok severdim ki.”

Lauren oda arkadaşının omzunu okşadı, Lexie’nin söyledikleri onu duygulandırmıştı. “Büyükannen hâlâ seninle” dedi.

“Biliyorum” dedi Lexie. Sonra dudağını ısıırıp konuyu değiştirdi. “Ekonomi finali. Çalışma zamanı geldi sanırım, değil mi?”

Lauren tılsımını öptü ve sıcak hava balonunu da dikkatle şans bileziğine taktı. Masasına gidip Lolly’nin kartını Picasso alıntısının yanına yerleştirdi. Parmaklarını büyükannesinin el yazısında dolaştırdı. Lexie’ye bakıp büyükannesini kaybetmenin nasıl bir his olacağını düşündü.

Yetmiş yaşında mı şimdi? Bu mümkün mü? diye merak etti kendi kendine.

Lauren başını kaldırdı, akademik, sanatsal ve atletik başarılarını düşündü. İç geçirdi.

Çok haklısın büyükanne. Bana bir macera lazım.

Yeniden pencereye dönüp göl kıyısında oynayan arkadaşlarını seyretti. Gözlerini yumdu.

Büyürken, her yaz Michigan, Scoops'a gider, Lost Land Gölü kıyısındaki evde büyükannesini ziyaret ederlerdi. Hayatının en güzel zamanı bu yaz aylarıydı. Gerçi annesi ile büyükannesi arasındaki ilişki yaz boyunca büyükannesiyle birlikte tükettikleri külahlar dolusu dondurmalar kadar soğuktu.

"Dondurma yüzünden hastalanmaya değer, değil mi canım?" derdi büyükannesi ateş kırmızısı ojeli parmaklarıyla Lauren'in şakaklarına masaj yaparken.

Onunla her gün yeni bir maceraydı: Lauren'a yüzmeyi, resim yapmayı, her şeyin mümkün olduğuna inanmayı öğretmişti.

"Dünyadaki en önemli şeyler gülmek ve hayal kurmaktır, canım" derdi büyükannesi hep. "Yetişkin olunca bunları unutuyoruz ne yazık ki."

Lauren'in aklına Picasso'nun sözleri geldi. Şövalesinin başına dönüp boyalarını çıkardı.

Büyükannesinin yüzünü görüyor, gülüşünü duyuyor, sıcaklığını hissediyordu sanki. Resim yapmak yerine ekonomi finaline çalışması gerektiği geldi aklına.

Keşke hep resim yapabilsem, diye düşündü, duvarlarındaki flamalara ve madalyalara bakarak. *Onur listesine girmem, yarışlarda birinci olmam bile babamın umurunda olmadı.*

Odada Lauren'in babasının fotoğrafı yoktu. Doğum günlerinde ve Noellerde gelen telefonlar haricinde onu yıllardır görmemişti. Babası Lauren'ı terk etmişti; Lauren'in da onun yeni ailesiyle tanışmaya niyeti yoktu.

Northwestern'a kabul edilmek Lauren'in kendi başarısıydı. Notlarının iyi olması da işe yaramıştı ama okula girmesini sağlayan şey yeteneği –sanatı– olmuştu.

Ama okula gelmek için hazırlanırken hayatı değişmişti: Eşyalarını toplarken, tavan arasında babasından annesine gelen çirkin mektuplar bulmuştu. Garajda boşanma davasının ayrıntılarını öğrenmesini sağlayan belgeler eline geçmişti. Annesinin çalışma masasında son ödeme tarihi geçmiş faturalar ve kredi makbuzları bulmuştu. Annesi isteyken, yatağının altında, bir ayakkabı kutusu içinde duran günlüğünü okumuş ve gerçeği öğrenmişti: Babası, annesine Lauren'ın bakımı için hiçbir katkıda bulunmamıştı.

Bazen hayatta kalmak için tutkularından vazgeçmen gerekebilir, yazmıştı annesi günlüğüne.

Lauren büyük suçluluk duymuştu. Annesinin kızlık soyadını almıştı. O zamana dek annesinin ne kadar fedakâr olduğunu bilmiyordu ve kendisi de onun için aynısını yapmaya yemin etmişti: Sanat eğitimi almak için çeyrek milyon dolar harcamak gerçekçi değildi. Annesi bunca borcu nasıl ödeyecekti? Ama işletme eğitimi alırsa ve üstüne MBA yaparsa? Böylece annesine ekonomik açıdan destek olabilirdi. Babasının yarattığı cehennemden çıkmakta ona yardım edebilirdi.

Ondan sonra resim yapabilirim, dedi kendi kendine.

Şimdi annesinin öğütlerini daha iyi anlıyordu: “Mantıklı davran” derdi annesi. “İhtiyatlı ol. Plan yap.”

Büyükannesinin söylediklerinin tersiydi bunlar: “Hayal kur, canım. Düşle!”

Çalışması gerekiyordu, ama resim yapmaya koyuldu, kendini firçanın hareketlerine bıraktı.

Lexie'nin sesiyle kendine geldi: “Vay canına” diyordu arkadaşları. “Vay be!”

Lauren durdu, yaptığı resmi inceledi.

Resim yaparken her şeyi unutuyordu. Sanki resmin içinde yaşıyordu.

“Ne kadar yetenekli olduğunun farkındasın değil mi?” diye sordu Lexie. “Bir armağan bu yetenek”

Lauren güldü, hâlâ ıslak olan tuvale fırçasının ucuyla hafifçe dokundu, dokunduğu sanki resim değil, ani hareketlerle korkutmak istemediği bir kuştı. Resimde büyükannesi bir külah dondurmaya yalıyordu. Arkada batan yaz güneşi vardı, büyükannesinin kırışık yüzünde çocuksu bir mutluluk okunuyordu.

“Gözleriniz çok benziyor” dedi Lexie. “Gökyüzünün renginde. Bu renkte lens olsa kesin alıp takardım.”

Lauren gülümsedi. “Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.”

“Kolay olmadı” dedi Lexie gülerek. “Unuttun mu?”

Lauren başını salladı.

Northwestern’a başlamak için çok heyecanlıydı ama annesinin çektiği maddi zorlukları öğrenip sanat bölümünden ekonomi bölümüne geçince Lauren depresifleşmişti.

Beni dışarı çıkmak istemeyen, istatistiklerden söz etmeyen seven sıkıcı bir kızla oda arkadaşı yapacaklar, diye düşünüyordu.

Aynı odada kalmaya başladıkları ilk birkaç hafta boyunca Lauren, Lexie’ye buz gibi davranmıştı. Birlikte İstatistik-I dersi alıyorlardı ve Lauren çok stresliydi.

“Bu dersin açıklamasında ‘istatistik konusuna yumuşak bir giriş’ diyordu” diye şikâyet etmişti bir akşam, yurt odasında. “Nasıl yumuşak giriş bu? Niceliksel stratejiler? Veri dökümü? Gerçekten mi?”

“Sana yardım edeyim” demişti Lexie bir gece. Lauren, oda arkadaşının onu sakinleştirmeye çalıştığını biliyordu aslında.

“İyiymi ben” demişti Lexie’ye. “Finans danışmanına ihtiyacım yok.”

“Yeter artık” demişti Lexie. “Sen yardım istemiyorsun. Konuşmak istemiyorsun. Beni tanımak istemiyorsun. Kendine acımdan başka istediğin bir şey yok. Sen bilirsin. Ben çıkıyorum.”

Eşyasını toplayıp kapıyı çarpıp çıkmıştı.

Lauren öfkeyle resim yapmaya başlamıştı. Göl kıyısında-ki fırtınanın ortasında küçük bir kız resmi çizmişti.

Ertesi sabah uyandığında, Lexie yaptığı resmi inceliyordu.

“Sen işletme okumak istemedin aslında, değil mi?”

Lauren başını sallayıp gözyaşlarına boğulmuştu.

“Her şeyi anlat bana” demişti Lexie. “Lütfen.”

O günden sonra çok iyi arkadaş olmuşlardı. Lauren, büyükannesine Lexie’nin ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu anlatınca, büyükannesi kızlara yapboz parçası şeklinde iki tılsım göndermişti. Birinin üstünde “Canım” diğzerinin üstünde “Arkadaşım” yazıyordu. Kızlar bu tılsımları hiç çıkar-mıyorlardı.

Lauren başını salladı, gerçeklere döndü. “Artık kaçınıl-maz olana başlama zamanı” dedi. “Gidip kütüphanede çalış-mak ister misin?”

“Tamam. Hazırlanayım.”

“Neye hazırlanacaksın?”

“Artık yalnız bir kızım” dedi Lexie. “Dışarı böyle çıkamam.”

“O zaman acele et” dedi Lauren. Saçını atkuyruğu yaptı, beline kazağını bağladı.

“Biraz beklesen ne olur sanki” dedi Lexie. İç geçirerek yan odadaki kızlarla ortak kullandıkları banyoya girdi. “Beş dakikada hazırım.”

Lauren başını iki yana salladı, yatağa oturdu. Lexie’nin beş dakikasının gerçekte yirmi dakika olduğunu biliyordu.

Yaptığı resme baktı. *Büyükannemi özledim. Hayat neden hep böyle zor?* Cep telefonu titredi, cebinden çıkarıp baktı.

Öğle yemeği yiyelim mi? yazmıştı annesi.

Lexie’yle ekonomi finaline çalışıyoruz. Biraz geç buluşalım mı? 3 sularında?

Tamam. Marilyn’in altında buluşalım. Seni se-viyorum!

Ok. Ben de.

Lauren durdu, bir şeyler daha yazmaya başladı.

Büyükannem sana da tılsım göndermiş mi?

Evet, Çılgın Şapkacı.

Onun için endişeleniyorum.

Lauren, uzaktaki büyükannesini düşününce kalbinin küt küt atmaya başladığını hissetti. Annesinden karşılık geldi:

Ben de. Konuşuruz.

“Hazır mısın?” diye seslendi Lexie’ye.

“İki dakikaya hazırım” dedi Lexie. “Saçım söz dinlemiyor.”

Lauren sırtüstü yatağa bıraktı kendini, büyükannesinin gönderdiği nota baktı. Pencereden gelen güneş büyükannesinin resminde dolaşıyor, yüzü sanki içeriden gelen bir ışıkla parlıyordu.

Üç

Mayıs 2014 – Arden & Lauren

Marilyn Monroe heykeli, Magnificent Mile Bulvarı'ndaydı. Marilyn'in eteği Rüzgârlı Şehir'in bahar meltemiyle gökyüzüne savrulmuş gibi görünüyordu.

Şehir merkezinde Arden'in kızıyla buluşabileceği sayısız restoran ve mekân vardı: Su Kulesi, Millennium Parkı, Donanma Mendireği, ama Arden bugün aktrisi *The Seven Year Itch*'teki ünlü sahnede eteğe uçuşur halde gösteren sekiz metrelik heykeli seçmişti.

Paslanmaz çelik ve alüminyumdan yapılmış dev boyutlu Marilyn'e bakarken, aklına etrafındaki herkesten daha parlak ve gösterişli annesi ile yaşadığı küçük kasaba geldi.

İşler sandığım kadar iyi gitmedi.

Arden iç geçirdi, patronu Van'i ve işini düşündü.

Marilyn'in bacaklarının arasından geçerken devasa boyuttaki topuğunu hafifçe kaşdı.

Affedersin Marilyn, diye mırıldandı. Ünlülerin eteklerinin altına bakarak para kazanıyormuşum gibi hissediyorum zaten.

Heykele bakan beton basamaklardan birine oturdu, heykelin bacaklarına yaslanıp yukarıyı işaret ederek o klasik poz veren turistleri izledi.

Arden'in yanına gelen yaşlıca bir çift, "Acaba o?.." diye sordular aynı anda heykeli göstererek.

"Evet" dedi Arden. "İç çamaşırı var."

“Rica etsek?..” dedi sevimli yaşlılar Arden’a yine aynı anda.

“Elbette” dedi Arden uzatılan dijital fotoğraf makinesini alarak. “Gülümseyin!”

Yaşlı çift, Marilyn’in eteğini işaret ederek huzursuzca gülümsedi.

“Çok güzel çıktınız” dedi Arden.

El ele uzaklaşan yaşlı çiftin arkasından bakarken milyonlarca insanın yaşadığı bu şehirde bir an için kendini çok yalnız hissetti.

Gözlerini yumdu, günbatımında Michigan Gölü kıyısında annesiyle babasının fotoğrafını çektiği bir anı düşündü. Annesiyle babası, elleriyle güneşin batmasına engel olmaya çalışır gibi poz vermişlerdi. Yüzleri mutlu ve parlaktı. Arden mutlulukla bu anıyı düşündü, sonra aklına kendi başarısız evliliği geldi.

Ben de bir zamanlar evli ve mutluydum... diye düşündü. Sonra... Her şey değişti...

Birden köşede protestocu genç bir grup belirdi. Pankartlarını mavi gökyüzüne kaldırarak üniversite kredilerini protesto ederek geçtiler.

“Kredi” sözcüğünü duyan Arden hemen endişelendi. Nabızı hızlandı. *Lauren’in bir sonraki okul taksiti ne zamandı?* Her zamanki o tanıdık kaygıyı hissetti.

Bu ay biraz maddi destek almak için eski kocasını aramayı düşündü ama hemen vazgeçti. Cep telefonunu cebine koyacakken telefon çalmaya başladı.

Lauren olmalı, dedi kendi kendine. *Herhalde gecikecek.*

Arden arayan numaraya baktı. Kafası karıştı. Annesinin yaşadığı eyaletin koduydu ama onun numarası değildi. Telefonu açtı.

“Alo, ben Arden.”

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm Bayan Warren...”

“Bayan Lindsey, deyin lütfen” diye cevap verdi Arden buz

gibi bir sesle. Kendisine eski kocasının soyadıyla hitap edilmesinden hoşlanmazdı, arayanın bir tele-pazarlama görevlisi olduğunu düşünüyordu. “Boşandım. Ayrıca bir şey satın almak istemiyorum.”

“Ah, affedersiniz, unutmuşum” dedi Northwoods aksanlı kadın. “Boşandığınızı yani.”

“Kimsiniz?” diye sordu Arden.

“Ben Doris Van Voozle. Annenizin çalıştığı şekerlemecinin sahibiyim. Birbirimizi uzun zamandır görmedik, biliyorum ama...”

“Ah, şimdi tanıdım” dedi Arden; kadını ne zamandır görmediğini anımsamaya çalışıyordu. “Nasılsınız?”

“Yeni sezona hazırlanıyoruz” dedi kadın. “En çok iş yaptığımız dönem yaklaşıyor. Sizi aramamın nedeni, anneniz; birkaç kez işe gelemedi. Her zaman şaka yaparak geçiştiriyor. Son günlerde güzellik uykusuna daha fazla ihtiyaç duyduğunu ya da randevu defterinin çok dolu olduğunu söylüyor.”

Arden güldü. Annesinin söyleyeceği şeylerdi bunlar.

“Ama işe gelmemesi tuhaf” dedi Arden. “Sizi çok sever. Dolly’s’te çalışmayı da öyle.”

“Biz de onu seviyoruz. O yüzden biraz endişelendim” dedi Doris. Sonra ekledi: “Ah, bak şu işe, bu Lolly! Söylediklerimi unutun. Anneniz şimdi dükkândan içeri girdi.”

“Bak kim gelmiş!” diye haykırdı Doris. Arden, onun telefonun almacını eliyle kapattığını anlayabiliyordu. Sonra Doris telefona dönüp fısıldamaya başladı: “Bu konuşma aramızda kalsın, olur mu? Onu üzmem istemem. Geldi, burada. Endişelenecek bir şey yok. Umarım sizi de burada görürüz. Anneniz yıllardır gelmediğinizi söyledi.”

Arden’in endişesi hemen suçluluk duygusuna dönüştü.

“Ben de onu üzmem istemem” dedi sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. “Yakında gelmeye çalışırız. Hoşça kalın Doris.”

“Hoşça kal tatlım.”

Arden telefonu kapattı, annesini ve bu telefon konuşmasının ne anlama geldiğini düşünürken kızının sesini duydu.

“Ah, anne” dedi Lauren, Marilyn’in dev topuklarının yanında durup. “Seni görmedim. Sen...”

“Betona uyum mu sağlamışım?”

“Hayır” dedi Lauren. “Aslında evet, biraz.”

“Sen hemen fark ediliyorsun, genç hanım.”

Lauren güldü, Marilyn’in bacağına etrafından dolaşıp annesinin yanına geldi.

Üzerinde limon yeşili, tek omzunu açıkta bırakan bir bluz vardı, Chicago rüzgârında dalgalanıyordu. Dar, limon rengi kot pantolon giymişti, büyük halka küpeler takmıştı, boynunda vintage görünümlü kolyeler vardı, bileklerindeki fosforlu plastik bileklikleri 80’lerde Madonna görse kıskanırdı. Sarı dağınık saçları omuzlarına dökülüyordu.

Arden kızına gülümsedi, “Finaller nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Yoğun ama iyi. İşletme... işletme işte” diye iç geçirdi.

“İyi mi? Sesin iyi gelmiyor ama. Neyin var?”

Lauren, annesinin ne kadar zor bir boşanma süreci geçirdiğini bildiğini ona kaç kez söyleyecek olmuştı. Aynı şekilde, işletme okumaktan nefret ettiğini de onlarca kez onunla paylaşabilirdi ama annesinin stresini artırmak istemiyordu.

“Finaller yüzünden stresliyim sanırım. Acıktım. Öğle yemeğinde ne yiyelim?” diye sordu konuyu değiştirmek için.

Arden kaşlarını kaldırdı. Lauren, bunun tek bir anlamı olduğunu biliyordu.

“Garrett’tan patlamış mısır yiyelim mi?” diye sordu Arden.

Lauren güldü, annesini çekerek Marilyn’den uzaklaştırdı. Çoğu ana-kız için patlamış mısır öğle yemeği yerine geçmezdi. Ama Lauren ve Arden stresli dönemlerde Garrett’ın ünlü patlamış mısıрыyla karınlarını tıka basa doldururlardı.

“Garrett karışımı mı istersin?” diye sordu Arden. “Karamel ve peynirli?”

“Aklımı okudun” dedi Arden. “Bu hafta spinning dersine daha sık giderim ya da uzun koşulara çıkarım olur biter.”

“Garrett’s’a o zaman!” dedi Lauren. “Hem yer hem de yürürüz.”

Michigan Bulvarı boyunca ilerleyip sıraya girdiler, sıcak, büyük boy mısırları almak için beklemeye başladılar.

Kuyrukta beklerken, Arden ayrılıklardan, sorunlardan, hayal kırıklıklarından sonra daha iyi hissetmek için kaç kez Garrett’a gittiklerini düşündü. Lauren eyalet münazara yarışmasına katılıp kaybettiğinde, mezuniyet balosundan önce erkek arkadaşından ayrıldığında hep buraya gelmişlerdi.

Eski kocamla kavga ettikten, kitabımı bitirmeme gerek olmadığına karar verdikten sonra kim bilir kaç kez buraya geldim, diye düşündü Arden.

“Bir büyük boy kombo” dediler bir ağızdan, sıra onlara gelince.

Ellerinde kocaman kesekâğıdıyla vitrinlere baka baka yürümeye başladılar.

“Şu ayakkabılara bak anne!” diye haykırdı Lauren heyecanlı. “Bunları sana almalıyız.”

Arden bilekten bağcıklı, yüksek topuklu ayakkabılara baktı. Ünlülerin paparazzi fotoğraflarında giydiği ayakkabılardan, Arden’a göre değillerdi.

“Çok tehlikeli” dedi Arden. “Fazla seksi.”

Vitrini incelemeyi sürdürdüler. “Arden?” diyen bir ses geldi arkalarından.

“Zoe?” dedi Arden şaşkınlıkla. Ağzı hâlâ patlamış mısır doluydu.

“İyi görünüyorsun Arden” dedi Zoe gülerek ve ağzını işaret etti.

“Sen de” dedi Arden gücükle yutkunduktan sonra. İçin-

den gelerek söylemişti: Zoe Sherman dağınık sarı saçları, pilates bedeni, ışıldayan yüzüyle büyüleyici görünüyordu.

“Ne kadar oldu görüşmeyeli?” diye sordu Zoe.

Arden kekeleyerek cevap vermeye çalıştı.

Arden ile Zoe, Chicago’da Algonquin Şarap Masası adlı bir yazı grubunun üyeleriydiler. Grubun adı, Dorothy Parker’ın üyesi olduğu New York’lu Algonquin Yuvarlak Masası grubunun adından geliyordu.

Arden bir zamanlar bu yazı grubu için yaşıyordu. Haftada bir içlerinden birinin evinde buluşur, yazı yazar, konuşur, şarap içer, hayal kurarlardı. Evliyken de bu edebiyat terapisini sürdürmüştü, ama o zamanki kocası grupla ve Arden’in yazdıklarıyla alay ederdi. Sonra boşanmışlardı. Arden kendini hiç o kadar kötü hissetmemişti. Yazdıklarının aptalca olduğunu düşünmüş, giderleri her gün artarken sonunda ne olacağı belli olmayan bir kitap yazmaya vakit ayırmak aptalca gelmişti.

“Dört yıl oldu” dedi Zoe sonunda. “Lauren lisedeydi. Northwestern nasıl? Hâlâ sanatla ilgileniyor musun?”

“Northwestern çok iyi” dedi Lauren. “Ama işletme okuyorum.”

“İşletme mi? Sanatçı olacağını sanıyordum senin?” dedi Zoe. “Annen de sen de sanatçı olacaktınız. Ne oldu?”

Lauren omuz silkti, bir annesine bir Zoe’ya baktı. “Hayat bizi buraya getirdi herhalde.”

“Senin kitabın nasıl gidiyor?” diye sordu Zoe, Arden’a dönerek. “Bitirdin mi?”

“Hayır” dedi Arden kendini gülümsemeye zorlayarak. “Seninki ne oldu?”

“Bitirdim” dedi Zoe gülümseyerek. “Bir yazar ajanı bile buldum! Son düzeltmeleri yapınca kitabı pazarlamaya çalışacak.”

Arden bir an bayılacağını sandı.

“Tebrikler” dedi elinden geldiğince heyecanlı bir tavırla.

Birden vitrinde kendi yansımasını gördü, son birkaç yıl hızla gözlerinin önünden geçti. *Saçlarım biraz daha beyazladı, kırısklıklarım biraz daha arttı ama kitabıma tek bir sayfa bile eklemedim.*

Zaman geçiyor. Hem de çok hızlı, diye düşündü.

“İkiniz bir yerlere gidiyordunuz galiba” dedi Zoe. “Sizi meşgul etmeyeyim. Merhaba demek istemiştım. Arden, hâlâ her hafta buluşuyoruz. Sen de gelirsen çok memnun oluruz.”

Arden kulakmemesini çekıştirdi.

“Gelmeye çalışırım” dedi. “Seni görmek de çok güzeldi.”

“Görüşelim” dedi Zoe, arkadaşını kucaklayarak. “Seni özledim.”

Arden ve Lauren yürümeye devam ettiler, Lake Shore Yolu’ndaki altgeçide girdiler.

“Kitap nasıl gidiyor anne?” diye sordu Lauren, annesini cesaretlendirmek ister gibi. “Yazı grubuna dönsen harika olur bence.”

“Al” dedi Arden mısırı kızına uzatarak. “Karnım doydu benim.”

Arden ve Lauren sessizce dolaşmaya devam ettiler. Gold Sahili boyunca uzanan koşu ve bisiklet yoluna çıktılar. Şehrin silüetini seyrettiler, ışıldayan göl suları Chicago’nun uzun bir kıştan sonra canlandığını gösteriyordu.

Lauren durdu, Oak Sokağı Sahili’nde ayakkabılarını çıkardı, parmak uçlarıyla kumun sıcaklığını test etti.

“Sıcacık!” dedi mutlulukla. Kıyıya doğru koştu, sahilde oturacak bir yer buldu.

“Haydi anne!” diye seslendi Arden’a.

Arden iç geçirdi, yavaşça ayakkabılarını çıkardı.

“Üstüm başım kum içinde işe gidemem” dedi ve duraksadı.

“Neden olmasın?”
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arden bir an düşündü, sonra kızının yanına gitti.

“Beklenmedik sahil günü” diyen Lauren, annesini çekti, yanına oturttu.

Arden kızına baktı, onun bakışlarını takip edip gözlerini göl sularına çevirdi. Güneş parlaktı, hava ısınıyordu ama Michigan Gölü’nün suları hâlâ soğuktu. Arden biraz rahatlamak istiyordu ama işi ve maddi yükümlülükleri yüzünden her an stresliydi. Bedeni hep gergindi, zihni hiç susmuyordu. Şimdi de annesi için endişeleniyordu.

“Büyükanne min gönderdiği tılsımı sana göstermedim, değil mi?” diye sordu Lauren.

Lauren bileğini havaya kaldırdı ve tılsımlarını şingırdattı. “Sıcak hava balonu... *macera dolu bir hayat için!*”

Arden göl sularına baktı, onlardan uzakta, bir başına yaşayan annesini düşündü. Michigan Gölü, annesiyle onları ayırıyor ama aynı zamanda birleştiriyordu.

Lauren ekledi: “Büyükanne min için endişeleniyorum. Öyle yaşlandı ki anne.”

“Ben de” diye itiraf etti Arden. “Epeydir onu ziyaret etmedik.”

“O zaman bir maceraya ne dersin?” diye sordu Lauren ayağa fırlayarak. “Haydi Anma Günü’nde onun yanına gidelim. Ne dersin?”

Lauren’in sesi her sözcükte biraz daha tizleşiyordu. “Onu çok özledim! Finallerim bitsin, sen de izin iste. Yıllardır izin kullanmıyorsun, sana borçlandılar.”

Arden tereddüt etti. “Peki ya stajın?”

“Bir iki haftalığına gidelim anne” dedi Lauren. “Anma Günü’nden önceki pazar kuzeye gideriz belki. İyi bir tatili hak ettik.”

“Ama öyle çok işim var ki” dedi Arden Van’i ve onun örtülü terfi imasını düşünerek. “Ben gidince ne yaparlar?”

“Tatili hak ettin, anne. Haydi büyükanne min sürpriz ya-

palım!” Lauren durdu, bileziğini havaya kaldırıp şingırdattı.
“Haydi bir *macera* yaşayalım.”

Arden, annesinin ona gönderdiği tılsımı düşündü.

Çılgın şapkacıdan çılgın bir şapkacı.

Annesinin notunu anımsadı:

Unutma, mutluluğumuzu bulmak için hepimiz bazen biraz
ÇILGINLIK yapmalıyız.

O anda, Arden’in içinde bir ses –annesinin sesine epey benziyordu– uzun zamandır ilk kez mantıklı içsesinden daha yüksek sesle konuştu ve Arden, “Tamam” dedi. “Haydi gidelim.”

İkinci bölüm

Yusufçuk tılsımı

İyi şansla dolu bir hayat için

Dört

Mayıs 2014 – Arden & Lauren

Michigan'daki Scoops'un anacaddesi, bir Currier & Ives resmi kadar canlı ve hareketli görünüyordu.

Arden müşterilerle dolup taşan restoranlara, kafelere, mağazalara, mücevhercilere, çantacılar baktı. Dükkânların vitrinleri petunya, kadifeçiçeği, begonya saksılarıyla süslenmişti.

“Anacaddenin ne kadar hoş bir yer olduğunu unutmuşum” dedi Lauren. “Çok... *tatlı*, tıpkı bir Norman Rockwell tablosundan fırlamış gibi. Hey! Büyükanne mi aramamız gerekmez miydi?”

“Onu şaşırtalım” dedi Arden. Havayı kokladı, çikolatalı şekerleme kokusunu içine çekti. “Bana öyle geliyor ki...”

Sustu. Kızının elini tuttu, birlikte iki yanına huş ağaçları, akağaçlar, uzun çamlar dizilmiş yollardan geçtiler. Anacade boyunca, sallanan kayıklar, kanocular ve feribotlarla dolu bir iç liman uzanıyordu. Uzakta Michigan Gölü görünüyordu.

Şehir merkezinin kalabalık sokaklarından geçtiler, Dolly's Şekerlemecisi'nin önünde sıra olmuş tatilcilerin yanına geldiler.

“Turistlerin ne kadar kalabalık olduğunu unutmuşum” dedi Arden. Anma Günü ile ABD İşçi Bayramı arasındaki dönemde Michigan turist dolardı. “Zombiler gibiler. Onlardan kurtulmak mümkün değil. Her yıl daha erken geliyorlar üstelik.”

“Anne” dedi Lauren, annesini omzundan tutup nostaljik

görünümlü Dolly's Şekerlemecisi'ni başıyla işaret ederek. "Şşş! Neden burada olduklarını biliyorsun."

"Evet."

Arden üzerinde Dolly's'in logosu olan vitrine gidip camı hafifçe tıklattı.

"Merhaba anne" diye seslendi camın diğer tarafından.

Lolly kızının sesini duyunca başını kaldırdı; yüzünde önce şaşkınlık, sonra mutluluk belirdi.

Elindeki çikolata kaplı maşayı genç bir kıza verip dışarı koştu.

Arden kendini bildi bileli, annesi Scoops'taki tanıdık simalardan ve ilgi odaklarından biriydi. Lolly Lindsey on yıldır Dolly's Şekerlemecisi'nin büyük servis penceresinde müşterilere hizmet veriyordu. Tek kişilik bir gösteriydi. Turistlerden bazıları çikolatalı şekerlemeler için gelse de, çoğu "gösteri" için oradaydı. Lolly yörenin hazinelerinden biriydi. Eski moda, parlak renkli önlükler takardı: Üzerinde dondurma resimleri olan kırmızı bir önlük, böğürtlenlerle süslü beyaz bir önlük ya da küçük keklerle süslü pembe bir önlük. Renkli perukları da vardı: kırmızı, pembe, beyaz, kabarık peruklar. Saat başı dans eder, "Merhaba Dolly" şarkısını söyleyerek taticileri eğlendirir ve turistleri dükkâna çekerdi.

Arden ile annesi tamamen zıt karakterdeydiler: Lolly duygusaldı, Arden sakin ve mantıklı. Lolly'nin abartılı tavırları Arden'i bazen utandırıyor ama annesini gördüğü için çok sevinmişti.

"Kızlarım! Ne güzel bir sürpriz!" diye haykıran Lolly, Arden'i sımsıkı kucakladı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Lolly, Lauren'a döndü, onu kucakladı ve sevinçten zıplamaya başladı. Lauren da ona katıldı, birlikte zıplayarak sevinç çığlıkları attılar. Bilezikleri şıngırdıyordu.

"Seni özledik, Anma Günü'nü yanında geçirmek istedik!" dedi Lauren. "Seni seviyorum, büyükanne!"

Lolly durdu, torununu kollarının arasına aldı. “Ben de seni seviyorum canım” diye fısıldadı. Sonra Arden’a dönüp yanaklarına öpücükler kondurdu. “Seni de seviyorum, bebeğim. Çok uzun zaman oldu.”

“Biliyorum” dedi Arden. “Ben de seni seviyorum anne.”

Lolly kızının yüzünü ellerinin arasına alıp incelerken, Arden, *Aman Tanrım, çok yaşlanmış* diye düşünüyordu.

Peruğa ve onca makyaja rağmen annesinin son görüşünden beri epey yaşlanmış olduğunu anlayabiliyordu. Lolly’nin parlak kırmızı ruju dudaklarının çevresindeki minik nehirlerle benzeyen derin kırışıklıkları belirginleştiriyordu. Onca fondötenin altında bile Arden gözlerinin altındaki mor halkaları, allığına rağmen yanaklarının iyice çökmüş olduğunu görebiliyordu. Annesinin gözlerinin o çok sevdiği, ortancaları andıran mavisi bile solmuştu. Önlüğü ve giysileri, küçülen bedenini gizleyemiyordu.

“Eee söylesenize? Kızlarımı aniden Michigan’a getiren nedir?”

Lauren ile Arden birbirlerine baktılar.

“Neler oluyor kızlar?” dedi Lolly, ellerini beline koyarak. “Aniden bir yerlere –tualete bile– gitmek senin yapacağın şey değildir Arden.”

Lauren kendine engel olamadı. Kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmekten iki büklüm oldu.

“İkinize de teşekkür ederim” dedi alınan Arden. “Çok naziksiniz.”

“Ne olduğunu anlatın yoksa size çikolatalı şekerleme yok!”

“Anne! Konuşmanız gerekiyor! Şimdi!” dedi Lauren, birden ciddileşerek. “Çikolata söz konusu!”

“Lauren ve ben bir tatile çıkmak istedik” dedi annesi.

Lolly kuşkuyla kızını inceledi. “Şimdilik bu kadarı yeter” dedi. “İkinizi gördüğüm için öyle mutluyum ki daha fazla sorguya çekmeyeceğim.”

Lolly duraksadı, konuşmak için ağzını açtı ama yanakla-

rı titredi. Arden, annesinin ağlayacağını ya da onlara bir şey anlatacağını sandı ama Lolly yalnızca, “Şimdi...” dedi. “Kim şekerleme ister?”

Gizlediği nedir? diye düşündü Arden.

Lauren, dükkâna girdi. Lolly ve Arden, onun beyaz bir kesekâğıdı alıp şekerlemeler arasında bir çocuk gibi koşturmasını izlediler. Dolly’s’in tuğla duvarları düzensiz tahta raflarla kaplıydı. Tahta masalara kırmızı çizgili kumaştan örtüler serilmişti. Küçük sepetlerden çikolata ve şekerlemeler taşıyordu. Lauren el yapımı tofu ve meyan şekerlerinin her aromasından birer tane aldı, çikolataları da sıradan geçirdi. Hiç yavaşlamadan dükkânın arka tarafındaki dondurma tezgâhına gitti. Beyaz önlüklü lise öğrencileri müşterilere gökkuşağı rengine dondurmalar servis ediyorlardı.

“Süpermen, Mavi Ay ve Doğum Günü Pastası aromalı dondurmalar isteyecek bence” dedi Lolly. Torununu izlerken gözleri ışıldıyordu. “Biliyordum! İşte benim Lornam!”

Lorna mı? diye düşündü Arden. *Yine aynı hatayı yaptı!*

Dönüp annesine baktı, hatasını fark etmesini bekledi. Ama Lolly gülümseyerek torununu izlemeyi sürdürdü. Arden annesinden tılsımla birlikte gelen kartı, kartta da aynı hatayı yaptığını düşündü ve bu konuda bir şeyler söylemek istedi ama Lauren şekerleme dolu kesekâğıdı ve külahta üç top dondurmasıyla yanlarına döndü.

“Değişmediğini gördüğüme sevindim” dedi Lolly. Torunu dondurmasını yalıyordu ama şaşırtıcı ölçüde güçlü mayıs güneşinde erimeye başlayan dondurma eline akmıştı bile.

Lolly ona bakarak gülümsedi, Lauren başını büyükannesinin omzuna yaslayarak iç geçirdi.

“Benim güzel bebeğim” diye fısıldadı Lolly. “Seni öyle özledim ki.”

Arden annesini ve kızını izlerken duygulandı, ağlamaklı oldu.

Eve gelmeyeli çok uzun zaman oldu, diye düşündü.

“Hey! Çikolatacı teyze!” diye haykırdı kıvrıkcık dağınık saçlı küçük bir çocuk. Bir grup çocuk Lolly’nin etrafına toplandı. “Bir dahaki gösterin ne zaman?” diye sordular. Lolly vitrindeki saati işaret etti.

“Beş dakika sonra” dedi.

“Arden, Arden, sen misin?”

Parlak desenli bir elbise giymiş, boynunda kalın bir inci kolye olan sarışın, güzel bir kadın küçük bir kızın elinden tutmuş ona bakıyordu. Arkasında başka küçük çocuklar vardı.

“Ben Kathy” dedi kadın. “Kathy Van Wieren.”

Arden kendisini tavşan deliğinden düşen Alice gibi hissetti yeniden. Birden yeniden liseye dönmüştü – uzun boylu, güzel ve sarışın kızların arasında sürekli kitap okuyan, yalnız, utangaç, siyah saçlı kızdı.

“Merhaba” dedi kendini zorlayarak. “Tanrım, öyle uzun zaman oldu ki.”

“Mezuniyetten beri görmedim seni” dedi Kathy. Sesi kuş şakıması gibi neşeliydi. “*People* için yazmak üzere New York’a taşındığını duymuştum ama...”

“Aslında Chicago’da yaşıyorum ve *Paparazzi* için çalışıyorum” dedi Arden. “Ben... şey, ben...”

Arden durdu. Bunca zamandır doğduğu şehre dönmemesini açıklamak için işinden başka bir bahanesi olmadığını fark etti.

“Kulağa çok hoş geliyor” dedi Kathy. “Sürekli yıldızlarla çalışıyorsundur.”

Kathy çocuklarını işaret etti. “Benim hayatım pek öyle değil. Beş çocukla imkânsız tabii... en küçüğü altı yaşında.”

Kathy en küçük kızına baktı, saçlarını okşadı ve kıkırdadı. “Tam bir Katolik kadınıyım.”

Anlatmaya devam etti: “Kocamla ben de Chicago’da yaşıyoruz ama yazları Scoops’ta, büyükannemle büyükbabamın

kulübesinde geçiriyoruz. Kocam da fırsat buldukça yanıma geliyor.”

Lolly önlüğünün cebinden bir parça tofu çıkardı. Kathy’nin oğlu şekerlemeyi almak için atılırken, kızı annesinin arkasına saklandı.

“Şeker” diye iç geçirdi Kathy. “Tam da ihtiyaçları olan şey. Ama annene bayılıyorlar. Herkes öyle.” Kathy, Lolly’ye gülümsedi. “Hep kendine özgü bir karakterdi” dedi. “İkiniz çok farklısınız.”

Kathy’nin son söyledikleri Arden’in irkilmesine neden oldu. Kendini rahatsız hissetmiş ve eve gelmekte neden bu kadar zorlandığını hatırlamıştı.

“Kalıp gösteriyi izleyebilir miyiz anne?” diye sordu ağzı tofu dolu olan küçük oğlan. “Lüt-feeene!”

Kath gözlerini devirdi, Arden’a baktı. “Evet, evet, tabii. Ama başka şeker yemek yok, tamam mı?”

Kathy gülümsedi, bakışlarını Arden’ın sol eline çevirdi. “Evli misin?”

Arden, “Hayır...” diye söze başlayacak oldu ama Kathy sözünü kesti: “Aman Tanrım. Üzgünüm. Unutmuşum.”

Arden başıyla kızını işaret etti. “Benim kızım, Lauren. Gelecek yıl Northwestern’da ikinci sınıfa geçecek.”

“Çok... güzel” dedi Kathy. Bir Lauren’a bir Arden’a bakıyordu.

“Teşekkür ederim” dedi Arden. Kathy’nin iltifat mı ettiğini ni yoksa üstü kapalı hakaret mi ettiğini tam anlayamamıştı. “Şey, ne diyeceğim... Şehre bugün geldik, çok yorgunuz.”

“Akşam yemeği yiyelim!” dedi Kathy.

“Olur” diye yalan söyledi Arden.

“Annen hâlâ o sevimli ağaç kulübede mi yaşıyor?”

Arden başıyla onayladı, Kathy çocuklarının yanına gitti. Arden kalabalığın içinden annesinin yanına ulaştı, onu kenara çekti. “Anne, Lauren’la ben bir şeyler yedikten sonra

eve gideceğiz, olur mu? Çok yorgunuz. Şekerden başka şeyler de yememiz gerek.”

Lolly, tofusunu çocuklarla paylaşan torunu Lauren’a baktı. “Dinle, yediye kadar gösterim var” dedi. “Siz bir şeyler yiyin, akşam evde buluşuruz.”

“Gerçekten o saate kadar gösterin mi var anne?”

Lolly’nin yüzü düştü.

“Evet öyle” dedi. “İnsanlar benden bunu bekliyor. Anma Günü yaklaşıyor. Kış boyunca gösterimi izlemeyi bekliyorlar, bu havada dükkânın önü hep kalabalık olur. Siz ikiniz gidin alışveriş yapın, birer kadeh şarap için, dinlenin. Ben işim bitince eve dönerim.

Haydi gidin bakayım. Gidip biraz eğlenin. Başınızı derde sokun. Scoops’a yaz geldi, Tanrı aşkına!”

Arden annesine bakıp güldü. “Scoops’ta başımızı derde sokmak kolay olmayacak” dedi.

Lolly kızını çenesinden tuttu, başını hafifçe salladı. “Yüz ifaden hep ciddi! Sonra görüşürüz” dedi. “Seni seviyorum.”

Arden annesinin Dolly’ye dönüşüp kalabalığa öpücükler atarak uzaklaşmasını izledi.

“Gidelim mi?” diye sordu Arden sonunda Lauren’a.

“Gerçekten mi anne? Büyükannemin gösterisini izlemeliyiz. Yazı başlatan şey onun gösterisi.”

Arden kızına gülümsedi, “Tamam” dedi.

Lolly, peruğu, makyajı, önlüğüyle dükkânın logosundaki Dolly Van Voozle’a ikizi gibi benziyordu.

Annesinin canlandırdığı bu karakterden küçükken epey utanmıştı ama aradaki benzerliği Arden bile inkâr etmiyordu.

Dramı hayatı boyunca sevdi, diye düşündü Arden.

Lauren annesini çekip kalabalığın önüne geçirdi. Arden derin bir nefes alıp kendini hazırladı, burnuna çikolata ve tereyağı kokusu doldu.

Beyaz saçlı bir adam dükkânın önündeki piyanonun ba-

şına oturdu. Sokağı, geçip gitmiş bir dönemden kalma polka müziği melodileri doldurdu.

Dolly's'in karşısında, sokağın diğer tarafında bulunan gül bahçesindeki eski saat çaldı, Kathy'nin küçük kızı, "Çikolataçı teyzenin gösterisi başlayacak mı?" diye sordu. Kalabalık beklentiyle kıkırdıyordu. Lolly kıpkırmızı peruğunu düzeltti, dükkânın kapısını dramatik bir jestle açtı, sıcak tatlı kokularla birlikte dışarı çıktı.

"Merhabalar!" diye seslendi.

"Merhaba Dolly!" diye karşılık verdi kalabalık.

"Ne dediniz?" Lolly güldü, ellerini havaya kaldırıp kalabalığı cesaretlendirdi. "MERHABA DOLLY!"

Lolly üzerinde şarkı söyleyen lolipop desenleri olan pembe önlüğünü çıkardı, altından parlak payetlerle kaplı beyaz bir elbise çıktı. Boynunda inciler vardı. Hepsinin altında da mor bir eşofman ve tenis ayakkabıları. Piyanonun başındaki yaşlı adam Don ona tüylü bir boa verdi. Lolly eğilerek boayı aldı. Don, piyanosunun başına döndü.

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra sokaktaki kolonlardan "Merhaba Dolly"nin notaları yükseldi. Lolly dönüp dükkânı ve logosunu selamladı, sonra kalabalığın önünde eğildi. Elindeki boayı az önce onu soran küçük kızın boynuna doladı ve birlikte dans ettiler. Küçük kız kahkahalar atıyordu. Sonra Lolly kalabalığa dönüp şarkıya eşlik etmelerini işaret etti: "*Harika görünüyorsun Dolly...*"

"Teşekkürler!" diye güldü Lolly.

Kalabalığın ortasına geçti ve payetli elbisesinin cebinden şekerlemeler çıkardı. "*Şeker alın, hanımlar beyler, bonbon alın, çünkü Dolly hep burada olacak.*"

Dramatik bir tavırla eğildi, boasının ucunu arkaya attı. Turistler alkışladılar, onu kucaklayıp onunla fotoğraf çektirmek için sıraya girdiler ve dükkâna doluştular. Kalabalık ortadan kaybolur kaybolmaz Lolly içeri girip vitrindeki saati ayarladı:

SIRADAKİ GÖSTERİ: 14.00

Pembe önlüğünü yeniden taktı, peruğunu düzeltti ve büyük kaplara eklenen sıcak çikolatayı karıştırmaya başladı.

Lolly camın diğer tarafından Arden'a bakıp gülümsedi.

"Gördün mü?" dedi Lauren. "Kalıp gösterisini izlememize çok sevindi."

Arden önce kızına, sonra torununa gülümsedi.

İtiraf etmeliyim ki ben ne hissedersen hissedeyim izleyicileri onu seviyor, diye düşündü Arden.

"Haydi öğle yemeği yiyelim ve alışveriş yapalım" dedi Arden. "Yakınlarda iyi bir şarap imalathanesi vardı. Pazara da gidebiliriz. İşimiz bitince şarap ve sebze alırız, akşam sana ve büyükannene yemek pişiririm, ne dersin?"

"Yemek mi pişireceksin?" diye güldü Lauren. "İki şişe şarap alsak iyi olacak."

Beş

Arden eve giden yolu bulmak için GPS'e ihtiyaç duymadı. Yusufçukları takip etti.

Her yıl, soğuk bahar yağmurları sona ererken ve yaz ağır ağır Kuzey Michigan sahillerine tırmanmaya başlarken, yusufçuklar yazın başlangıcını haber vermek için gelirlerdi.

Arden arabayla Scoops şehir merkezinden uzaktaki Lost Land Gölü'ne ve Michigan Gölü kıyısına dizilmiş tarihi kulübelere doğru yola çıktı. Ormanın içinde saklanan, çam ağaçları arasına gömülü Lost Land Gölü'nde büyümüştü.

Lost Land'e yaklaştıkça yusufçukların sayısı arttı, ona rehberlik ediyorlardı.

Annesine küçükken, "Tinker Bell?" diye sorduğunu anımsıyordu.

"Evet!" demişti annesi. "Etrafın büyülü şeylerle çevrili! Tek yapman gereken bakıp onları görmek!"

Arden beş yaşına bastığında Lolly ona doğum günü hediyesi olarak bir yusufçuk tılsımı armağan etmişti.

"İyi şansla dolu bir hayat için" diye fısıldamıştı annesi. "Tıpkı Tinker Bell gibi!"

Arden dışarıdaki yusufçuklara baktı, başını iki yana salladı ve gaza bastı.

Yan tarafında WILSON AİLE MANDIRASI yazan eski kırmızı kulübeyi görünce iki şeritli bir yola saptı, devasa sö-

ğüt ağacının yanından geçti, akşamüstü güneşini kesen yüksek çamların gölgesinde kalan dar bir toprak yola girdi. Patikanın sonunda nihayet Lost Land Gölü vardı.

“Ne kadar güzel, anne!”

Arden dönüp kızına baktı. Sarı saçları açık pencereden içeri dolan rüzgârla dalgalanıyordu.

“Öyle” dedi Arden ve arabayı yavaşlattı.

Lost Land Gölü’nün ne kadar güzel olduğunu unutmuştu: Dibi kum olan gölde dalgıçkuşları yüzüyor, üzerinde kırlangıçlar uçuşuyor, huş ağaçları meltemle sallanıyor, karşılarındaki manzara *Altın Gölde* filminden bir sahneyi andırıyordu.

Arden arabayı toprak yoldaki çukurlardan dikkatle geçirdi, yaşlı bir çam ağacının yanından döndü, eski bir huş ağacı kütüğünü geçti, göle doğru akan bir derenin üzerindeki sallanan köprüden geçti. Sonunda, göl taşlarından yapılma şömineleri olan, merdivenlerine balık oltaları, ıslak mayolar ve şambreller serili yedi ahşap kulübenin yanından geçti. Kulübelerin korunaklı verandaları göl sularına bakıyordu.

Evindeydi.

Şanslı 7 numaralı kulübe.

Göl kıyısındaki son kulübe.

Arden arabayı tahta çitle çevrilmiş küçük park alanına koydu. Daha tam durmadan, Lauren aşağı atlamıştı bile.

“Ne kadar sevimli olduğunu unutmuştum! Masallardan fırlamış gibi!” dedi Lauren. “Eskiden büyükannemin evinin oyuncak olduğunu iddia ederdim, hatırladın mı?”

Arden gülümsedi, bavulları bagajdan çıkardı.

“Lauren, bana yardım et” dedi. “Alışveriş torbalarını ve şarabı alabilir misin?”

Çok geç. Kızı ayakkabılarını ayaklarından sıyırmış, kumlu sahildeki ahşap iskeleye koşmuş, Lost Land Gölü’nün mavı-yeşil sularını seyretmeye dalmıştı bile.

“Teşekkürler! Çok yardımın oldu!” diye güldü Arden.

Arden kızının neşeyle iskelenin kenarına oturup ayaklarını suya sallandırmasını seyretti.

Bir an gevşedi, gözlerini sımsıkı yumdu, derin bir nefes aldı ve cep telefonunu bulup istemediği konuşmayı yapmak için numarayı çevirdi.

“Arden?” dedi eski kocası. “Ne vardı? Toplantıya girmek üzereyim de.”

Senin sesini duymak da güzel, diye düşündü Arden.

“Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma ama...” diyen Arden duraksadı. Başarısız bir eş, anne ve evlat olduğunu düşündü.

“Evet, ne diyordun?”

“İşten birkaç hafta izin alıp Scoops’a, annemin yanına geldim. Lauren ve ben onu yıllardır görmüyorduk, onun için endişelendim. İşe gidemiyormuş. Öyle yaşlanmış ki, Tom.”

“Konuya gel, Arden. Acelem var.”

Hiç değişmemişsin, diye güldü Arden kendi kendine.

“İşe tam zamanlı gidemiyorum, tatil için de masraf yaptık. Lauren’in okul taksitinin ödeme tarihi yaklaşıyor ve, düşündüm ki...”

“Paranı idare edemiyor musun yani? Bu ayki maaşını aldın, değil mi?”

“Evet ama...”

“O zaman halledersin. Hep çalışkandın. Neden annenden yardım istemiyorsun?”

Arden öfkesinin kabardığını hissediyordu.

“Tom, bu söylediğin hiç hoş değil. Bunu ima ettiğine bile inanamıyorum.”

“Lauren’a benden selam söyle. Bu tatilde ziyaretimize gelir umarım. Aileyi Aspen’e götürüyorum. Gelirse çok hoşuna gider.”

“Seninle konuşmak her zaman bir zevk, Tom. İyi tatiller.”

Arden telefonu kapatıp iç geçirdi, ayaklarını göl sularına sallandıran kızına baktı.

Bavulları çeke çeke verandaya kadar giden yosun kaplı taşların üzerinden geçirdi. *İyi ki Lauren bunların hiçbirini bilmiyor*, diye düşündü.

Her fırtınadan sonra göl suları kıyıya yeni taşlar getirirdi. Arden çocukken taş patikayı bitirmesi için uygun taşları bulmakta annesine yardım etmişti. Taşlar yaz güneşi tarafından kurutulup iyice ısınmadan önce mayıs ayında hep yosun tutardı.

Arden durdu, havayı derin derin içine çekti. Eve her gelişinde yapardı bunu.

Yeşil.

Bahar ve yaz aylarında Michigan'ı tarif etmesi gerekse böyle derdi: Belli bir kokunun –açan kır çiçeklerinin ya da gölden gelen tekne dumanı kokusunun değil– bir rengin adını verirdi: Yeşil.

Uzun kış aylarından sonra her şey baharda canlanır, hayatın özünün kokusu Doğa Ana'nın parfümü gibi her köşeye yayılırdı.

Hayattayım, diye haykırırdı bu koku sanki, *her yaprakta, her çiçekte, her sazlıkta! Ben yeşilim!*

Arden verandaya gelince evin anahtarını annesinden almadığını hatırladı ama sonra aklına geldi – annesi evinin kapısını asla kilitlemezdi. Sinekliği itti, açtı.

Gıcırdayan kapıyı araladı, bavulları içeri bıraktı. Eski, taş şöminede onlarca yıl boyunca yanan ateşlerden kalma odun ve duman kokusu karşıladı onu. Her şey aynıydı: Eski, kırmızı sallanan koltuk meltemde hafifçe öne arkaya sallanıyor, hasır kanepenin üzerinde aynı örtü duruyordu. Duvarlarda çerçevelenmiş ve zamanla solmuş yapbozlar asılıydı. Yerlere kırkyama halılar ve renkli kilimler serilmişti.

Eve dönmek güzel, diye düşündü Arden, *aklım ne kadar dolu olursa olsun.*

Bazı perdelerin onarılması gerekiyordu. Bazıları yerlerinden çıkmıştı, birkaçında küçük delikler vardı.

Verandadaki derme çatma sehpa, eski süt kasaları, böğürtlen kutuları, komşuların eski arı kovanlarıydı. Üstlerine dergiler yığılmıştı.

Arden sandaletlerini çıkardı, küçükken olduğu gibi ayaklarının altında kumu hissetti ve dergi yığınlarına doğru yürüdü.

Küçükken annesinin *National Geographic*, *Life* ve *Newsweek*'i sürekli okuduğunu anımsıyordu. Annesine *Paparazzi*'de çalışacağını söylediği zaman, Lolly, "Ünlülerle ilgilendiğini bilmiyordum" demişti. "Umarım senin için gerçekten anlamlı olan bir şeyler de yazıyorsundur."

Arden dergilerden birini aldı, kapağına baktı. Doğrudu, diğer dergileri gözden geçirdi.

Bunlar sıradan dergiler değil, hepsi Paparazzi dergisi, benim dergim. Her sayısı var. Oysa hiçbir yazıda imzam yok.

Arden'in dudağı titredi, dergileri annesini kucaklar gibi kucakladı.

Aralık kapıdan giren meltem saçlarını karıştırdı, bir ses duydu. Başını yana yatırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Kulübeye girdi ve rüzgârda sallanan Post-it'leri gördü. Evin hemen her yüzeyi yapışkanlı not kâğıtlarıyla kaplıydı: Lambri duvarlar, buzdolabı, mikrodalga fırın, kiler kapısı, telefon, hatta yerler bile. Arden yapışkanlı notları takip etti, bazılarını alıp el yazısıyla çiziktirilmiş notları okudu: "Kahvaltı yap!", "Süt al!", "Çamaşır yıka!", "Telefon faturasını öde!", "Evi süpür!", "Akşam yemeğini hazırla!", "Akşamüstü evde ol!", "Anahtarları buzdolabının yanındaki sepete koy!"

Arden kollarıyla kendini sardı.

Döndü, annesinin yatak odasına girdi. Göle bakan, duvarları ahşap kaplı küçük odadaki yıpranmış şiltenin üzerine

bir çam ağacının uzun gölgesi düşüyordu. Komodinin üzerindeki aynaya ve banyo aynasına başka notlar yapıştırılmıştı.

“İlacını al!”, “Banyo yap!”, “Perukları fırçala!”

Arden annesinin yatağına oturdu ve yüzünü Lost Land Gölü’ne doğru döndü. Pencere aralıktı, içeri su ve çam kokusu doluyordu. Uzakta bağrıışan, soğuk göl suyuna atlayan çocukların sesi geliyordu. Eski ahşaptan pencere pervazında bir yusufçuk vardı.

Arden annesinin yatağının üzerindeki yastıklardan birini kucakladı.

Başka bir koku doldu burnuna: annesinin parfümü.

Shalimar.

Arden, Lauren’ın odanın kapısında durduğunu fark etti. Gölden yansıyıp çamların arasından süzülen ışıktaki kız çok küçük görünüyordu.

“Anne?” dedi Lauren yanına gelip yatağa oturarak. “İyi misin? Bu yapışkanlı notlar da neyin nesi?”

“Hayır, iyi değilim” dedi Arden titreyen sesiyle. “Ve bilmiyorum.”

Sinekliğin çarpılarak kapandığını duydular.

Lolly odaya geldi, gülümsüyordu. Lauren’ın elindeki yapışkanlı notu evirip çevirdiğini ve Arden’in yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu.

“Bunu görmeyi istemezdim. Evi böyle görmeyi istemezdim” diye mırıldanmaya başladı. “Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.”

“Neler oluyor anne?” diye sordu Arden.

Lolly odaya girdi, yatağın ucuna ilişti. Bir bahane uydurmayı düşünüyor gibi duraksadı ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

“Bilmiyorum” dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Ama korkuyorum.”

Altı

“Annenizde HBB olduğu kanaatindeyim.”

Arden, Lakeview Geriatri Kliniği’nde bir hekimle görüşüyordu. Bu kadar kısa sürede randevu alabildiği için kendini çok şanslı hissediyordu.

Küçük bir kasabada yaşamının avantajları, diye düşündü. Sonra sordu: “HBB nedir?”

“Hafif bilişsel bozukluk” dedi Dr. Van Meter. “Yaşlanmaya bağlı normal unutkanlık ile demans gelişimi arasındaki aşamadır.”

Arden, kliniğin arka bahçesinde Lauren’la konuşan, torununa kuşları ve çiçekleri işaret eden annesini izledi camdan. Annesi ve kızı tik ağacından bir banka oturdular. Arden bu şık bahçenin özünde bir dergi kapağındaki güzel bir ünlüye benzediğinin farkındaydı. İlk bakışta etkileyici görünüyor ve insanların hayatlarındaki gerçek sorunları düşünmesini engelleyip kafalarını dağıtıyordu.

“Emin misiniz?” diye sordu doktora.

“Kesinlikle” dedi adam, Arden’ın bacağına hafifçe vurarak. “Annenizi bir dizi fiziksel ve nörolojik testten geçirdik, zihinsel durumunu da muayene ettik.”

Doktor durdu, Arden’a gülümsedi. “Bu dünyanın sonu değil, Bayan Lindsey. Bunu bilmelisiniz. HBB’li herkes demans hastası olacak diye bir şey yok ama annenizin haya-

tında önemli değişiklikler yapması ve bakımına özen göstermesi gerekiyor. HBB'li insanlar düşünme ve hatırlama konusunda hafif sıkıntı çekerler, sıklıkla unutkanlıklarının farkındadırlar. Birden fazla işi aynı anda yapmaya çalışma, problem çözmede veya karar vermede güçlük yaşama, yakın zamanda olan olayları ve konuşulanları unutma, zorlu zihinsel aktivitelerde zorlanma gibi belirtileri vardır.”

“Evdeki notlar bununla mı ilgili?”

“Evet. Ayrıca bilmelisiniz, eğer demans söz konusu olursa annenizin hayatı daha da karmaşılaşacak. Eskiden kolayca yaptığı işleri yapmakta zorlanacak, kaybolacak, konuşmakta sorun yaşayacak, eşyaların yerini karıştıracak. Kişiliğinde değişiklikler de olabilir, uygun olmayan davranışlar da sergileyebilir.”

“Zaten uzun zamandır tarif ettiğiniz gibi” diye şaka yapmaya çalıştı Arden.

Doktor gülmedi, Arden onun ağzının hareket ettiğini görüyor ama sesini duyamıyordu, çünkü sürekli *Ne yapabilirim? Scoops'a taşınamam*, diye düşünüyordu.

Doktorun sesi yeniden yavaş yavaş kulaklarına doldu, sanki birisi televizyonun sesini açmıştı.

“HBB ağırlaştıkça belirtileri de görünür hale gelir, kişinin kendine bakması, yemek yemesi, giyinmesi güçleşir. İnsan güncel olayları, kendi hayatını ve geçmişini, hatta kim olduğunu bile unutabilir.”

Arden derin bir nefes aldı. Birden aklına annesinin şans bileziği geldi.

“Peki bir...” diye soracak oldu.

“Tedavisi yok” dedi Dr. Van Meter. Kıbar ama kesin bir gülümsemeyle Arden'ın sözünü kesmişti.

Tedavisi yok.

Arden hiçbir şey hissedemiyordu, doktora bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kendini çaresiz hissediyordu.

“Ama umutsuzluğa kapılmayın” dedi doktor. “Zor olduğunu biliyorum, Bayan Lindsey. Anneniz uzun zamandır durumu kimseye belli etmeden çok iyi idare etmiş. Şakalar yapmış, dikkatleri dağıtmış. HBB’li pek çok insan gibi onun için de yardım istemek çok zor. Size yük olmak, hayatını değiştirmek istememiş ama işler artık daha ciddi.”

Doktor durdu, Arden’ı teskin etmek ister gibi gülümsedi. “Bayan Lindsey, doğru diyet, egzersiz, rutin, zihinsel uyarılım, özenli bakım sayesinde annenizin daha uzun süre normal hayatını sürdürebileceğini umuyorum. Ama iyi günleri de olacak, kötü günleri de. Şimdilik iyi günlere odaklanalım, ne dersiniz?”

Arden gülümsedi, başını salladı. Doktor konuşmaya devam etti. Arden kalbinin parçalandığını hissediyordu.

“Annem ne kadarını biliyor?” diye sordu. Hâlâ doktorun söylediklerini düşünüyordu: *Tedavisi yok.*

“Yalnızca yaşlandığının ve arada bir aklının karıştığının farkında” dedi Dr. Van Meter. “Hastalarımızla konuşmayı ailelerine bırakırız, tabii bizim yapmamızı tercih ediyorsanız o başka.”

Bahçede, Lolly ile Lauren ayakkabılarını çıkarmış, ayaklarını fiskeyeli havuza sokmuşlardı. Birbirlerini su sıçratmakla tehdit edip eğleniyorlardı.

Onlara ne diyeceğim? diye düşündü Lauren.

Lolly’nin gülüşü yankılanarak aralık duran ofis penceresinden kızına ulaştı.

Ona gerçeği söylersem depresyona girer mi? Yoksa durumunu saklamakla ona haksızlık etmiş mi olurum?

“Böldüğüm için kusura bakmayın, doktor. Bayan Lindsey’le görüşmemi istemişsiniz, değil mi?”

Gümbürdeyen ses Arden’ı şaşırttı. Gözlerini açarken, karşısında kocaman bir gölge belirdi.

İriyarı bir adamdı – bir seksenden uzun, sakallı, kas-

lı, kahverengi gözlü, yumuşak bakışlı bir adam duruyordu Arden'in önünde.

"Bayan Lindsey" dedi Dr. Van Meter, "bu hemşire Thomas. Kliniğimizde geriatri hemşiresidir, evde bakım da yapar. Evinize gelip annenizin durumunu değerlendirmesinin, ayrıca onun için iyi bir düzen oluşturmanıza yardımcı olmasının iyi olacağı kanaatindeyim."

Hemşire Thomas gülümsedi. "Ön adım Jake, bu arada. 'Hemşire' değil."

Arden güldü, siyah saçını kulağının arkasına attı.

"Numaranız bende var, sizin için uygunsa yarın ararım ve bir randevu kararlaştırırız" dedi Jake.

Arden başını salladı, kulakmemesini çekti.

"Carol Burnett?" dedi Jake, Arden'in kaygı tikini taklit ederek. "Onu ben de çok severim."

"Evet" dedi Arden şaşkınlık içinde.

"Her şey yoluna girecek bu arada" dedi Jake sıcak bir gülümsemeyle. Kulakmemesini yeniden çekti. "Tanıştığımıza memnun oldum. Görüşmek üzere."

Arden, Jake'in uzaklaşmasını seyrederken, onunla arasında hemen bir bağ kurulduğunu hissetti. Jake'te rahatlatıcı ve güven veren bir şey vardı – kar fırtınası sırasında battaniyeye sarınıp ateşin yanına uzanmak gibi bir histi.

Doktor görüşmenin sona erdiğini belirtmek için ayağa kalktı. "Arden" dedi, "şu anda tek yapabileceğiniz annenize karşı sabırlı olmak. Ona ne kadarını anlatacağınız size kalmış. Tamamen dürüst davranmanın en iyisi olduğuna inanıyoruz biz. Hemşire Thomas annenize faydası olacak bir düzen oluşturmanıza yardım edecek, istediğinizde evde bakım için de hizmet verecek. İlaçlar, yemekler, fizyoterapi gibi konularda size yardımcı olacak."

Arden başını sallamayı sürdürdü, kendini bitkin hissetmeye başlamıştı.

“Eve döndüğünüzde bol bol geçmişten konuşun.”

Arden’in kalbi hızla atmaya başladı.

“Buna ‘hatırlama terapisi’ deriz. Hatırlama terapisi geçmişini anımsamasına yardımcı olabilir. Eski fotoğraflara bakabilir, en sevdiği müzikleri çalabilir, bir hatıra albümü yapabilirsiniz –bir tür hayat albümü diyelim– böylece geçmişten konuşursunuz. Bu şekilde belleği –hem uzun erimli belleği hem kısa erimli belleği– çalışmış olur. Zihni aktif kalır, meşgul olursa Jake’in onun için bir düzen kurmasına da faydası olur. Böylece bir gün size anlatamayacağı öyküleri de dinlemiş olursunuz.”

Arden yüzünü buruşturdu. *Geçmişini öğrenmek en son istediğim şey.*

“Bayan Lindsey, zor olduğunu biliyorum ama lütfen unutmayın: Annenizin size her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.”

* * *

Arden arabayı eve doğru sürerken, radyoda Rosemary Clooney çalıyordu. Lolly eski şarkılar çalan bir radyo istasyonu bulmuştu.

Arden dikiz aynasından annesiyle kızına bakıyordu. Lost Land Gölü’ne giden dolambaçlı yollar kadar karışıktı zihni.

Lolly ile Lauren’a Lolly’nin durumu hakkında ne söyleyeceğini düşünürken direksiyonu tutan ellerinin titrediğini hissetti. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı, direksiyonu daha sıkı tuttu.

Yukarıda mavi gökyüzünün yerini karanlık bulutlar alıyordu, bir gök gürültüsü duyuldu. Birden bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı, Arden yol kenarına, bir çiftliğin girişine çekti arabayı.

Yağmur arabanın tavanını dövüyor, damlalar camlardan aşağı akıyordu.

“Bakın ne güzel” dedi Lauren, yüzünü arka cama yaslayarak. “Yemyeşil. Yağmur altında bir yağlıboya tabloya benziyor.”

Arden’in içindeki suçluluk hissi arttı.

“Nasıl hissediyorsun, anne?”

Arden başını çevirip annesine baktı.

“Çok ciddisin” dedi Lolly.

“Ciddiyim, çünkü durum ciddi” dedi Arden iç geçirerek.

“Doktorun tıbbi sorunların hakkında sana ayrıntılı açıklama yapmadığını biliyorum ama...”

“Yaşlanıyorum, Arden.”

“Bellek meselesini elden geçirmeliyiz” dedi Arden. “Konuşmamız gereken önemli meseleler var.”

“Son birkaç saniye içinde yüz kez ‘mesele’ dedin tatlım” dedi Lolly, radyonun sesini kısarak. “Günümüzde çocukların dediği gibi: N’oluyor adamım?”

Arden derin bir nefes aldı. “Doktorla konuştuğum zaman, sana HBB teşhisi koyduklarını söyledi, hafif bellek bozukluğu demek bu. Doktor bunun sıradan unutkanlık ile bunama arasında bir evre olduğunu söylüyor.”

Lolly dilini şaklattı. “HBB... CSI... HBO... LOL.”

“ARV” diye devam etti Lolly. “Değil mi Lauren?”

“Evet büyükanne” diye güldü Lauren. Büyükannesiyle bakışıyorlardı. Arden araya girdi.

“Anne, bu konuyu hafife almak istediğinin farkındayım... Hayatındaki zorluklarla her zaman bu şekilde baş ettiğini biliyorum, ama bu meseleyi birlikte çözeceğiz, tamam mı? Klinikten bir görevli gelip sana yeni ilaçlar verecek, bir düzen oluşturmaya yardım edecek, yemeklerini ayarlayacak, fiziksel ve zihinsel egzersizler verecek. Terapiye de başlayacağız. Bedenin ve zihnin için. Birlikte anılarımızı paylaşacağız.”

Lolly kıkırdadı. “Anılar ve zihinsel egzersiz farklı şeylerdir canım” dedi.

Sonra durdu, dönüp kızının gözlerinin içine baktı. “Sana

söyledim, ben yaşılanıyorum, Arden. Hepsi bu. Bunda şaşılacak bir şey yok.”

“Anne, bence bu konuda konuşmak istemiyorsun, çünkü konuyu depresif buluyorsun. Bunu anlıyorum. Bu konuda yardım almanı sağlayabiliriz.”

Lolly gülümsedi, pencereden dışarı baktı. Makyajlı yüzü içten gelen bir ışıkla aydınlanıyordu.

“Depresif değilim Arden” dedi Lolly. “Depresyon konusunda yardım almaya ihtiyacım da yok. *Harika* bir hayatım oldu. Hayal bile edemeyeceğim armağanlarla dolu bir hayattı. Depresyon en son gireceğim şey. Gerçekçiyim, evet. Ama asla üzgün değilim.”

Lolly uzanıp kızının bacağını okşadı. “Lauren ve senin için daha zor olacak bu” dedi. “Evet, hayatımda dert tasa yok diyemem, ama kimin yok ki?”

Lolly radyonun sesini açtı, Dean Martin’in sesi birden arabaya doldu.

“Bu günlük bu kadar ‘mesele’ tartışmak yeter” dedi Lolly, konuyu kapatmak için. “Yorulдум, yarın çalışacağım. Biraz dinlenmek istiyorum.”

Yağmur hafiflemeye başladı, çamların arasında güneş ışığı belirdi.

Arden arabanın camını indirdi –burnuna taze çam kokusu doldu– ve arabayı çalıştırdı. Hafif bir vızıltı duydu, sonra arabanın yanından hızla geçen yusufçuk sürüsünü gördü.

Annesinin uzun yıllar önce hediye ettiği tılsımı anımsayıp hiç işe yaramadığını düşündü.

İyi şansla dolu bir hayat için, anne.

Yedi

Arden tamamen uyanmadan önce tarçın ve şeker kokusunu aldı.

Göl kıyısındaki kütük kulübelerde büyümenin ve yaşamının avantajlarından biri, komşularınızın pişirdiği her şeyin kokusunu almak ve konuştukları her şeyi duymaktı. Özellikle yazın kokular ve öyküler açık pencerelerden süzülüp verandalarda dolaşırdı: Kekler ve pastırma, kahve ve kurabiye, ızgara biftek, kızarmış balık, kasabada dolaşan son dedikodular.

Bu sabah, Arden annesinin ekşi kremalı kahveli kekin-den yaptığını hemen anlamıştı.

“Enfes kokuyor” dedi Arden evin minik mutfağına girerken. “Ama mutfak bomba patlamış gibi.”

Lolly’nin mutfağı hep hayat doluydu, en az sahibi kadar karakterliydi: Eğilmiş, yıpranmış eski ahşap tezgâhlar, çiftlik evi kırmızısına boyanmış açık dolaplar, kapı işlevi gören vişne baskılı, eski moda kumaşlarla capcanlı bir yerdi. Göle bakan pencerenin önünde kocaman bir lavabo vardı. Antika mutfak gereçleri –pembe gaz sobası ve mavi buzdolabı– Arden için birdenbire farklı bir anlam kazandı. Annesinin yemek pişirmesine yardım eden küçük bir kız olduğu günlere dönmüştü. Malzemeler ve ölçü kaplarıyla buzdolabı ve ocak arasında koşturur dururdu.

Bunların annemden daha uzun dayanacağını kim tahmin ederdi? diye düşünmeden edemedi Arden.

“Julia Child’dan bile daha fazla dağıtıyor ortalığı, ama onu bir aşçı yapacağım” dedi Lolly gülerek. Başıyla Lauren’i işaret etti.

Lolly kırmızı peruğunun üstüne koyu yeşil bir ravent yaprağı kondurmuştu. Lauren’in sarı saçları da topuz yapılıp ravent yapraklarıyla süslenmişti.

“Asya tarzı bir topuz yaptım” dedi annesine poz vererek. “Beğendin mi?”

“Kahveli kek daha iyidir umarım.”

Lolly ile Lauren birbirlerine baktılar, Arden’in espri yapacak kadar iyi hissetmesine şaşırmışlardı. “Üçüncü Silahşör de mi bize katılacak?” diye sordu Lauren, sahte bir şaşkınlık ifadesiyle. Ravent yapraklarını aldı, birini annesine, diğerini büyükannesine uzattı. “Touché!”

“En Garde!” diye güldü Lolly.

“Kahvaltıdan sonra konuşmalıyız” dedi Arden ravent yaprağını tezgâha bırakıp. Mutfaktan çıkmak için döndü, sonra ekledi: “Dünkü konuşmayı bitirmemiz gerekiyor.”

Lauren kaşlarını çattı, ravent sapından kılıcını kesme tahtasına bırakıp bıçakla ikiye böldü.

“Haydi kahveli keke bakalım, ne durumda!” dedi Lolly, Lauren’a göz kırpıp fırının kapağını açarak. “Ortasına bir kürdan batıracaksın. Tertemiz çıkarsa kek hazır demektir... *ve bizimki de hazır!*”

“İlk kahveli kekim!” dedi Lauren hayretle.

Lolly kahveli kekin ucundan küçük bir parça kesti. Kabarık beyaz kekin tepesi kabarıp altın sarısına dönüşmüştü. Üstüne kahverengi şeker, tarçın ve tereyağı sürmüşlerdi. Lolly lokmayı soğutmak için üfledi. Lauren bir lokma keki ağzına attı. Lolly de aynısını yapıp gülümsedi.

“Yaptığın sonuncu kek olmayacağı kesin! Nefis olmuş! Kahveyi getir. Ben de keki çıkarayım!”

Lolly yarı bitirilmiş yapbozu kenara itip gül desenli kek

tabaklarını masaya koydu. Arden kendini bildi bileli verandadaki sehpanın üzerinde bir yapboz dururdu. “Bugün hava çok güzel. Anma Günü tatillerinde genellikle güzeldir zaten.”

Arden uzun piknik masası bankına, çam ağacından küçük masanın başına oturdu. Yıllarca kullanılmaktan aşınmış masaya oturunca ahşaba gömülüydü insan sanki.

“El yapımı krema ister misin?” diye sordu Lolly, masaya küçük bir kap koyarak.

Lolly bir kaşık krema alıp Arden’in kahveli kekinin üstüne yerleştirdi.

“Nasıl olmuş?” diye sordu Arden. “Yaptığım ilk kahveli kek bu.”

Arden kekten bir lokma aldı, yüzü neşeyle aydınladı. “İnanılmaz güzel.”

Lauren’ın yüzü aydınladı. “Büyükanneimin tarifi.”

Lolly ile Lauren da masanın başına oturdular, uzun Anma Günü hafta sonu için evlerine gelen tatilcilerle canlanan Lost Land Gölü’nü seyredip kahvelerini içtiler: Gölde tekneler, yelkenliler, kanolar vardı; arka bahçelere ızgaralar kuruluyordu, sahile şezlonglar diziliyor, iskelelere oltalar ve maskeler yığılıyordu. Lolly’nin kulübesi Lost Land Gölü’nün ucundaydı, göl suları korunaklı verandanın birkaç metre ilerisinden başlıyordu. Kulübenin yeri kusursuzdu. Evin çevresinde dalgıçkuşları ve sazlıklar vardı, kalabalık ve gürültüden uzaktılar.

Dalgıçkuşları içli içli öterken Lolly kırmızı rujlu dudaklarını büzüp ıslık çalarak aynı onların ötüşüne benzer sesler çıkardı. Birkaç saniye sonra dalgıçkuşları ona karşılık verdi.

“Bunu hâlâ yapabiliyor musun anne?” diye sordu Arden. “İnanılmaz bir şey.”

“Eskiden yaptığım pek çok şeyi hatırlıyorum, çünkü hatırlamayı seçtim” dedi Lolly.

Kahvesinden bir yudum aldı, Lauren’ın kucağına ve ken-

di bacaklarına ince bir yorgan serdi. “Geçmişten söz etmişken, dün eski anılardan konuşacağımızdan bahsetmiştin” dedi. “Bunun bir tür zihinsel egzersiz olduğunu ve bu egzersizleri bana iyi geleceği için doktorun önerdiğini söylemiştin. Dün gece bu konuyu epey düşündüm. Bence bunu yapmalıyız. Hep birlikte. Size anlatmadığım şeylerden, hiç sormadığınız sorulardan, fark etmediğimiz ayrıntılardan konuşma ve eski anıları paylaşma zamanı geldi. Bunu yapmanın en iyi yolu, size bileziğimdeki tılsımların hikâyesini anlatmak.”

Lolly ince bileğini kaldırıp kuş yumurtası rengindeki kolunu salladı. Parmakları ve bilekleri boğum boğum ama hâlâ narindi. Bileziği tılsımlardan ağırlaşmıştı, Lolly’nin her hareketinde şingırdayarak şarkılar söylüyordu.

“Bu tılsımlar hayatımın her önemli anını anlatıyor... si-zinkileri de. Onlar olmasa burada oturuyor olmazdık. Nere-lere gittiğimizi, ne kadar yol geldiğimizi, nereye gitmeyi um-duğumuzu anlatıyorlar. Hayatımın sana küçük bir kızken verdiğim o yusufçuk tılsımı gibi olduğuna inanıyorum: Büt-ün üzüntülere rağmen talihim hep yerindeydi.”

Lolly şans bileziğini yüzüne yaklaştırıp gözlerini kıstı.

“Bakalım... nereden başlasak?”

Yaşlı parmaklarıyla bilezikteki tılsımları birer birer yok-ladı. Gözleri bulandı, sanki eski anıları gözlerinin önünden geçiyordu.

“Bence en iyisi bundan başlamak” dedi sonunda. “Dikiş makinesi tılsımından. Üstümüze bu yorganı sermiş olma-mız da duruma uygun. Lauren? Hazır mısınız?”

Lauren başını salladı.

“Arden, sen de hazır mısın? Eski dikiş makinemden ne kadar nefret ettiğini biliyorum” dedi. “Ama sana farklı bir bakış açısı sunacağım.”

Arden annesinin dikiş makinesini ve yeniyetmeliğinde giymek zorunda kaldığı utanç verici el yapımı giysileri dü-

şündü. Çocuklar onunla o kadar çok alay ederlerdi ki Lost Land Gölü'nden kaçmak isterdi. Sonsuza dek.

Verandaya dolan meltem rüzgâr çanını şingırdattı, bilezikteki tılsımlar da ona eşlik etti.

“Bence onlar da hazırlar” diye güldü Lolly. “Dikiş makinesi tılsımı benim ilk tılsımımdı. Büyükannem Mary’nin hediyesiydi.”

Üçüncü bölüm

Dikiş makinesi tılsımı

Aileye bağlı bir hayat için

Sekiz

1901

Bilet samanların içinde, bir yumurtanın altında duruyordu.

Mary O'Connell başını kaldırıp babasına baktı. Kümesin başında konuşuyorlardı. Mary'nin sarı saçları dağınıktı, peygamberçiçeği mavisi gözleri yaşlarla doluydu.

"Gitmek istemiyorum! Ya sizi bir daha göremezsem?" dedi babasına.

Babası John kümesin önünde, unutulmuş konfetiler gibi gökyüzünden düşen karların altında duruyordu. Eldivenli elini yumurtayı almak için uzattı. Mary yumurta yerine bileti eline koymak isteyince elini geri çekti.

"Bu bir mucize, Mary!" dedi İrlanda şivesiyle. Yumurtayı kızının elinden alıp tel bir sepete yerleştirdi. "Amerika'ya bir bilet bu!"

Amerika, diye düşündü Mary.

On yedi yaşındaydı ve bildiği tek yer bu küçük arazi, bu tavuklar ve aile evinin bahçesiydi. Amerika gibi uzak bir yere gittiğini hayal bile edemiyordu. Yine de İrlanda'da iş olmadığını biliyordu. Burada iş bulması neredeyse imkânsızdı.

"Şu halde bile geçinmekte zorlanıyoruz, Mary. Biraz daha para bulunca biz de peşinden geleceğiz."

John O'Connell kendine "yumurta satıcısı" derdi ama o bile abarttığının farkındaydı: Kümesindeki birkaç tavuktan hafta sonları el arabasıyla kasaba pazarına götürüp sata-

cak kadar yumurtayı bile zor alıyordu. Bahçede yetiştirdiği sebzeler ailesini doyurmaya ancak yetiyordu. Kalan zamanda işçi olarak çalışıyordu, ama kimsenin yardımcı tutup para verecek hali yoktu.

Marian O'Connell yerel fabrikada kapanana dek terzi olarak çalışmıştı ve şimdi daha zengin aileler için özel giysiler dikiyordu – yılda birkaç kez komünyon elbisesi ve gelinlik siparişi alıyordu ama çoğunlukla yaptığı kırkyama yorganları yumurtalarla birlikte satıyordu. Mary de annesinin yanında dikiş makinesinde çalışıyor, onu izliyor, inceliyor, eski kulübeyi aydınlatan ateşin titrek ışığında annesinin sanatını öğreniyordu.

“Yumurtalar ve yorganlar, Mary, yumurtalar ve yorganlar” diye mırıldanırdı Marian, bir yandan dikiş dikerken. “Bunlarla iki yakamız nasıl bir araya gelsin? Böyle yaşamak imkânsız.”

Marian'ın yengesi ve becerikli bir ahşap ustası olan ağabeyi iki yıl önce Amerika'ya gitmişti. Ağabeyi Michigan, Grand Rapids'te marangoz olarak iş bulmuştu.

“Burada sayısız göçmen var” diye yazmıştı ağabeyi. “Ağaç kesiyor veya mobilya yapıyorlar. Siz de gelmelisiniz. Amerika'da iş var!”

Sonra, bir kış günü geç saatlerde eve bir mektup gelmişti. Marian'ın ağabeyi ve eşi O'Connell'lara parası ödenmiş bir bilet ve bir not göndermişlerdi: “Yalnızca bir bilete yetecek paramız vardı. Kimin geleceğine siz karar verin.”

Karar vermeleri zor olmamıştı. Bilet gelince, annesiyle babası, “Mary!” diye haykırmışlardı. “Mary.”

Kar taneleri başının üstünde erirken, Mary dizlerinin üstünde sürünerek başka bir tavuğun yanına gitti ve onu yuvasından kaldırdı. Tavuk gıdakladı durdu ama gönülsüzce başka bir tünek buldu kendine. Mary onun öfkesini hissetti ve “Üzgünüm” dedi.

El yordamıyla yumurtaları ararken bir yandan bilete bakıyordu:

14 Haziran 1901
Amerika'ya yolcu bileti
Ücreti ödendi

Dört ay sonra, tren istasyonunda durmuş, bir elinde bilet bir elinde bavulu, kendisini Amerika'ya götürecektir olan gemiye binmek için trenin gelmesini bekliyordu.

“Sana para göndermeye çalışacağız ama Amerika'ya girdince çalışman gerekiyor” demişti babası. “Michigan'a gidip dayın ve yengenle yaşayacaksınız.”

“Seni seviyoruz Mary” demişti annesiyle babası, onu sıkı sıkı kucaklayıp yanaklarını, alnını, gözlerini öperken. “Bize mektup yaz! Çok yakında görüşeceğiz!”

Annesiyle babasından ayrılırken Mary'nin dizleri titremiş, kalbi sızlamıştı ama onların gözlerindeki umut yola devam etmesini sağlamıştı.

Mary trene binip pencerenin yanına oturdu, ufak tefek, sarışın annesine sarılan siyah saçlı, yakışıklı babasını seyretti. Tren hareket etmeye başlayınca Mary'nin annesiyle babası el sallayarak ona veda ettiler. Çok geçmeden istasyon görünmez oldu.

Mary'nin, annesiyle babasını son görüşüydü bu.

Limana ulaşınca, buharlı geminin ne kadar büyük olduğuna ve gemiye binen insanların sayısına inanamadı. “Sanki bütün İrlanda Amerika'ya gidiyor!” dedi gemiye binmek için bekleyen bir kıza.

Mary yüzlerce başka yolcuyla birlikte gemiye bindi, hayretten fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafı dolaştı: Büyük, süslü balo salonları, beyaz örtülerle kaplanmış göz alıcı masalar, gümüş ve kristalleri seyretti. Balo salonlarından biri İrlanda kadar büyük geldi ona.

“Küçükhanım! Biletiniz!”

Sesi duyan Mary yerinden zıpladı, dönüp bakınca karşısında beyaz üniformalı bir adam buldu. Adam elini uzatmış bekliyordu.

“Kasara altı” dedi adam, balo salonunun önündeki merdivenlerden birini işaret ederek. “Aşağı, aşağı, aşağı, aşağı!”

Mary bavulunu peşinden sürükleyerek dik merdivenden aşağı indi, sonunda geminin en alt katına ulaştı ve tıpkı babasının tavukları gibi küçük bir kümese tıklandı.

Geminin üst katı cennetse, alt katı cehennem gibiydi: Karanlık, gürültülü, pis kokulu ve kalabalıktı.

“Bir yatak bulsan iyi edersin” diye uyardı yaşlı bir kadın Mary’yi. İnsanlar panikle itişerek sağa sola koşuşturuyorlardı.

Mary ranzalarla dolu bir dizi yatakhanein önünden geçti, odalarda özel alan diye bir şey yoktu. Herkese açık olan tuvaletlere göz attı. Güverteye çıkmanın kısıtlandığını söyleyen bir uyarı levhası okudu.

Bavulunu bir ranzanın üst katına koydu ve yatağa girdi. O gece geç saatlerde aynı yaşlı kadın bir tas çorba getirene kadar orada öylece yattı.

“Korkuyorum” dedi Mary yaşlı kadına. “Ailemi özlüyorum. Neden herkes ülkeden ayrılıyor?”

Kadın, Mary’ye gülümseyip gözlerinin önüne düşen saçlarını düzeltti. Dokunuşu, Mary’nin annesinin dokunuşu gibi yumuşak ve nazikti. Mary biraz rahatladığını hissetti.

“Umut et” diye fısıldadı yaşlı kadın. “Umudunu yitirme.”

Mary yedi gün boyunca karanlıkta gözleri kapalı deniz tutmasıyla ve ev özlemiyle mücadele etti. Okyanusun ortasında bir can simidine tutunur gibi arada bir kendine “Umut et” diye fısıldıyordu.

“Geldik!” diye haykırdığını duydu insanların bir gün. “Gedik!”

İnsanlar merdivenlere koştu, akıntıya karşı yüzen somon

balıkları gibi basamaklardan yukarı tırmandılar.

Mary bavulunu sürükleyerek güverteye ulaştığında bitkin, kirli ve açtı. Bir an kör olacağını sandı; yedi gündür güneş veya ışık görmemişti, gözlerinin aydınlığa alışması zaman aldı.

Yavaş yavaş odaklanıp çevresine bakındığında gördüğü ilk şey devasa bir kadın heykeli oldu – başında tacı ve sağ elinde meşalesi vardı, sandaletli ayakları kırık bir zincire basıyordu.

“Bu o mu?” diye sordu kendi kendine.

“Özgürlük Anıtı!” diye haykırıyordu insanlar. “Amerika!”

Mary nedenini bilmeden ağlamaya başladı, yola çıktığından beri ilk kez kendini yalnız hissetmiyordu.

Buharlı gemi birinci ve ikinci sınıftaki yolcularını boşaltmak için Hudson Limanı’na demir attı. Üçüncü sınıf ve karsara yolcuları büyük bir mavnayla Ellis Adası’na götürüldü. Mary mavnada ayakta duruyor, bavulunun sapını sınıksız tutuyor, Amerika rüzgârı gökyüzündeki bulutlar gibi onun saçlarını da karıştırıyordu. Göçmen istasyonu binası kadar büyük ve görkemli bir bina görmemişti hiç: Ellis Adası’nda yükselen yapı Fransız Rönesans tarzındaydı ve kırmızı tuğlalardan yapılmıştı.

Amerika hep böyle görkemli mi? diye düşündü.

Mary, yüzlerce başka yolcuyla birlikte Kayıt Bürosu’na götürüldü, tıbbi muayene ve kimlik kontrolü için burada beklemeye başladılar.

Mary yolcuları teker teker muayene eden, kalplerini dinleyen, ağızlarını ve gözlerini inceleyen, derilerini gözden geçiren doktorların çalışmasını seyretti.

Doktorlardan biri ne zaman “Karantina” dese ve hastalardan birini X ile işaretlese, Mary ağlayacak gibi oluyordu.

Saatlerce bekledikten sonra adının söylendiğini duydu: “Mary O’Connell!”

Doktor muayenesine başlarken Mary'nin kalbi hızla atmaya başladı.

"Gerginsin" dedi doktor. "Derin bir nefes al..."

Mary derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu ve içinden dua etti.

"Sıradaki" dedi doktor. Mary'ye masada oturan bir başka adamı işaret etti, bu adam Mary'nin kimliğini gemi kayıtlarıyla karşılaştırdı.

"Amerika Birleşik Devletleri'ne hoş geldin" dedi.

Mary yerinden kıınıldamadı. Gözlerine yaşlar doldu.

"Amerika Birleşik Devletleri'ne hoş geldin" dedi adam yeniden.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Mary.

"Ne istersen yap" dedi adam. "Fırsatlar ülkesindesin!"

"Mary" diye seslendiğini duydu başka bir kadının. "Mary, bu taraftan!"

Mary'ye gemide göz kulak olan yaşlı kadını seslenen.

"Ailem New York City'de bir pansiyonda kalacak" dedi yaşlı kadın. "İstersen bizimle gel, güvende olursun."

New York hemen Mary'nin başını döndürdü: Gürültülü ve kalabalıktı. İnsanlar hızla hareket ediyordu.

Yaşlı kadın ve ailesi pansiyonda bir odaya yerleştiler, Mary sekiz kişiyle aynı odayı paylaşıyordu. Horlama sesleri ve şehir gürültüsü arasında uyuyamıyordu, bu yüzden kalktı ve pansiyonun oturma odasına gidip ateşin karşısına oturdu.

Evini, annesini, şöminenin karşısındaki dikiş makinesini düşününce ağlamaya başladı. Derken -tıpkı Ellis Adası'ndaki adamın dediği gibi- fırsat Mary'nin kapısını çaldı.

"Ağladığımı duydum" dedi gemideki yaşlı kadın Mary'ye.

"Ailemi özledim" dedi Mary.

"Elinden ne iş gelir?" diye sordu kadın.

"Dikiş dikebilirim" dedi Mary.

“O zaman iş bulursun” dedi kadın. “Haydi biraz dinlen şimdi.”

Mary şafakla birlikte kalkıp terzileri, mağazaları bir bir dolaşmaya başladı. Hepsine iş sordu.

“Göçmenleri işe almıyoruz” diyorlardı.

“Kaç yaşındasın?” diye soruyorlardı. “Sen daha çocuksun.”

Akşamüstü saatlerinde, Mary artık bitkin düşmüştü ve yorgundu. New York’un hızı ve kibri onu tüketmişti. Bir kez daha reddedildikten sonra bir terzinin önünde beklerken, bir atlı arabadan elinde torbayla iyi giyimli bir hanım indi. Mary kadının dükkâna girip tezgâhın arkasındaki adama heyecanla bir şeyler anlattığını gördü. Kadının kocaman, tüylü şapkası ve uzun, fırırlı eteği her hareketinde sallanıyordu. Torbadan buluta benzeyen bembeyaz, güzel bir kumaş çıkardı.

Mary dükkânın kapısına gidip kapıyı hafifçe araladı.

“Bunu yapamayız” diyordu bıyıklı adam. “Kusura bakmayın.”

“Lütfen” diye ısrar etti kadın.

Adam başını iki yana salladı.

Kadın mağazadan çıktı, güzel yüzünde düş kırıklığını andıran bir ifadeyle Mary’nin yanından geçti.

“Hanımefendi?” dedi Mary.

“Dilencilere verecek param yok” dedi kadın Mary’ye bakmadan.

“Ben o elbiseyi dikebilirim!” dedi Mary gururla.

“Öyle mi?”

Kadın Mary’nin önüne dikildi, onu baştan aşağı süzdü. Arabacı aşağı inmiş, arabanın kapısını açmış kadının gelmesini bekliyordu. “Bebeğim gelecek pazar vaftiz edilecek, ben de bu önemli olaya uygun bir elbise giymek istiyorum. Dükkân sahibi vaftiz elbisesi yapmadıklarını söyledi, yapabilen birini de tanımıyormuş.”

“Ben yaparım!” dedi Mary, başını havaya kaldırarak.

“Öyle mi?” diye sordu kadın, ihtiyatlı bir tavırla.

“Evet!” dedi Mary. “Yalnızca dikiş makinem ve çalışacak yerim yok. İçerideki beyefendi işçi istemediğini söyledi.”

“Burada bekle sen” dedi kadın. “Uzun zamandır müşteri-siyim. Bu konuyu hallederim.”

Kadın dükkâna girdi, Mary’yi işaret ederek dükkân sahibine bir şeyler anlatmaya başladı. Mary’nin kalbi küt küt atıyordu.

Sonunda dükkân sahibi Mary’ye içeri girmesini işaret etti.

“Amerika’da tutunacaksın belli ki” dedi arabanın sürücüsü, Mary’ye gülümseyerek.

Mary dükkâna girdi.

“Bu senin tek şansın” dedi adam, bıyığını titreterek. “Ben Bay Edwards.”

Kadın adama bakıp başını salladı, sonra Mary’ye kumaşı ve elbise modelini verdi.

“Akşama kadar vaktin var” dedi adam, arka odayı işaret ederek. “Kumaşa zarar verirsen bedelini bu hanıma ödeyeceksin, anlaşıldı mı?”

Mary’nin gözlerine yaşlar doldu. “Teşekkürler hanımefendi. Teşekkürler. Size de teşekkürler, Bay Edwards.”

Kadın gülümsedi ve dükkândan çıktı. Bay Edwards arka odanın perdesini açtı. Sıra sıra dikiş makinelerinin başında sayısız kadın oturuyordu. Takım elbiseler, kadın elbiseleri ve küçük kızlar için elbiseler dikiyorlardı.

Hızlı ve ritmik hareketlerle çalışan kadınlara, onların uçuşan ayaklarına, dans eden ellerine, dönen makaralara ve renkli iplere bakarken Mary bir bale gösterisi izlediğini sandı. O kadar hızlı çalışıyorlardı ki, nerdeyse ellerinden ateş fişkıracaktı.

Odayı gözden geçirdi. Kır saçlarını sıkı sıkı topuz yapmış bir kadın odanın arka tarafında duran pedallı, büyük ve çok eski bir Singer dikiş makinesini işaret etti. Parmakları kaslı,

büyük eliyle makineyi gösterirken bileğindeki bilezik yüzlerce rüzgâr çanı aynı anda sallanıyormuş gibi şıngırdadı.

“Makine de benim gibi yaşlı” dedi kadın. Polonya aksanıyla konuşuyordu ve şaka yapar gibi bir hali yoktu. “İkimizi de kimse istemiyor.”

Elini uzattı. “Ben Rima Jablonski.”

Mary’nin eski makineyi kurmasına yardım etti, beyaz kumaşı torbadan çıkardılar. Mary derin bir nefes alıp elbisenin modelini inceledi. Model Fransız dergisi *La Mode Illustrée*’den alınmıştı ve Mary’nin hayatı boyunca gördüğü en şık ve ayrıntılı elbiselerden biriydi. Yere kadar uzanan elbisenin geniş kolları bileklerde daralıyordu. Yüksek yakasında ayrıntılı dikiş gerektiren bir aile arması ve fiyonk vardı. Dar belindeki kuşağın bir ucunda kızcık çiçeği asılıydı. Elbisenin belinde püsküllü, küçük bir kese vardı. Eteği hafif pilili ve fistoluydu. Elbise giyenin yüzü hariç her uzvunu örten bir modeldi.

Mary bir an gözlerini kapadı ve dua etmek için başını önüne eğdi.

Böyle ayrıntılı bir elbiseyi birkaç saatte bitirmenin mümkün olmadığını biliyorum ama senin ve annemin ellerinin yardımını rica ediyorum.

Gözlerini açtığı anda, kadınların hepsi durmuş, onunla birlikte dua ediyorlardı.

Mary yutkundtu, derin bir nefes aldı ve yavaşça, “Fırsatlar için” dedi.

Kadınlar hep bir ağızdan tekrarladılar: “Fırsatlar için.” Ayrı makinelerin başında oturmalarına rağmen, gün boyu uyum içinde çalıştılar. Saatler sonra Mary ayağa kalktı, odanın ortasına geçti ve elbiseyi havaya kaldırıp gösterdi.

Odada bir alkış koptu.

“Git ona göster şimdi” dedi kadınlardan biri Mary’ye, başıyla perdenin arkasındaki Bay Edwards’ı işaret ederek. “Göster de incelesin.”

Mary elbiseyi Bay Edwards'a götürürken kalbi ağzına gelmişti.

"Amma uzun sürdü!" dedi Bay Edwards aksi bir tavırla.

Elbiseyi alıp fermuarını, dikişlerini incelemeye başladı.

Mary bayılacak gibiydi. Bay Edwards sessizdi, nefes alıp verirken bıyığı titriyordu.

"Büzgülere çok özen gösterdim" dedi Mary titrek bir sesle.

"Şşşşş" dedi Bay Edwards.

Kadına parasını nasıl geri vereceğim? Bunu yapabileceğimi nereden çıkardım? Kumaşı mahvettim.

Dükkân sahibi yakayı ve beli, fiyongu ve keseyi inceledi. Yüzü aydınlandı, bıyığı neşeyle kıpırdamaya başladı.

"Burada çalışmak ister misin?" diye sordu.

İçeriden aniden yükselen haykırışlar Mary'yi yerinden zıplattı. Kadınlar sevinçle bağrışıyorlardı. "Elimizde yalnızca bugün kullandığın dikiş makinesi var."

Mary ağlamaya başladı.

Sonraki birkaç ay boyunca Mary bu terzide çalıştı ve para biriktirdi. Parasının gönderebildiği kadarını annesiyle babasına gönderdi, bir bölümünü Grand Rapids'e gitmek üzere yol parası olarak biriktirdi. Yaz sonunda, Mary dükkân sahibine gidip "Kullandığım eski dikiş makinesini bana satar mısınız?" diye sordu.

"İşten ayrılacak mısınız?" dedi Bay Edwards. "Bunu yapamazsın!"

"Dayımla yengem Michigan'da yaşıyorlar, kış gelmeden yanlarına gitmeliyim. Sonunda yeterli parayı biriktirdim, dikiş makinenizi satın almak istiyorum. O artık benim bir parçam ve para kazanmak için ona ihtiyacım var."

Mary, kalan son parasıyla pedallı dikiş makinesini almak için kullandı.

Dükkândaki son gününde kadınlara veda ederken birinin omzuna dokunduğunu hissetti. Onu dikiş makinesiyle tanıştı-

ran Rima Jablonski, arka sokağa çıkan kapıyı işaret ediyordu.

“Sana bir şey vereceğim” dedi. “Bir hediye.”

“Olmaz!” dedi Mary. “Kabul edemem!”

“Etmek zorundasın” dedi Rima. “Benim ülkemde gelenek böyle.”

Mary’ye Jadwiga denen kadının öyküsünü anlattı. Polonya’da kraliçe diye bir unvan yokken, Jadwiga tahta geçip kraliçe ilan edilmişti. İyi kalpliliğiyle ünlenmişti.

“Jadwiga mücevherlerinden birini yardım dilenen yaşlı bir taş ustasına vermişti” dedi Rima. “Kraliçe gittikten sonra, yaşlı usta atölyesinin zeminindeki alçıda bir ayak izi gördü, oysa alçı Jadwiga’nın ziyaretinden önce kurumuştur. O ayak izini Krakov kiliselerinden birinde hâlâ görebilirsin.”

Rima duraksadı, iç geçirdi. Göğsünden bir hırıltı yükseldi. “Annem bana hep, ‘Kendinden bir parça ver. Bir yabancı- nın hayatında derin bir ayak izi bırakırsın’ derdi. Ben de sana hayatımdan küçük bir parça vereceğim. Yaşlıyım. Fazla zamanım kalmadı. Ama sen... bütün hayat önünde uzanıyor.”

Yaşlı kadın bileğindeki bileziği çıkardı. Bilezik arka sokaktaki yaz güneşi altında ışıldıyordu. Bileziğe taşlar, kehribar parçaları, ilginç tılsımlar takılmıştı.

“Evet” dedi kadın, aradığı nesneyi bulunca. “İşte burada!”

Yaşlı parmaklarıyla Mary’ye küçük, eski bir gümüş tılsım uzattı. Mary tılsımı havaya kaldırdı, gümüş nesne güneş ışığında parladı. Bir dikiş makinesi tılsımıydı.

“Tıpkı burada kullandığın makine gibi” dedi kadın başını sallayarak. “Değil mi? Yanında götüreceğin makine gibi.”

“Alamam bunu” dedi Mary yeniden. “Senin için çok önemli.”

“Önemli olduğu için vermem lazım” dedi kadın. “Sen de benim gibisin: Buraya başka bir yerden geldin. Aileni geride bıraktın.”

Mary’nin mavi gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Başını öne eğip ağlamaya başladı.

“Bu basit bir tılsım ama anlamı büyük, kızım” dedi Rima. Mary’nin küçük ellerini yaşlı elleri arasına alıp sımsıkı tuttu. “Aileye bağlı bir hayat tılsımı bu... ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar. Bunu taktığın sürece hep yanında olacaklar.”

Kadın Mary’nin bileğindeki ince bileziği çıkardı. Bu bileziği küçükken annesiyle babası hediye etmişti Mary’ye. Gümüş tılsımı bileziğe taktı. Mary bileğini kaldırıp baktı, sanki tılsım hep bileziğine takılıymış gibi hissetti.

Mary üstü kapalı bir at arabasıyla, kuzeydeki ve batıdaki ailelerine ulaşmaya çalışan başka insanlarla birlikte yolculuk ederken bileziğindeki tılsım dans edercesine sallanıyordu. Kaygılı anlarında tılsımı yokluyordu Mary. Tılsım sayesinde kendini güvende, koruma altında, ailesine yakın hissediyordu. Michigan’a giderken yoldaki kasabalarda terzilik işleri aldı ve dikiş dikerek sonraki kasabaya gidecek parayı topladıktan sonra yoluna devam etti.

Dayısıyla yengesinin Michigan, Grand Rapids’teki küçük evine ulaştığında kar yağıyordu. Ailesine ulaşmak için aylarca yolculuk etmekten bitkin düşmüştü.

“Daha kasım ayındayız” dedi Mary.

Yengesi Sarah gülerek “Michigan’a hoş geldin” dedi ve onu içeri davet etti. Mary için hazırladığı, evin arkasındaki küçük yatak odasına götürdü. Odaya İrlanda’yı anımsatan eşyalar konmuştu. Yengesi, Mary’nin bavulunu açıp odaya yerleşmesine yardım etti.

Mary, Amerika’ya gidiş biletini kümesteki bir yumurtanın altında bulduğu günü anımsadı. Babası, siyah saçlarına yağın karın altında bir melek gibi görünüyordu. Heyecanlı ve yorgundu, ağlamaya başladı.

“Hasta mısın Mary?” diye sordu Sarah.

“Hayır” dedi Mary ve duygularını açıklamaya çalıştı: “Ailemin... sevgisiyle *kutsanmış* hissediyorum.”

Sarah ona sarıldı, Mary’nin yeni yatağına oturdular.

Mary ona Amerika'ya yaptığı yolculuğu, buraya ulaşmasının ve tılsımın öyküsünü anlattı.

Birden, “Hazır” diye odaya dalarak ikisinin sohbetini böldü dayısı Sean.

“Sana bir şey göstermek istiyoruz” dedi yengesi. Mary’yi elinden tuttu, oturma odasına götürdü.

Mary hayretle soluğunu tuttu. Büyük bir pencerenin önündeki iki sandalye kaldırılmış, pencerenin önüne Mary’nin Singer dikiş makinesi yerleştirilmişti. Yamaçtaki karlarla kaplı çam ağaçlarını seyrederek dikiş dikebilecekti. Odadaki şömine de yanıyordu.

“Burada çalışırsın” dedi Sarah. “Çalışırken esinlenebileceğin bir yerde olmanı istedik.”

“Evlenip kendi aileni kurana kadar tabii” diye güldü Mary’nin dayısı.

Yalnızca yağın karın göldeki yansımasının aydınlatığı karanlık kış günleri boyunca, yamacın altın rengi nergislerle kaplandığı bahar ayları boyunca, havanın gece yarısına kadar aydınlık kaldığı göz kamaştırıcı yaz ayları boyunca bu pencerenin önünde çalıştı Mary ve gelinlikler, takım elbiseler, yorganlar ve paltolar dikti. Bunları kasabadaki dükkânlara satıyordu. Çok geçmeden kasabanın zenginleri için terzilik yapmaya başladı. Michigan’ın sessizliğini seviyor, para biriktirip ailesine gönderiyordu. Derken bir gece, akşam yemeğinde sofraya dördüncü bir servis konulduğunu gördü.

Nedenini sormasına fırsat kalmadan, kurda benzeyen bir adam –Mary kışın dikiş dikerken dışarı baktığında sık sık kurtları görmüştü– içeri daldı. Mary çılgılığı basınca misafir hemen odadan çıktı.

“Misafirimizi böyle mi karşılayacaksın Mary?” diye güldü dayısı. “Tanıştırayım, bu Web Falloran.”

Wilbur “Web” Falloran’ın gövdesi geniş ve tıknaz, sakalı karmakarışık. Mary çılgılığı basınca önce kavga edecekmiş

gibi yumruklarını kaldırmış, sonra dışarı kaçmıştı.

“Çok özür dilerim” dedi Mary. “Beni şaşırttınız.”

“Web’e hep olur bu” diye güldü Sean. “Michigan, Scoops’ta yaşayan bir kerestecidir kendisi. Mobilya imalatı için Grand Rapids’e kereste getirir. O da bizim gibi İrlandalıdır!”

Akşam yemeğinde çoban güveci ve patatesli lahanalarını yerken, Mary kurt sandığı adamın bir yavru köpek kadar uysal olduğunu keşfetti. Alçak sesli bir gümbürtüyle konuşuyor, sesi uzaktan gelen gök gürültüsünü andırıyordu. Mary’nin dikiş becerisine iltifat etti ve Amerika’ya tek başına geldiği için cesur olduğunu söyledi. Akşam yemeğinden sonra Mary’nin dayısıyla yengesinden, Mary’yi çam ağaçları altında bir yürüyüşe çıkarmak için izin istedi.

Yürürken, “Bana bileziğindeki tılsımı anlatsana” dedi.

Mary gülümsedi, yaşlı bir çam ağacının dalları altında durup çevresine bakındı. Başını aşağıya eğdi, saçları yeşil çimenlerin üzerine düştü.

Michigan’da kusursuz bir yaz gecesiydi. Hava sıcaktı, cırcırböcekleri ötüyordu. Mary gözlerini kapatıp havayı içine çekti. Hava yakındaki Michigan Gölü’nün kokusuyla dolmuştu. Bir an kendini yeniden İrlanda’da sandı.

“Bu tılsımı mı merak ettin?” diye sordu.

Bir erkekten beklenmeyecek bir soruydu, özellikle de bir keresteciden.

Ama Web başını sallayıp Mary’nin gözlerinin içine baktı. “Evet” dedi. “Senin için önemli olduğunu hissettim.”

Mary ona tılsımın öyküsünü anlattı. Web karmakarışık sakalının arkasından gülümsedi, gözleri günün son ışıklarıyla parlıyordu. “Dikiş dikmekten daha kutsal bir şey yoktur” dedi. “Bir kerestecinin sanatı gibidir. İkisi de aileyi korur. İkisi de uzun saatler boyunca çok çalışmayı gerektirir. İkisi de, nihayetinde, sanattır.”

İki hafta sonra Web yeniden akşam yemeğine geldi ve

yeniden yürüyüşe çıktılar. Aynı çam ağacının altında, Web durdu ve cebinden küçük bir kutu çıkardı.

“Aç onu!” dedi.

Mary kutunun kapağını kaldırdı ve kadife örtünün üstünde dört yapraklı bir yonca tılsımı gördü. “İrlandalı şans” diye gülümsedi Web. “Annemindi. Amerika’ya geldiğim zaman, yıllar önce bana göndermişti. Hayatta ve aşкта şans getireceğini söylemişti.”

Bir an duraksadı. Sonra, “Sonunda hayatta ve aşкта şans bulduğuma inanıyorum” dedi.

Web Mary’nin bileğini tutup yavaşça kaldırdı ve dört yapraklı yoncayı bileziğine, dikiş makinesinin yanına ekledi.

Sonra, yalnızca çam ağaçlarının ve circırböceklerinin şahitliğinde Mary’ye doğru eğilip onu dudaklarından öptü. Öpücüğü yağmur kadar nazik ve hafifti. Mary onun kollarına atıldı. Eve dönerken mutfak penceresinin perdesinin kımıldadığını gördü. Dayısıyla yengesi gizlice onları izliyorlardı.

Üç ay sonra, Mary evlendi. Web, Michigan, Scoops yakınındaki ormanda küçük bir gölün kıyısına –Lost Land Gölü– eşi için ahşap, küçük bir kulübe yaptı.

Mary’nin dikiş makinesini kulübenin ön taraftaki yeri ahşap kulübenin penceresinin önüne yerleştirdi. Kulübe-yi kendi elleriyle kesip temizlediği çam ağaçlarından inşa etmişti. Keresteleri harçla birleştirmiş, her yanına pencereler yapmıştı.

“Burada Lost Land Gölü manzarasını seyrederek çalışabilirsin” dedi karısına.

Sonbahar manzarası Mary’ye ilham verdi ve yeni evlilerin çok az parası olmasına rağmen, yerel yem dükkânından güzel desenli yem çuvalları ve kumaşçılardan artık kumaşlar aldı. Kulübe için perdeler, yorganlar dikti. Kasabada ünü kısa sürede yayıldı ve terziliğe başladı. Birkaç ay sonra hamile oldu-

ğunu fark edince McCall's'tan desenli kumaşlar aldı ve evinin penceresinden gördüğü manzaradan ilham alarak sarı renkli bir bebek battaniyesi dikmeye başladı. Battaniyenin üzerine kuğular, göl kuşları, uzun çam ağaçları ve laleler yaptı.

Sonbahar kışa, kış bahara dönerken sihirli mayıs melekeleri kış karlarını eritmeye başladı. Mary karnına yer açabilmek için dikiş makinesinin başında daha geride otuyordu artık. Bebeği için çoraplar, battaniyeler, patikler, bereler, giysiler dikiyordu. Web'in yaptığı ahşap komodini bebek giysileriyle doldurdu.

"Tılsımlar haklıydı" dedi Web bir akşam verandada baş başa çaylarını içerlerken. "Amerika ikimize de iyi davrandı."

Temmuz ayında karnındaki bebek dokuz aylık olmuştu, Mary bedeninde değişimler hissetti. Bir gün, sürekli tekmeleyen bebeğinin kımıldamadığını hissetti ve doktora gitti. Doktor bembeyaz bir yüzle karnını dinlemeye başladı.

"Sorun nedir?" dedi Mary. "Bebeğime bir şey mi oldu?"

Mary'yi hemen ameliyathaneye götürdüler.

Bebek kızdı ama ölü doğdu.

Mary, Web'in hastane koridorlarında yankılanan hıçkırıklarını duyabiliyordu.

"Yeniden deneriz" dedi Web, Mary'ye. "Doktor sağlığında bir sorun olmadığını söyledi. Bazen oluyormuş böyle şeyler."

Ama Mary karşılık vermedi, bir hafta sonra hastaneden çıkarıldığında hâlâ konuşmamıştı. Bebeğiyle birlikte umudunu da yitirmişti. Konuşmayı, yemek yemeyi reddetti.

Hastaneden döner dönmez Singer'inin başına oturup dikiş dikmeye başladı. Gece yarısı uyanan Web, karısının yatakta, yanında olmadığını fark etti. İçeriden Singer'in sesi geliyordu.

Karısının yanına gidip, "Mary, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Mary başını kaldırıp ona baktı, sonra dönüp yeniden dikiş dikmeye başladı.

“Mary, ne yapıyorsun?” diye sordu Web yeniden.

“Çocuğumuzun cenaze elbisesini.”

Web’in kalbi parçalandı adeta. Koşup kaçmak, bir köşede ağlamak istiyordu ama bunun yerine, “Dikiş dikerken sana eşlik edeyim” dedi.

Cenaze elbisesi uzun ve beyazdı. Uzun kolluydu, pembe dikişler ve pembe fiyonklarla süslenmişti. Eteğinde kuğular, dalgıçkuşları, uzun çamlar, laleler vardı.

Cenazeden birkaç gün sonra Web işinin başına döndü. Külübe insanı çıldırtacak kadar sessizdi. Mary bütün gücünü topladı, dikiş makinesini göl kıyısına taşıdı. Ter içinde kıyıya ulaştı ve beline kadar suya girdi. Giysileri ıslanmış, ağırlaşmıştı. Kucağında Singer’iyle adım adım yürümeye devam etti.

Birdenbire kırlangıç başının üzerine doğru daldı, dikkatini çekmek ister gibi çevresinde uçuşmaya başladı. Mary’ye kuşun kanatları parlıyor gibi geldi. Yakında bir yerde öten bir dalgıçkuşu sanki onu vazgeçirmeye çalışır gibiydi. Mary durdu. Sırtında güneşin sıcaklığını hissediyordu. Web’in suların üstünde yankılanan kahkahasını duyar gibi oldu. Uzaktan yüzen çocukların gülüşleri, bağrışmaları geliyordu.

Mary yavaşça dönüp gölden çıktı.

Dikiş makinesini taşımaya çalışan kolundaki bileziği hafifçe şıngırdıyordu. Dikiş makinesine, sonra dikiş makinesi ve dört yapraklı yonca tılsımına baktı. Göldeki yansımalarını gördü.

Bu basit bir tılsım ama anlamı büyük, kızım, demişti Ri-ma ona tılsımı verirken. Aileye bağlı bir hayat için... ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar. Bunu taktığın sürece yanında olacaklar.

Mary birden bir çığlık attı. Ürken kuğular uçuştı, ötüşen dalgıçkuşları sustu. Mary dikiş makinesini taşıyarak yavaş yavaş kulübeye döndü. Singer’i pencerenin önündeki masaya yerleştirdi ve olanlardan kocasına hiç söz etmedi.

Bir yıl sonra, bir kız çocuğu oldu. Seksen yedi yaşında ölmeyen önce dört çocuğu daha olacaktı.

Ağızından çıkan son sözler, “Aileye bağlı bir hayat” oldu.

Dokuz

“Çocuklarından biri annemdi tabii” dedi Lolly.

“O tılsım olmasa hiçbirimiz burada olmazdık” dedi Lauren. Kendi bileziğini de heyecanla şıngırdatıyordu.

“İyi hikâyeydi anne” dedi Lauren; kızından daha az etkilenmiş görünüyordu.

“Bileziğini taktığın için memnunum” diye fısıldadı Lolly, Lauren’a. Torununun bileğini okşadı. “Benim için ne anlama geldiğini bilemezsin. Keşke annen de bileziğini taksa.”

Lauren uzandı, büyükannesinin elini tuttu. Bilezikleri birbirine değdi.

“Bana dikiş dikmeyi öğretebilir misin büyükanne?” diye sordu Lauren. “Küçükken öğrenmeye çalıştığımı hatırlıyorum ama her şeyi unuttum.”

“Çok isterim, canım” dedi Lolly. “İşte taktığım bütün önlükleri kendim dikiyorum... eskiden annenin bütün giysilerini de ben dikerdim.”

Arden yüzünü buruşturdu.

“Sonunda anladım” dedi Lauren. “Bu yüzden renkli giymeyi sevmiyorsun, anne. Bu yüzden böyle giyiniyorsun. Büyükanneimin çılgın tasarımları çok canını yakmış olmalı.”

“Doğru değil” dedi Arden. Birden doğrulup dimdik oturdu, yakındaki kuş yemliğinin başındaki ispinozlar uçuştı.

“Öyleydi” dedi Lolly. “Ben renkli giysileri çok severim.”

“Beni fahişе gibi giydirirdin anne” dedi Arden. “Küçük kızların kıpkırmızı elbiseler ve mor pantolonlar giymesi gerekmiyor.”

“Çok sevimliydin” dedi Lolly. “O zamanlar benim moda zevkimi anlamıyorlardı, ben ne yapayım.”

Arden annesine ters ters baktı. Lolly torununun elini ellerinin arasına alarak sordu: “Birazdan işe gitmeye hazırlanmama yardım etmek ister misin?”

“Gerçekten mi?” dedi Lauren. “Tabii. Şu bulaşıkları halledip bir duş alayım, olur mu?”

“Tamam” dedi Lolly torununun dizini okşayarak.

Arden çıplak ayaklı kızının uzaklaşmasını bekledi. Lauren eve girince, annesine sordu: “Bunca şeyi nereden biliyorsun anne? Yani Mary hakkında?”

“Sordum ve öğrendim” dedi Lolly. “Sana bir şey söyleyeyim, canım. Büyükanнем her gün o dikiş makinesinin başına oturur, giysi onarır, mutlu gelinler için gelinlikler diker, kasabanın işadamları için takım elbiseler yapardı, bütün giysilerim onun elinden çıkardı. O Singer’in sesine bayılırdım. Makinenin vızıltısı milyonlarca sinekkuşunun ötüşünü andırırdı, bu verandada onun sesini dinleyerek uyurdum. Bir yem çuvalından bana dünyanın en güzel elbisesini yapardı. Zenginlerin eski elbiselerinden uzun Michigan kışlarında bizi sıcak tutan yorganlar yapardı. Annem ona başka tılsımlar hediye etmeye çalışırdı ama ‘İhtiyacım olan iki tılsım da bende’ derdi. Hayatının son yıllarında artriti ilerlemişti, dikiş dikmekte zorlanıyordu. Parmak eklemleri top toptu, parmakları ağaç boğumlarını andırıyordu. Ama dikiş dikmeyi bırakmadı. Bir gün çalışırken ona bir fincan sıcak çay götürmüştüm. Kucağını işaret etti, hemen atladım. ‘Sana zincir çekmeyi öğreteyim’ dedi. Bana Singer’in sihrini öğretti. İşimiz bitince, en sevdiği gül desenli fincanından çayını içişini seyrettim. ‘Bana tılsımlarını anlat büyükanne’ de-

dim. O da anlattı. Ölmeden önce dikiş makinesi tılsımını bana verdi ve dört yapraklı yonca tılsımıyla birlikte kocasının yanına gömüldü. Kucağımıza serdiğimiz yorganı büyük büyükükannen yapmıştı” dedi Lolly. Elini sevgiyle eski yorganın üstünde dolaştırdı.

Arden çatalıyla kahveli kekini didikliyordu. Bu anlatılanları daha önce hiç duymadığı için utanıyordu, bakışlarını göle çevirdi.

“Kalkıp işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor” dedi Lolly.

“İş mi?” diye sordu Arden hayretle. “Anne, dinlenmen lazım.”

“Hayır, çalışmam lazım. Rutinime ihtiyacım var. Doktor da sen de öyle demediniz mi?”

“Peki ya biz? Biz de buradayız ve seninle zaman geçirmek istiyoruz.”

Lolly, söz dinlemeyen bir çocuğa bakar gibi Arden’a baktı. Kızının yanına gitti, çenesini tuttu. “Burada olduğunuz için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin. Şu anda sana öyle *ihtiyacım* var ki.”

Lolly duraksadı ama devam etti: “Keşke gelmeniz bu kadar uzun sürmeseydi.”

Annesi gidince, Arden sallanan koltuğa oturdu. İçi bile üşümüştü, yorganı üzerine çekti. Yorganın kenarındaki ipliği çekiştirdi, sonunda dikiş açıldı ve dolgu malzemesi dışarı taştı.

Bir süre sonra yorganın altında uyuyakaldı ve rüyasında Lost Land’de boğulduğunu gördü. Ama göl suyla değil, tılsımlarla doluydu. Arden yüzeye çıkmaya çalıştıkça ağır ağır dibe gömülüyordu. Sonunda yüzeyde kalan tek şey dikiş makinesi tılsımı ve SUÇLULUK sözcükleriydi.

Dördüncü bölüm

Uçurtma tılsımı

Özgürlük ve eğlenceyle dolu bir hayat için

On

Arden huzursuz uykusundan aniden uyandı. Dalgıçkuşlarının ötüşleri ve gölün tatlı sesi yerine yüksek sesli müzik çalıyor, birileri gülüşüyordu.

Başını kaldırıp dinledi.

Huş ağacından yapılma eski komodinin üstünde duran gözlüğünü el yordamıyla aradı. Çocukluk odasının penceresine gitti. Hafif aralık pencereyi uyku sersemliğiyle itmeye çalıştı.

Eski iplerden bir mekanizma üzerinde dengede duran ahşap çerçevenin içinde hâlâ eski moda, dalgalı cam vardı. Ağır pencere açılmadı.

Arden eğildi, elleriyle çerçeveyi alttan sımsıkı yakaladı, var gücüyle yukarı çekti. Pencere aniden yukarı fırlayıp sonuna kadar açıldı.

Üst kattaki odaya serin, temiz sabah meltemi doldu, Arden bir anda çocukluk günlerine döndü. Bu oda onun eski sığınağıydı. Kitaplar da can simidi. Odası hâlâ kitap doluydu, raflara ve yere gelişigüzel yığılmışlardı. Annesinin aşırı canlılığından ve kendini hapiste hissettiği küçük kasabadan kaçmak için bir tür edebi sığınak yaratmıştı kendine.

Arden odayı gözden geçirdi. Pencereyi açmak için zorlar-ken boynunu incittiğini fark etti. Hafif bir çığlık atıp esneme hareketleri yapmaya başladı; biraz yoga yapmak aniden zonklamaya başlayan sırtına iyi gelecekti.

Güneşi selamlama.

Güneş göl suları üstünde yükseliyordu, Arden gölün güzelliğine bakıp gülümsedi. Yine yukarı uzandı, bedeni penceresinin önündeki uzun çam ağaçlarını taklit eder gibiydi. Çamların gökyüzüne uzanan tepeleri rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Güneş ışığı çamların arasından süzülüp Arden'in gözlük camlarına vuruyordu.

O sırada çok yüksek sesli çalan bir pop şarkıyla yerinden sıçradı.

Kathy Perry? "California Girls" mü? dedi kendi kendine.

Arden pencereden dışarı baktı, gölü inceledi, müziğin kaynağını bulmak için çevredeki evleri ve bahçeleri gözden geçirdi.

Peki kim yapıyor bunca gürültüyü? Sabahın erken saatleri ve üniversiteli çocukların Anma Günü partisi için henüz çok erken.

O sırada ayağının altındaki tahtalar sarsılmaya başladı. Bir an için gerçekten California'da olduğunu ve deprem sarsıntısı hissettiğini sandı. Ama penceresinin önündeki dünya sakindi. Detone bir ses şarkıya eşlik etmeye başladı.

Anne! dedi şaşkınlıkla.

Üzerine Northwestern Üniversitesi "Ebeveyni" sweatshirt'ünü geçirdi, statik elektrikten saçları dimdik oldu. Minik odasından alt kata giden daracık merdivenleri dikkatle indi. Parmak uçlarında oturma odasına gitti.

Lolly ile Lauren oturma odasının ortasında dans ediyor, tahta kaşıkları mikrofon yerine kullanarak şarkı söylüyorlardı. Lauren'in iPad'inden "California Girls" şarkısı yükseliyordu.

Büyükanne ve torunu twist yaparak bir sağa bir sola gittiler, sonra Rockettes grubu elemanları gibi bir anda dönüp havaya tekme savurdular. Şans bilezikleri de onlarla birlikte dans ediyordu. Lolly platin sarısı bir peruk takmıştı,

Lauren'ın başında büyükannesinin kabarık kırmızı peruklarından biri vardı. İkisinin de üzerinde yalnızca bikinileri vardı! Lauren büyükannesine fıskiye dansını ve poposunu sallamayı öğretiyor, Lolly de Lauren'a twist dansını gösteriyordu. Çok eğlendikleri belliydi.

Arden bir an onları kıskandığını hissetti. Lolly ile Lauren'ın yakın olmalarından memnundu ama annesi ile kendi de böyle kolayca arkadaşlık edebilselerdi keşke. Sırtı gerildi, boynuna ağrı girdi. Acıyla homurdandı.

"Günaydın gün ışıgım!" diye güldü Lolly. Bir yandan poposunu sallıyor, bir yandan gülerek kızına bakıyordu. Lauren'ın iPad'ini işaret etti. "Pandora. Bugün yeni bir şey öğrendim!"

Arden başını iki yana salladı. "Yüksek sesle müzik çalmak ve dans etmek için saat çok erken. Ayrıca dinlenmen gerekiyor anne, kendini yormamalısn."

Arden'in eleştirisi müziği deldi geçti, Lauren iPad'in sesini kıstı. Lolly, eski sallanan sandalyenin üstüne attığı sabahlığına uzandı.

"Sakın ha" dedi Lauren, büyükannesinin neşesinin kaçtığını görünce.

Arden'in gözleri kocaman açıldı. "Bu kadarı yeter, küçükhanım."

Arden'in sözlerine sinirlenen Lauren başındaki peruğu çıkardı, odanın diğer ucuna, annesine fırlattı. "Anne, uyumak istiyorsan uyu ama bize polislik yapmana gerek yok. Büyü-kannem ve ben biraz yoga yapmak için erkenden kalktık. Esnemenin ona iyi geleceğini düşündüm. Sonra biraz dans edip eğlenelim dedik."

Arden onların neşesini kaçırdığı için birden kendini kötü hissetti ama doktor, Lolly'nin dinlenmesi gerektiğini söylemişti, annesinin yorulmasını istemiyordu. Artık kimsenin –kendisi de dahil– üzülmesini ya da yorulmasını istemiyordu.

Arden, Lolly'nin Lauren'a hayır diyemeyeceğini biliyordu, birinin araya girip herkesi sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Sabahın altı kırk beşi. Çok bitkinim."

Sonra, annesine bakarak ekledi: "Lauren, şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Lauren öfkeyle patladı. "Ben konuşmak istiyorum ama. Bütün duygularımızı gizlemekten bıktım. Hayatımın bana dikte edilmesinden bıktım. Son birkaç yıldır hayatımdan nefret eder oldum. İşletme okuyorum... işletme. Hayatımla ne yapıyorum ben?"

Eve sessizlik çöktü. Verandanın biraz ilerisinde dalgıçkuşları sabah şarkılarını söylüyorlardı.

Arden tamamen ayılmıştı artık. Kızı aniden patlamıştı ama Arden –dürüst olması gerekirse– onun mutsuz olduğunun bir süredir farkındaydı.

"Faturaları buldum anne" dedi Lauren sonunda. Yanakları titriyordu. "Babamdan gelen mektupları da. Boşanma anlaşmanızı. O yüzden işletme okumak istedim... hayatına daha fazla stres eklemek istemedim."

Lolly kızına ve torununa baktı, sabahlığına daha sıkı sarındı.

Arden'in yüzü donmuştu. Endişeyle kulakmemesini çekiyordu.

"Ah, tatlım, bilemedim" dedi soluğu kesilircesine. "Çok üzgünüm. Senin nasıl hissettiğini hiç düşünemedim. Bunların *hiçbiri* senin sorunun değil."

Arden kendini yeniden delikten aşağı düşen Alice gibi hissediyordu. Ama bu kez delik daha derindi. Hepsi çok fazlaydı – eve dönmek, annesinin hastalığı, Lauren'in mutsuzluğu. Arden herkesle ve her şeyle başa çıkmak için elinden geleni yaptığını ama yeterli olmadığını hissetti.

"Sanki benim sorunummuş gibi geliyor bana" dedi Lauren. "O faturaları benim yüzümden ödüyorsun."

Lauren ağlamaya başladı.

Lolly yanına gidip torununa sarıldı, onu usulca yanağın-
dan öptü. Sonra kızının yanına gidip onu da öptü. Bileğini
havaya kaldırıp eski bir kartviziti arar gibi tılsımlarını göz-
den geçirmeye başladı.

“Aaah, işte burada!” dedi Lolly gülümseyerek. “Uçurtma
tılsımım. Annem bunu bana...” Bir an duraksadı ve gözyaşla-
rına engel olmak için gözlerini yumdu. “Bunu bana ölmeden
önce vermişti. Bu tılsım, özgürlük ve eğlenceyle dolu bir ha-
yat için. Annem bu tılsımı, hayat ne kadar zor olursa olsun
eğlenmeyi unutmamam için hediye etti.”

“O kadar basit değil anne” dedi Arden. Sözcükler ağzın-
dan bir anda dökülüvermişti.

“Aslında öyle, tatlım. Para meselesini bir şekilde çözeriz,
söz veriyorum. Bir fili bir lokmada yutamazsın. Ama unut-
ma ki mutsuzluk seni farkına bile varmadan bütünüyle yu-
tabilir. Mutluluksa bir seçimdir.”

Lolly başını yana eğip kızına baktı, gözlerinin içine bakıp
gülümsedi.

“Haydi kahvaltı yapalım ve sahile gidelim. Akşamüstüne
kadar işe gitmem gerekmiyor, bu güzel günün tadını birlik-
te çıkaralım.”

“Anne, benim çalışmam gerekiyor. Dört gündür burada-
yız, patronuma ulaşmam lazım. Hemen...”

“Hemen eğlenmeye başlaman lazım!” diye sözünü kesti
Lolly. “Ben düzenime sadık kalmak zorunda olabilirim ama
sen tatildesin!”

“Anne!” diye itiraz edecek oldu Arden.

“Tatildesin tatlım. Tatilini yap!”

On bir

Scoops Plajı'na giden kıvrımlı yol, Arden'a "Nehrin ve Ormanın Üzerinden" adlı eski Şükran Günü şarkısını anımsatıyordu. Sahile ulaşmak bir maceraydı.

Plaja giden iki şeritli minik yol, sonunda Michigan Gölü'ne dökülen nehre paralel uzanıyordu. Nehir Scoops merkezden sahile gelen yolu bir noktada dik kesiyordu. Yollar Anma Günü için gelen tatilciler ve turistlerle doluydu şimdiden.

Plaj yolunun başlangıcında ahşap kulübeler vardı. Hepsi tek katlı, panjurlu, çatıları yosun kaplı kulübeler 1800'lerin sonunda inşa edilen orijinal yazlık evlerdi. Ondan sonra yol yavaş yavaş tırmanıyor ve yükseldikçe nehrin, kasaba merkezinin, Michigan Gölü'nün baş döndürücü manzarası görünüyordu. Göl kıyısında büyük yazlık evler vardı. Çok katlı, kuleli, iskeleli dev köşklerdi bunlar.

Lolly tartışmayı kazanmıştı, şimdi plaj yolundaydılar ama Arden'ın zihni hâlâ meşguldü.

Arka koltuktan Dean Martin'in sesi yükselince, Arden yerinden zıpladı.

"Buldum büyükanne!" diye güldü Lauren.

"Benim sevgili Dean'im" diye iç geçirdi Lolly. "Kafaya tekme yemek gibi, değil mi?"

"Ne dedin büyükanne? Anlayamadım."

“Onun şarkılarından birinin adı, tatlım. Sana benim sevdiğim müzik hakkında bir şeyler öğretmenin zamanı geldi. Sesini aç!” diye haykırdı.

Lolly şarkı söylemeye başladı, Lauren çenesini ön koltuğun arkasına yaslamış onu seyrediyordu.

Neden sessizce oturup gevşeyemiyor bir türlü? diye düşündü Arden.

Yüksek sesli müziğe rağmen, Lolly’nin arabası “Woodie”nin tepeyi tırmanmaya çalışırken çıkardığı sesler duyuluyordu.

“Aferin kızıma” diyen Lolly gösterge panelini hafifçe okşadı. “Aferin sana.”

1950 model Buick Roadmaster, Arden ve Lauren gibi Lolly’nin kızıydı. Lolly’ye babasının armağanıydı. Woodie gölün sularıya aynı renkti, tam bir plaj arabasıydı. Nostaljik, alışılmadık, eğlenceliydi.

“Baban yıllar boyunca bu arabayı onarmak için uğraştı” dedi Lolly Arden’a. Eski arabayı ne zaman kullansalar anlatırdı bunu. “Ailemizin bir üyesi bu araba.”

Les Lindsey gerçekten de uzun yıllar boyunca karısının arabasını onarmıştı. Gövdesindeki beyaz dışbudak ağacından yapılma ahşap kaplamaları temizletip cilalatmış, arabayı eski moda sedefli yeşile boyatmış, cilalatıp parlatmış, içini de Lolly’ye uygun beyaz ve pembe deri döşemelerle kaplatmıştı. Araba çok büyüktü, arka koltuğunda dört çocuk oturabilir, bagajına bir haftalık plaj malzemesi doldurulabilirdi. Lolly ailenin dikiş makinesini kullanarak arka camlardaki perdeleri dikmişti – perdelerde vişne, çam ağacı, yelkenli tekne resimleri vardı.

Evet, “Woodie” Lolly’nin plaj arabasıydı. Kocasını uzun yıllar önce kaybettikten sonra, o ve arabası Lolly Scoop’s’un çikolatalı şekerlemesi kadar ünlü olmuşlardı. İkisi de farklı çağlardan gelmiş gibiydi.

Tepenin zirvesine ulaşınca Lolly gemisinin yönünü değiştirdi.

tiren yaşlı bir kaptan gibi aracın yönünü değiştirdi. Arden annesini seyrediyordu. Annesi uzun, parlak, beyaz peruğunu takmış, başına Doris Day gibi geometrik desenli yumuşak bir fular bağlamış, bir yandan “Thats Amore”yi söylüyor, bir yandan araba kullanıyordu. Arden yutkundu, direksiyona yapışıp Woodie’yi yol kenarına çekirme isteğine engel olmaya çalıştı. Direksiyonu annesinden almak isterdi.

Birden, yaşlı akağaçlar ve çamlardan oluşan bir ormanın ortasına daldılar. Arden güneş gözlüğünü çıkardı.

“Bakın!” dedi Lauren, arka pencereden yolu işaret ederek.

Yolun sol kıyısında bir geyik ailesi Madame Tussauds Müzesi’ndeki balmumu heykeller gibi kımıltısız bekliyor, sağ tarafında bir yabani hindi ağaçların arasına doğru ilerliyordu.

Woodie yavaşça tepeden aşağı indi, frenleri gürültüyle gıcırdıyordu. Birden güneş ışığına boğuldular.

Michigan Gölü okyanus gibi önlerinde uzanıyordu. Yüze yi cam gibiydi; güneş, yeşil ve mavi suyu aydınlatıyordu. Sahilde tekneler dolaşüyor, jet skiler hızla geçiyordu. Bazı cesur yüzücüler hâlâ buz gibi suda yüzüyordu. Altın sarısı bir plaj sahil boyunca uzanıyordu. Plajda parlak renkli şemsiyeler, havlular, piknik sepetleri ve kum kovaları, güneşlenen insanlar vardı. Arkada kum tepeleri yükseliyor, üstlerindeki çimenler rüzgârda dans ediyordu. Öndeki araçlar eski cankurtaran kulesinden bilet almak için yavaşlayınca Woodie de yavaşladı.

“Merhaba Dolly!” diye seslendi cankurtaran kulesindeki sarışın, kırmızı cankurtaran tişörtü giymiş kız. “Affedersin, Lolly diyecektim! Arabaya yeni bir plaj girişi kartı eklemek gerekiyor, gördüğüm kadarıyla” dedi dışarı çıkarak. “Ama büyük soru şu: Bu sene nereye koyacağız onu?”

Kız, Woodie’nin ön ve arka camlarını incelerken gülümse-di. Onyıllar boyunca camlara yapıştırılan plaj giriş kartları

arabanın camlarını, tamponunu kaplıyordu – camlarda ancak Lolly’nin dışarısını görebileceği kadar yer kalmıştı.

“Bunlardan bazılarını çıkarmayı düşündün mü hiç?” diye sordu Arden annesine, camı işaret ederek.

“Asla!” dedi Lolly. “Hayatımdan bir yılı silmeye benzer bu.”

Birkaç saniye sonra, Lauren, “Bir yer buldum!” diye seslendi ve arka camdaki birkaç santimlik boşluğu işaret etti.

Cankurtaran yeni plaj giriş kartını bu boşluğa yapıştırdı ve, “Scoops Plajı’nda bir yıl daha geçirmek için altmış dolar vereceksiniz” dedi.

Lolly ceketinin fermuarını açıp mayosunun içine uzandı, bir sihirbaz gibi karıştırdı.

“İşte burada” dedi nemli, ezilmiş bir para yığını çıkartarak. “Kumbaram eskisi kadar iyi korumuyor paracıkları.”

Arden kıpkırmızı oldu ama Lauren ve cankurtaran kız güldüler.

Lolly arabayı hareket ettirirken, cankurtaran kız seslendi: “Hepimiz seni seviyoruz, Lolly! Dilerim ailenle birlikte güzel bir gün geçirirsin.”

Lolly kıza el salladı ve Woodie’yi kum kaplı dar yoldan geçirdi. İnsanlar ona korna çalıyor, sesleniyor, sanki İngiltere kraliçesini görmüş gibi el sallıyorlardı. Sonunda arka tarafta, bir kum tepesiğinin yanında bir park yeri buldu.

“Sana bir özürlü çıkartması alabiliriz anne” dedi Arden düşünmeden. Bagajı açtı.

“Asla!” dedi Lolly meydan okurcasına. “Şimdi, beni yük katırı yapın bakalım. Yüklemeye başla, Lauren.”

Lauren ve Lolly bu oyunu eskiden oynarlardı: Küçükken plajda büyükannesiyile bir gün geçirdikten sonra Lauren o kadar yorulur, o kadar uykusu gelirdi ki Lolly onu ve bütün plaj malzemelerini arabaya taşımak zorunda kalırdı. Havluları boynuna asar, şezlongları sırtlanır, aynı zamanda da Lauren’i, çantaları ve soğutucuyu taşırdı.

Babasının uzun saatler boyunca çalıştığı, annesinin de kusursuz ev, kusursuz kız, kusursuz eş ve kusursuz hayat yaratmaya çalışarak onu mutlu etmeye çabaladığı yıllarda, Lauren her yaz birkaç haftalığına büyükannesinin yanına gelirdi. Lolly, Lauren'a eğlenmeyi, rahatlamayı, çocuk olmayı öğretmişti. Arden boşandığı zaman yazları da gece gündüz çalışmaya başlamıştı. Lauren annesini yalnız bıraktığı için suçluluk hissetmeye başlamış ve ağustos güneşi gibi solarak büyükannesinin hayatından uzaklaşmıştı.

Lauren, Lolly'nin boynuna dört havluyu sırayla astı. Lolly kalın bir boyunluk takmış gibi görünüyordu.

Benim yokluğumda gerçek bir bağ kurmuşlar, diye düşündü Arden. *İkisine de yeterince zaman ayıramadım.*

Lolly kumla kaplı otopark boyunca yürümeye başladı, *Arabistanlı Lawrence* filminden bir deve gibi ağır ağır yürüyordu.

Arden'in kalbi yerinden fırlayacaktı az kalsın. "Anne! Hemen dur! Bir yerine bir şey olacak!"

"Zihnim her zaman gönüllü olmayabilir" dedi Lolly onlara doğru dönerek. Rüzgârla havalanan kumlar ayak bileklerinin çevresinde dans ediyordu. "Ama bedenim gönüllüdür."

Arden başını çaresizce iki yana salladı. Lauren'la birlikte soğutucuyu, şemsiyeleri, şezlongları yüklendiler, dergiler ile kitapları plaj çantalarına doldurdular. Şıpidik terlikleri içinde, su kenarında bir yer bulan Lolly'nin peşinden koşturdular.

Lolly, üzerinde MICHIGAN GÖLÜ'NÜN TUZSUZ SU-YU! yazan dev plaj havlusunu kumların üzerine serdi. Oturup Lana Turner gibi dramatik bir poz verdi. "Oturdum!" dedi gülerek. "Bir daha kalkamayabilirim!"

Lauren gülerek kumları büyükannesine doğru tekmeliyormuş gibi yaptı. Büyükannesi itiraz eder gibi çığılığı bastı. Sonra birbirlerine güneş kremi sürmeye başladılar ve kampı kurmak Arden'a kaldı. Arden iki çizgili şemsiyeyi güne-

şe karşı yerleştirdi, örtüleri ve havluları yere serdi, üzerlerine soğutucuyu ve terlikleri yerleştirdi, dergiler ve gazeteleri çıkardı, son olarak atıştırmalıkları bir havlunun üzerine koydu.

Lolly ve Lauren durmuş Arden'ı seyrediyorlardı. "Birinin yapması gerekiyor, anne" dedi Arden gülererek.

Arden'ın sözcükleri bir an havada asılı kalıp rüzgârla birlikte dağıldı. Lolly kızına şefkatle gülümsedi. "Kimseye yapma şansı vermiyorsun ki, tatlım."

Arden Lolly'ye gülümsedi ama annesinin sözleri iş hayatını düşünmesine neden oldu. Orada da *her şeyi* onun düzenlemesi gerekiyordu.

Gözden uzak gönülden ırak, diye düşündü Arden. Birden panikledi ve cep telefonuna ulaşmak için plaj çantasına uzandı. *Acil bir durum var mı diye e-postamı kontrol etsem yeter*, diye düşündü.

"Kahretsin!" dedi birkaç saniye sonra. "Burada telefon çekmiyor ki! Unutmuşum!"

"Burası ofisin değıl anne" dedi Lauren. "Plajdayız. Eğlenmemiz gerekiyor, unuttun mu?"

Lauren plaj çantasındaki küçük radyoyu kaptı ve *country* müziğı çalan cızırtılı bir istasyon buldu.

Göl kıyısında esen rüzgâra Trisha Yearwood'un sesi karıştı. Küçük bir çocuk sahil boyunca annesinin önünde koştu, kendini kuma attı. Annesi ona bir kum kovaşı verince kumu kazmaya başladı.

Lauren haklıydı, diye düşündü Arden. Küçük çocuğı seyredip gülümsüyordu. *Lauren da yıllar önce aynı şeyleri yapardı.*

Arden, Lauren'ın söylediklerini düşündü ve kızının küçük yaşta o kadar fazla sorumluluk üstlenmesinden dolayı suçluluk duydu.

Derin bir nefes aldı, yaz kokusu burnuna doldu ve gev-

şemeye çalıştı. Michigan Gölü'nün birkaç mil açıklarındaki Manitou Adaları'na baktı.

Manitou, kambur balinalar gibi suların ortasından yükselen iki adadan oluşuyordu – kuzey ve güney adaları. Arden bu adalara hiç gitmemişti. Adalara yalnızca tekneyle gidiliyordu, yürüyüşçüler ve kampçılar tarafından çok sevilen bu adaların nasıl oluştuğunu merak ediyordu.

“Hep çok ciddi bir küçük kızdın” dedi Lolly, bir yudum su içtikten sonra kızına bakarak. Sanki kızının zihnini okuyordu. “Çocukken buraya geldiğimizde kaç cankurtaranın görev başında olduğunu sorardın, hatırlıyor musun? Veya sana okuyacak yeterince kitap getirmediğimden endişelenirdin ya da suda köpekbalığı olmasından.”

Arden başını salladı.

“Diğer çocuklar yüzerken, kumdan kaleler yaparken, birbirlerini kuma gömer veya uçurtmalarını uçururken sen kendi başına çalışır, endişelenir dururdun. İradene ve kararlılığına hep hayran oldum, Arden. *Hâlâ da hayranım*. Çok yeteneklisin. Ama sonunda böyle olacağından hep korkmuştum... Yani gevşemeyi, eğlenmeyi bilmeyen biri olmandan. Bunun senin en büyük sorunun olduğunu düşünüyorum.”

Arden başını eğip havlusuna baktı.

“Komik olan, sanırım, çocukken ben de tıpkı senin gibiydim” dedi Lolly.

Arden doğruldu, Lauren başını yana eğdi. Göl meltemi Lolly'nin peruğunu karıştırdı. Uçurtma tilsimini buldu ve havaya kaldırdı, güneş ışıkları gümüş uçurtmayı ve uzun kuyruğunu aydınlattı.

“Bu küçük tilsim kurtardı beni” dedi Lolly.

On iki

1954

Vi Dobbs geometrik desenli fuları kel başına bağladı, bikini içinde döndü. “Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

“Çok güzelsin anneciğim!” dedi Lolly.

İçinden geleni söylüyordu. Çıkık elmacıkkemikleri, çilli yüzü, mavi gözleri, pembe dudakları ve incecik gövdesiyle annesi hâlâ gördüğü en güzel kadındı – kel olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

“Gitmek istediğinden emin misin, Vi?”

“Şşşş! Eminim elbette.”

Vi kocasına susturan bir bakış attı. Tüm sabah kulübenin minik tuvaletinde kusmuştu ama plaja gitmek için harika bir gündü – hava yirmi dereceydi, nem yoktu, hafif bir meltem vardı ve güneş ışıldıyordu. Vi, kusursuz yaz günlerinde küçük Lolly’yi mutlaka Scoops Plajı’na götürürdü.

Kulübenin önünde, Lost Land Gölü hayat dolu parıltılar saçıyordu.

Görünmez bir takvim Vi’nin zihninde belirdi, akmak isteyen gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kapadı.

Kızımla birlikte geçirebileceğim kaç kusursuz yaz günü kaldı? diye geçirdi içinden.

“İyi misin anneciğim?”

Vi eğilip kızının yüzünü ellerinin arasına aldı, bileziğindeki tılsımların yansıması kızının yüzünü dans eden ışıklarla aydınlattı.

“Harikayım, meleğim! Bugün biraz eğlenmeye hazır mısın bakalım?”

Lolly kararsızlıkla annesine gülümsedi. “Hazırım. Yeterince suyumuz var mı? Hava çok sıcak olacak mı?”

Vi göle bakan pencerenin önündeki dikiş makinesinin yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. Kızını kucağına aldı ve kulağına fısıldadı: “Yeterince suyumuz var ve bugün hava çok güzel olacak.”

Lolly kuşkuyla annesine bakınca Vi’nin kalbi parçalanacak gibi oldu. Kanser teşhisi konduğundan beri Lolly küçük bir kızıdan yaşlı bir ruha dönüşmüştü, kaygıdan içi içini yiyordu.

“Eğlenmek için izin istemene gerek yok Lolly” diye fısıldamaya devam etti Vi. “İstedığımız zaman eğlenebiliriz. Eğlence istediğimiz anda yanımızdadır!”

“Eğlenmek istemiyorum” dedi Lolly. “Üzgünüm ben.”

Vi onu dizlerinde zıplatarak kızını zorla güldürmeye çalıştı ama Lolly koltuğun kollarına yapışıp mutsuzluğunun zıplatılarak geçirtilmesine karşı çıktı.

“Üzölmekte bir sorun yok” dedi Vi kızını hafifçe sallayarak. “Ama uzun süre üzgün kalamazsın, yoksa çevrendeki herkesi üzersin. Eğlence herkesin içindeki iyiliğı çıkarır. Bu yüzden bugün plaja gidiyoruz. Senden şunu hep hatırlamanı istiyorum: Dünya ağır geldiğinde ve üzgün olduğunda plaja gidip kumları kaz. Saçların darmadağın olana dek sahilde koş. Göl sularına atla ve ilk girdiğinde yaptığın gibi çığlık çığlığa yüz. Yazları da uçurtma uçur. Öyle yükseğe uçur ki” –Vi’nin sesi titredi ama kendine hâkim olmayı başardı– “cennetten dokunup ona dans ettirebileyim.

Dinle beni, Lolly. Hayat zor olabilir. Korkunç ve üzücü olacağı zamanlar da gelecek. Ama eğlenmeyi asla unutmalısın. Bu en önemli şeydir. Tamam mı?”

Lolly isteksizce başını salladı. “Tamam.”

“O zaman haydi, plaja gidelim!”

Woodie'yi kulübenin önünden geri geri çıkarırken, Vi Vern'e korna çaldı. Vern, oltası, yem kutusu ve kovasıyla Lost Land Gölü sazlıklarına, balıkçılara rehberlik yapmaya gidiyordu.

"Kasabaya tatilciler dolmuş" dedi Vi. Woodie'yle dolambaçlı plaj yolundaydılar. "Yeni fularımı beğendin mi?"

Woodie'nin camları indirilmiş, Roadster rüzgâr tüneline dönmüştü. Lolly'nin sarı saçları pencereden dışarı uçuşuyordu, Vi'nin boynundaki uzun fular helikopter pervanesi gibi dönüyordu. "Çok güzel. Sen mi yaptın?"

"Evet. Büyükannen Mary'nin bana öğrettiği gibi. Sana öğrettiğim gibi."

Tepeye çıkan yolda Woodie'nin motor gürültüsü arttı.

"Aferin kızıma" dedi Vi, gösterge tablosunu şefkatle okşayarak. "Aferin sana."

Scoops Plajı'na vardıklarında Vi bagajı açtı, kollarını iki yana açtı ve "Yük katırı gibi yükle beni!" dedi. Lolly havluları, plaj çantalarını, soğutucuları, şemsiyeleri annesinin kucağına yığdı. Bu oyunu eskiden beri oynuyorlardı. Ancak otoparkta yürürken Vi birden yavaşladı, Lolly annesine yetişince, "Biraz yardıma ihtiyacım var canım" dediğini duydu. Şemsiyelerden birini ve havluları kızına verdi.

"Şurası nasıl?" diye sordu Lolly. Vi başıyla onayladı, Lolly sanki Beyaz Saray'da yemek daveti düzenliyormuş gibi özenle eşyaları kuma yerleştirmeye başladı.

"Sahildeyiz, Lolly. Eğlenmeye geldik. Kusursuz olması gerekmiyor."

Lolly annesinin söylediklerini duydu ama rutinini sürdürdü. Havluları üst üste koydu, şemsiyenin açısını ayarladı. İki adımda bir ayaklarındaki kumları silkeliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı anneciğim? Sıcakladın mı?"

"İhtiyacım olan şey" dedi Vi, şezlonguna uzanarak, "hemen yanıma gelmen."

Lolly şezlonga, annesinin yanına uzandı. Bir şeyler söyle-

yecekti ama annesi onu susturdu. Vi, sıcak güneş altında rahatlayan kızını seyrediyordu. Bir süre sonra nefesi sahildeki dalgaların ritmik sesine uydu. Neşeyle bağıışan mutlu çocukların sesi onu rüzgârla birlikte uçan sihirli bir halı gibi başka yerlere götürdü.

Lolly, Manitou Adaları'nın çevresinde dans eden gölgeleri seyrediyordu. Adalara önce bulutların gölgesi düşüyor, sonra güneş ışıkları sık ormanları ve dereleri aydınlatıyordu.

"Manitou Adaları efsanesini biliyor musun?" diye sordu Vi kızına.

Lolly başını iki yana salladı.

"Chippewa yerlilerinin anlattığı efsaneye göre, bir anne ayı, iki yavrusuyla birlikte Wisconsin'deki büyük orman yangınından kaçmak için Michigan Gölü'ne gelmiş. Yüzerek Michigan kıyısına gelince, bir kayaya tırmanıp yavrularını beklemeye başlamış. Yavru aylar uzun yolu yüzmekten öyle yorulmuşlar ki, kıyıya ulaşamamışlar. Anne ayı günlerce beklemiş ama bebekleri gelmemiş. Sonunda, o da ölmüş. Ulu Ruh Manitou onun dinlenme yerini Uyuyan Ayı Tepeleri'yle işaretlemiş. Yavrularının öldüğü yerde de Kuzey ve Güney Manitou Adaları belirmiş."

Vi duraksadı, kızının eline uzandı. "Ben de seni böyle seviyorum işte. Seni hep böyle seveceğim. Sonsuza dek sürecektir. Asla ölmeyecek."

Lolly'nin çenesi titremeye başladı, mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. Ama Vi şöyle dedi: "Sana şunu miras bırakmak istiyorum: Şans bileziğini hep tak ve hep eğlen. İşte!" dedi Vi, mavi renkli plaj çantasının içinden küçük bir kutu çıkararak. "Doğum günü hediyeni erkenden aldım."

Lolly paketi açmaya başladı ama annesi onu durdurdu. "Şiiri okumayı unutma" dedi.

"Anne, artık çok büyüdüm ama."

"Asla çok büyümeyeceksin. Birlikte okuyalım mı?"

Bu tılsım senin.
 Bilesin diye...
 Hayatın her adımında,
 Seni sevdiğimi.
 Benden bir hediye
 Aldığın zaman,
 Hatırla ikimizi,
 Seni ve beni.

Lolly gülümsedi, küçük kutuyu açtı. İçinden uzun kuyruklu, minik bir uçurtma tılsımı çıktı.

“Özgürlük ve eğlence dolu bir hayat için. Bana söz ver, işler ne kadar kötü olursa olsun eğleneceksin.”

Lolly itiraz edecek oldu ama annesi uzanıp ona dokundu, gülümsedi ve “Söz ver bana!” dedi.

Vi, kızının hafifçe titrediğini hissediyordu. Onun soruyu dikkatle düşünmesini izledi. Lolly Scoops Plajı’na doğru baktı, rüzgâr saçlarını karıştırdı ve sonunda başını salladı.

“Aferin kızıma!”

Vi şezlongdan kalkarken yüzünü buruşturdu, acısını gizlemek için başını diğer tarafa çevirdi. “Burada bekle” dedi Lolly’ye. “Bir şeyi unutmuşum. Woodie’ye gidip hemen almam lazım.”

Vi, güneş ve kum arasında uzaktan Lolly’ye bir hayalet gibi görüldüğünü tahmin etti. Durdu, acısını hafifletmek için derin bir nefes aldı ve sonra kızına doğru koşmaya başladı. Lolly’ye doğru koşarken bir şeyi havaya fırlattı, attığı şey güvercin gibi yükseldi.

Bir uçurtma! diye düşündü nefesi kesilen Lolly.

Ayaklarıyla kumları sıçratarak annesine doğru koştu. Birlikte yan yana koşmaya başladılar. Onlar hızlandıkça uçurtma da giderek yükseliyordu.

Rüzgârda dalgalanan uçurtma havada dönüyordu.

“Gazetenin karikatür sayfalarından yaptım!” dedi Vi. “Gazeteden yapılma ev yapımı bir uçurtma.”

“Kuyruğunu da artık kumaşlardan yapmışsın” dedi Lolly.

Uçurtmanın kuyruğu başlarının üstünde dans ediyor, dönüyor, savruluyordu. İnsanlar durup koşan ikiliye bakmaya, onları cesaretlendirmek için alkışlamaya başlamışlardı. Anne-kız kum tümsekleri boyunca koştular. Derken şiddetli bir rüzgâr uçurtmayı bulutlara doğru savurdu. Lolly onun ne kadar yükseldiğini görmek için elini gözlerine siper edip yukarı baktı.

“Al!” dedi Vi, uçurtmanın ipini Lolly’ye uzatarak.

“Yapamam” diye panikledi Lolly, “hiç uçurtma uçurmadım.”

“Evet, elbette yapabilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Eğlen!”

Lolly ellerini arkasına sakladı, uçurtmanın ipini almayı reddetti.

Vi dizlerinin üstüne çöktü, uçurtmanın ipini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. “Lolly, bana bak.”

Lolly yüzünü annesine doğru kaldırdı. Küçük sevimli yüzünden yaşlar akıyordu.

“Öleceksin! Tek başıma kalacağım! Bir daha asla eğlenemeyeceğim!” diye ağlamaya başladı Lolly.

Vi kızının gözlerinin içine baktı. “Haklısın, Lolly, öleceğim. Ama asla yalnız kalmayacaksın. Baban var...”

“Sen olmayacaksın ama!”

“Evet, olacağım. Hep burada olacağım...” Vi başıyla kızının bileğini işaret etti; tılsımlar yaz güneşi altında şıngırıyordu. “Yavrularını kollayan anne ayı gibi ben de yukarıdan her an seni seyredeceğim.”

Vi gökyüzüne, uçurtmadan daha da yükseklerle baktı.

“Bu uçurtmayı almanı, nasıl uçtuğunu seyretmeni istiyorum. Benim ruhum da böyle olacak. Şimdi ruhunu bu uçurtma gibi serbest bırakmanı istiyorum, Lolly. Haydi, koş, canım. Rüzgâra doğru koş ve ruhunu uçmaya bırak!”

Lolly uçurtma ipini aldı, ikisi birlikte koşmaya başladılar. Sonunda Vi daha fazla koşamayacağını anlayınca Lolly'nin elini bıraktı.

Kızının kıkırdayarak koşmasını seyrederken, Vi'nin ruhu da uçurtma gibi neşeyle göklere yükseliyordu.

On üç

Arden ile Lauren bir süre sessizce oturdular, konuşamadılar.

“Üzgünüm” dedi Arden yavaşça. “Hayal bile edemiyorum nasıl bir şey olduğunu. Manitou Adaları’nın efsanesini de hiç duymamıştım, çok dokunaklıydı.”

“Bana hep bir övgü gibi geldi. Bir annenin en büyük korkusu çocuklarının ondan önce ölmesidir” dedi Lolly, Michigan Gölü’nün dalgalarını seyrederek. “Ama onu çok küçük yaşta kaybetmeme rağmen annemin kişiliğim üzerinde etkisi büyük oldu.”

Lolly durdu, Arden ve Lauren’a baktı. “Size eğlenmeyi öğrettiğimi söyleyemem ve bu beni çok üzüyor.”

“Anne, ben kim olduğumu biliyorum” dedi Arden. “Eğleniyorum da. Yalnızca son zamanlarda çok meşgulüm. Lütfen bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşünme.”

Lolly peruğunu düzeltti, dağılan saçlarını annesinden kalan fuların altına sıkıştırdı. “O zaman bana nasıl eğlenileceğini göster.”

“Ne?” dedi Arden.

“Bana eğlenmeyi göster” dedi Lolly yeniden.

“Nasıl yani?” dedi Arden biraz endişeli bir sesle. “Eğlenmeyi biliyorsun zaten.”

Lolly yüzünü buruşturdu, bir süre düşündü ve dişlerini gös-

tererek sırttı. "Michigan Gölü'ne koşup bodoslama sulara dal."

"Ne? Gerçekten mi? Ciddi misin? Kumlar çok sıcak. Su çok soğuk. Eski bir mayo var üzerimde. Saçlarım ıslanır. Çılgınlık yapmak için fazla yaşıyım."

Lolly konuşmaya devam etti. "Arden, programlı bir şekilde eğlenemezsin, eğlenmeyi erteleyemezsin de. Bir noktada her şeyin canı cehenneme deyip balıklama dalman lazım."

Arden annesine baktı, ayağa kalktı, yavaşça şemsiyenin gölgesinden çıktı.

"Aferin kızım!" dedi Lolly. "Haydi Arden, haydi!"

Ay! Ay! Ay! Ay! Ay! dedi Arden kızgın kumların üstünde zıplayarak.

"Kum ayaklarımı kavurdu, anne!"

"O zaman suya koş... Haydi!" diye gölü işaret etti Lolly.

Arden suyun kenarına koştu, siyah küt saçları da bedeni gibi kaskatıydı. Kasılmış kol ve bacaklarıyla bir zombi gibi soğuk suların içinde ilerledi.

Of! Of! Of! Of! Of! dedi soğuk su bedenine değince.

"Su buz gibi, anne!"

"Sana Of! Of! Of! Of! Of! adını vermeliyiz – *Kurtlarla Dans*'taki gibi" diye seslendi Lolly gülerek. "Sanki başın dertte gibi! Suyu girmenin belli bir yolu yok! Atlayıvereceksin!"

Lolly homurdanarak ayağa kalktı. "Tanrım, Lauren. Haydi ona nasıl suya girileceğini öğretelim."

Lolly peruğunu çıkardı, torununun şaşkınlıkla kendisine baktığını fark etti.

"Ne var? Kusursuz olmamı mı bekliyordun?" dedi kıvrıcık, incelmış, kırılmış saçlarına dokunarak. "Eski bir Barbie'ye benzediğimi biliyorum. Neden peruk takıyorum sanıyorsun? Ama utanmıyorum. Ben buyum. Annemin fularını ıslatmam ve plajda neye benzediğin kimsenin umurunda olmaz zaten. Herkes kötü görünür... James Bond hariç. Şimdi, ona nasıl suya girileceğini göstermeye hazır mısınız?"

“İyi ki buradayız, büyükanne. Gelene kadar öyle kaygılıydım ki. Daha önce söylediklerim için de özür dilerim” dedi Lauren yüzünde üzgün bir ifadeyle. “Annemi ya da seni üzmemek istememiştim.”

Lolly iç geçirdi. “Başkalarının sorunlarını dert edinmek zorunda kalmana üzıldüm. İnsanlar domino taşları gibidir. Devrilince herkesi beraberimizde götürmeye çalışırız. Ama bu sorunu halledeceğiz, sana söz veriyorum, tamam mı? Şimdi, her şeyi hemen çözemeyiz ama plajda güzel bir gün geçirebiliriz, ne dersin?”

Lauren başını salladı, ikisi el ele su kenarına koştular. Sabah giydikleri bikiniler hâlâ üstlerindeydi. Yabani atlar gibi koşarak Arden’in yanından geçip sulara atladılar.

“Yaşasın!” diye haykırdı Lolly. Sulara daldı, sonra çıkıp ıslak bir köpek gibi silkindi.

“Yaşasın!” diye haykırdı Lauren da.

“Hayatla baş etmenin tek yolu var, sahilde bir gün geçirmek ve baş aşağı büyük göle dalmak!” diye haykırdı Lolly. “Tamam, canım! Sıra sende!”

“Anne, çok soğuk!”

Arden hâlâ berrak, soğuk suyun kıyısında durmuş, kollarını bedenine sarmış, dişleri takırdayarak bekliyordu. Lolly kızına su sıçratmaya başladı. Lauren da büyükannesine katıldı.

“Anne! Lauren! Durun! Büyüyün artık!”

“Hayır!” diye haykırdılar. “Sen küçül!”

“Yapmayın!”

“Yapacağız!”

“ANNE!”

“ARDEN!”

“LAUREN!”

“ANNE!”

Arden’in yüzünden sular akıyordu. “Zaten ıslandım artık!” diye haykırarak suları onlara doğru tekmeledi.

Arden annesine hain hain baktı, gözlüğünü çıkardı, kumlara doğru attı. Sonra suyun içinde koşup çığlıklar atarak annesinin üzerine atıldı.

Suya daldı, çıkarken annesini yakaladı. Michigan Gölü'nün soğuk suları nefesini kesmişti. İkisi de suyun dibine dalıp gözlerini açtılar.

Arden –gözlüksüz de olsa– dalgalanan suların arasından annesine baktı. Annesi bir gülümsüyor bir kahkaha atıyor, parlak güneş ışığının altında, yaşını gizleyen suların içinde genç görünüyordu.

İkisi birlikte su yüzüne çıkarken Lolly Arden'in saçlarını karıştırdı ve güldü. Ağzından çıkan büyük hava baloncukları başının çevresinde döndü. Karikatürlerdeki konuşma balonları gibiydiler.

Sonra Lolly eğildi ve kızını tuttu. Arden uzun yıllardır ilk kez bir anlığına da olsa kendini ağırlıksız, korunuyor hissetti. Su yüzeyine çıkıp sahile doğru ilerlemeye başladıklarında Arden gölgelerinin suda dans edişini seyretti.

“Seni her şeyden çok seviyorum” dedi Lolly kızına. Arden içinin mutlulukla dolduğunu hissetti.

Annesi ile büyükannesi sudan çıkarken Lauren havluları hazırlamış onları bekliyordu. Üstleri güneş ışığında parlayan su damlacıklarıyla kaplıydı.

“Hazır mısın büyükanne?” diye sordu Lauren gülümseyerek.

Lolly torununa baktı. “Ne için, canım?”

“Sürprizimiz için.”

Lolly bir yandan yüzünü kurulayıp bir yandan başını eğdi ve Lauren'a baktı.

“Büyükanne?” dedi Lauren kaşlarını çatarak. “Unuttun mu yoksa?”

Lolly hatırlamaya çalışır gibi torununun yüzünü inceledi. Birkaç saniye için gözlerini kapadı. “Ah evet” dedi sonra. “Şey... şey...”

Arden ile Lauren ona baktılar.

“Aradığım sözcüğü bulamıyorum” dedi.

Lolly kızının gözlerinin içine baktı; birbirlerine “Şimdi ne yapacağız?” diye sorar gibiydiler.

Lauren hiçbir şey söylemeden sahilde koşarak uzaklaştı. Arden annesinin yanına gelip kolunu onun omzuna doladı.

“Her şey yoluna girecek” dedi Arden hem kendine hem annesine.

“Al büyükanne” dedi Lauren nefes nefese yanlarına dönüp. “Bunu arıyordun sanırım... uçurtmayı.”

Lolly’nin yüzü aydınlandı. “Evet. Evet canım. İşte bu.”

“Al” dedi Lauren ve pazar günü gazetesinin karikatür sayfasından yapılmış uçurtmayı annesinin ellerine bıraktı. Eski kumaş artıklarından yapılmış ensiz ama uzun kuyruk kumlara kadar iniyordu.

“Bu da nedir?”

“Daha önce hiç uçurtma görmedin mi?” diye güldü Lolly. Başını bir köpek gibi iki yana salladı, saçları güneşin altında hemen kurumuş, pamukşekere dönmüştü. “Öykümü bunun için anlattım. Sana hiç uçurtma yapmadığımı fark ettim.”

“Bu sabah senin için yaptık” diye devam etti Lauren. “Ama öyküyü şimdiye kadar bilmiyordum.”

“Bunu ne yapacağım?” dedi allak bullak olan Arden.

Lolly kızının yanına gitti, kolunu onun tüyleri diken diken olmuş sırtına doladı. İkisi su kenarına yürüdüler, dalgalar ayaklarını yalıyor, ayak izlerini hemen siliyordu.

“Hayatta kontrol edebildiğimiz o kadar az şey var ki” dedi Lolly kızına. “Fakat mutluluğumuzu kontrol etmek elimizde. Büyükannenin bana öğretmeye çalıştığı şey buydu: Hayatta ne olursa olsun yine de mutlu olup eğlenebiliriz.”

Arden camları ıslanan gözlüğünün arkasından kuşkuyla annesine baktı.

“Şimdi git uçurtmanı uçur!” dedi kızı ve annesi aynı anda.

Arden tek başına sahile doğru yürümeye başladı, uçurtma hâlâ elindeydi. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Başının üstünde birkaç tombul, kabarık bulut ufukta hızla ilerliyor, arada bir güneşin önünü kapatıyordu. Sanki birisi gün ışığını bir kapatıp bir açıyordu.

Arden önce yavaş yavaş koşmaya başladı, sonra giderek hızlandı. Bacakları spinning dersindeki kadar hızlı çalışıyordu şimdi. Bir süre sonra son hızıyla koşmaya başlamıştı.

Güçlü göl meltemi Arden'in siyah saçlarını dalgalandırıyor, gölden sıçrayan sular gözlük camlarını ıslatıyordu.

Ama bir kez olsun Arden'in umurunda olmadı bunlar.

Kumları ayaklarının altında ezerek koştu, doğru esintiyi bekledi ve...

Uçurtmasını havaya savurdu, Michigan Gölü rüzgârı uçurtmayı yakaladı ve havalandırdı, havalandırdı.

Arden sevinçle bir çığlık attı, bir an için zaman dondu sanki. Elinde uçurtma ipiyle koşarken dönüp ailesine baktı: Annesi artık yaşlanmıyordu, kızı mutsuz değildi ve Arden artık işleri arasında gömülüp hapsolmuş hissetmiyordu.

Bir an için hayat yavaşladı. Arden yalnızca bir çocuktü, uçurtma uçuruyor, eğleniyordu.

Beşinci bölüm

Yapboz parçası tılsımı

Arkadaşlıkla dolu bir hayat için

On dört

Tatilini kısa kesme ihtimalin var mı? Sana İHTİYACIMIZ var... HEMEN! (Michigan sıkıcı değil mi bu arada?) –Van

Arden telefonuna bakıyordu, parmakları tuşların üzerinde donup kalmış, patronuna cevap mı verse yoksa onu e-posta aracılığıyla öldürmeye mi çalışsa karar veremiyordu. Patronunun isteğini kabul etmek, hemen işe döneceğini söylemek üzereydi ki dışarıdaki duşun açıldığını, suların gürültüyle akmaya başladığını işitti.

Annesini göremiyordu ama eski bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordu. Bir buhar bulutunun Lost Land Gölü'ne doğru uzaklaşmasını izledi.

Arden, sahipsiz toprakları olduğunu hissediyordu. Kalıp annesine yardım etmek istiyordu ama Van'ın üstü örtülü tehditlerinden de korkuyordu.

Arden telefonunda mesaj yazmaya dalan kızına baktı. Lauren annesinin bakışını hissetti ve başını kaldırdı.

"Notları henüz açıklamamışlar" dedi. "Bence yine bütün notlarım A olacak. Endişelenme."

Arden'in kalbi sıkıştı, Lauren'in başarılı olmak için ne kadar çabalamış olduğunu fark etti.

Arden'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Lolly veranda basamaklarından ona seslendi.

“Sıra sende!” dedi Lolly elinde peruğuyla. Gövdesine kalın bir havlu sarmıştı. “Su hâlâ sıcak.”

Arden telefonuna baktı, duraksadı.

“İkinizin de ayaklarınızdaki kumu yıkamanız gerekiyor” dedi Lolly, ayaklarını işaret ederek.

Arden iç geçirdi. “Tamam. Önce ben gireyim.”

Arden kulübenin arkasındaki duşa gitti, suyun sıcaklığını kontrol etti.

Lolly kızı ve torunu için askılara havlu asmıştı. Askılardan biri balık, diğeri çam ağacı şeklindeydi.

Arden mayosuyla yıkanmaya başladı, sonra, “Aman, ne olacak” dedi ve mayosunu asıp gözlüğünü çimenlere bıraktı.

Arden bacaklarındaki kumu yıkadı, içi şampuanlar, saç kremleri ve duş jeliyle dolu kovadan bir şampuan seçti.

Saçlarını köpürtürken gözlerini kısıtı ve duştan manzarayı seyretti – manzaranın basit güzelliği kalbinin hızlanmasına neden oldu: Yeşil mavi suların üstünden tekneler geçiyor, ızgaralardan yükselen duman sahneyi buğulandırıyor. Lolly’nin derme çatma duşu, Chicago’daki lüks kaplıcalar kadar hoştu.

Arden başını arkaya attı, sıcak sular saçlarından aktı.

Dışarıda duş almak değişik bir histi – su ve doğa, beden ve ruh karışıyor, ağaçlar tavan işlevi görüyordu. Arden, ruhunun yeniden uyandığını hissetti.

Arden gözlerini açtı, yüzünden sular süzüldüğü ve gözlüksüz olduğu için çevresini görmekte zorlanıyordu. Uzakta bir şey kımıldıyor gibi geldi ona.

“Anne? Lauren?” dedi şaşkınlıkla.

Gözlerini kısıtı, gözlüğünü aradı. Bulamayınca, “Kim var orada?” diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

Başını salladı, kovaya doğru eğilip yüzü için kayısıli bir jel aldı. Gözlerini yumup tenine masaj yapmaya başladı, son-

ra yüzünü suya döndü. Gözlerini açınca, büyük ve bulanık bir şeyin yaklaştığını gördü.

Gözlerini kapadı, yüzünü duruladı, gözlerini ovuşturdu. Gözlerini yeniden açtığında, ayıya benzeyen karaltı tam karşısında duruyordu.

Arden yerinden zıpladı.

“Affedersin! Affedersin! Bir şey görmedim, gerçekten.”

Arden çılgılığı bastı.

Lolly koşarak geldi, Lauren da yanındaydı. “Tamam anne, buradayız!” dedi Lauren annesine gözlüğünü uzatarak. Arden havluyu aceleyle gövdesine sararken annesine siper oldu.

“Gelen ayı değil!” diye açıkladı Lolly. “Bir adam!”

“Birazcık heyecanlanmış gibisin anne. Kimsiniz?” diye sordu adamı işaret ederek.

“Jake. Lolly’yi kontrol etmeye gelmişim. Geçen gün Lakeview’da tanıştık. Ona bakıcılık yapacak olan geriatri hemşiresiyim.”

“Neden aramadın?” dedi Arden. “Öylece çıkıp geldin mi yani?”

“Bugün sizi birkaç kez telefonla aradım. Yanıt veren olmadı. Ben de endişelendim.”

“Sahilde telefonlar çekmiyor” diye açıkladı Lauren.

“*Yemin ederim* bir şey görmedim” dedi Jake. “Çok üzgünüm. Ne kadar özür dilersem azdır.”

“Haklısın” dedi Lolly sert bir sesle. Dönüp kulübeye doğru yürüdü. “‘Bakıcı’ sözcüğü gerçekten korkunç. Bir daha benim yanımda kullanma lütfen.”

On beş

“Haklısın, Lolly. ‘Bakıcı’ dememeliydim. Yeniden özür dilerim. Çok üzgünüm.”

Lolly verandadaki sehpanın üstünde duran yapbozu kenara çekti, sehpayı çay, cips ve sos, sandviçler, kâseler, kaşıklar ve bir kutu Scoops County böğürtlenli dondurma getirdi.

Arden giyinip aşağıya indi, annesinin küçük kasabalara özgü rutinini tanıyordu: *Kızmış olabilirdi ama misafirini her zaman iyi ağırlardı.*

Lolly temkinli bir tavırla Jake’e baktı, ona ve kendisine birer fincan çay doldurdu.

“Ben bir insanım” dedi Lolly, Jake’in çayını önüne koyarken. “Bitki değilim. ‘Bakıma’ ihtiyacım yok.”

“Haklısın” dedi Jake, sonra başıyla bahçeyi işaret etti. “Gerçi bitkilerle aranın iyi olduğu belli.”

Lolly sandalyeye oturup Jake’i inceledi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Bahçeyle uğraşmayı çok severim” dedi. “Beni mutlu ediyor. Toprağı avuçlarımda hissetmeyi çok seviyorum...”

Arden ile Lauren’ın telefonları aynı anda çalınca cümlesinin sonunu getiremedi.

“Ne diyordum?” dedi göl sularına bakarak. “Neden söz ediyorduk?”

Lauren büyükannesine baktı, Arden da Jake’e. Anne-kız telefonlarını endişeyle susturdular.

“Bahçecilik hakkında konuşurken araya teknoloji girdi” dedi Jake nazik ama kararlı bir tavırla, hiç duraksamadan. “Ama teknoloji her zaman kötü değil. Sana telefonumda eğlenceli bir şey gösterebilir miyim, Lolly?”

Lolly, Jake’e baktı, sonra gönülsüzce başını salladı.

“şunlardan birini denemeyi hep istemiştim” dedi, “ama fazla yaşlıyım.”

“Asla” dedi Jake, Lolly’nin yanına geçip oturdu. “Bak, sana neler yapabileceğini göstereyim.”

Jake cep telefonunu açtı ve içindeki sayısız uygulamayı Lolly’ye gösterdi.

“İnternete böyle gireceksiniz” diye açıkladı gülümseyerek.

Arden elinde olmadan gülümseyince gamzelerinin çok hoş göründüğünü düşündü.

“Ve” dedi Jake, “hava durumunu kontrol edebilecek, bütün faturalarınızı deyebileceksiniz.”

“Hadi canım” dedi Lolly şaşkınlıkla başını sallayarak. “Nasıl?”

Jake bankacılık uygulamasını açtı ve Lolly’ye birkaç tuşa basarak faturalarını nasıl ödeyebileceğini anlattı.

“Ortak bir takvim oluşturabiliriz. Lauren ve Arden’inki gibi müzikli sesler sana ilaçlarını ne zaman alacağını, ne zaman alışverişe gideceğini, ne zaman uyanman gerektiğini bile hatırlatır. şimdi bir saniye bekle” dedi Jake heyecanla ayağa kalkarak. Dışarı ıktı, birkaç saniye sonra döndü.

Lolly bir eliyle telefonu aldı, diğer elini ağzına götürdü. “ieklerimin fotoğrafları! Ne kadar güzeller!” dedi.

“Bir de şuna bak” dedi Jake, telefonunda bir şeye tıklayarak.

Birkaç saniye sonra, Lauren’ın telefonu titremeye başladı. Lauren telefonuna baktı, gülümsedi ve açıp cevap verdi: “Merhaba büyükanne.”

“Al” dedi Jake. “Torununla konuş.”

Lolly, telefonda Lauren’ın yüzüne baktı. Yalnızca sesini

duymakla kalmıyor, yüzünü de görüyordu. “Bu nasıl mümkün oluyor?”

“FaceTime” dedi Lauren. “Böyle bir telefon aldığında, karşılıklı yüz yüze de konuşabiliriz. Sanki birlikteymişiz gibi.”

Lauren büyükannesine el salladı, Lolly de ona el salladı, oysa karşılıklı oturuyorlardı. “Sonra konuşuruz büyükanne” dedi Lauren.

“Bunlardan bir tane nereden alabilirim?” diye sordu Lolly.

“Sana bir tane alırız anne” dedi Arden. “Bu harika bir fikir, Jake.”

Jake yanlarına geldi, oturdu ve çayından bir yudum aldı. “Lolly, belleğine yardımcı olan ufak ipuçları ve anımsatmalar düzenini sağlamana çok yardımcı olabilir. Günlük bir düzen oluşturmak ve düzenini korumak önemlidir, telefonun bunda faydası olabilir. Ben de sana yardımcı olabilirim... izin verirsen tabii.”

Lolly yavaşça gülümsedi. “Gelmeden önce ararsan, bir daha asla ‘bakıcı’ demezsen ve çiçeklerimin fotoğraflarını çekmeye devam edersen anlaşabiliriz.”

“Anlaştık o zaman” dedi Jake gülerek. “Önemli olan kendine iyi bakman, sevdiğin şeyleri yapman ve Dr. Van Meter’la düzenli görüşmen. Benim burada olma nedenim –hepimizin burada olma nedeni– hayatına keyifle devam etmeni, düzenini sürdürmeni sağlamak.”

“Benim de tek istediğim bu” dedi Lolly, Arden ile Lauren’a gülümseyerek.

“Doğru yaklaşım bu işte” dedi Jake. “Hafif Bilişsel Bozukluk rahatsızlığının ilk aşamalarında zaten yaptığın her şeyi yapmayı sürdürebilirsin: Araba kullanabilir, çalışabilir, sosyal aktivitelere katılabilirsin. Ben de kızın ve torunun gibi kendine bakmana yardımcı olmayı ve geleceğini en iyi şekilde planlamayı istiyorum. Tabii senin isteklerin doğrultusunda.”

Lolly, Arden ile Lauren’a baktı. Hayatı boyunca kimseden

yardım istememişti. Arden, Lolly'ye gülümsedi ama Lolly düşünmeden edemedi: *Arden ile Lauren evlerine dönünce ne olacak?*

Lolly, Lauren'ın bakışlarındaki sevgiyi gördü ve sakinleşti.

"En önemli şey aileyle ve arkadaşlarla geçirilen zaman" dedi Jake. "Anı yaşamak. Her saniyenin keyfini çıkarmak."

"Hepimiz için iyi öğütler bunlar" dedi Lolly gülümseyerek.

"Şu dondurmaya saldırmamın sakıncası var mı?" diye sordu Jake birden, masanın ortasındaki dondurma kabını işaret ederek. "Dolly's dondurmasına bayılırım da."

"Lütfen buyur" dedi Arden. "Daha fazla tatlı yiyecek halım kalmadı. Günlendir spor yapmadım."

Jake tabağına dondurma doldurdu, yerine oturdu. Arden'i süzerek, "Çok fit görünüyorsun" dedi.

Arden az önceki duş sahnesini hatırladı, yüzü kızardı. *Sen de öyle*, dedi içinden.

"Masanın üzerindeki tamamlanmamış yapboz gözümden kaçmadı" dedi Jake dondurmasını yerken. "Duvarlardaki çerçevelenmiş yapbozlar da öyle. Yapbozları sever misin? Zihin ve bellek için çok iyidirler."

Lolly gülümsedi.

"Ah, evet. Yapbozları hayatım boyunca sevdim. Onlar benim..." dedi, sonra bileziğini havaya kaldırdı, "tılsımlarım gibiler. Parçaları anlamadan resmin tamamını anlamazsın. Yapbozlara ilgi duymamın nedenini öğrenmek ister misin, Jake?"

"İsterim hanımefendi" dedi Jake, dondurmasını yeniden kaşıklayarak.

Lolly şans bileziğini havaya kaldırdı, güneş ışığının altına tuttu. Rulet oynar gibi bileziğini çevirdi, sonra parmakları kendiliğinden yapboz parçasına benzeyen ve üzerinde EN İYİ yazan bir tılsımı yakaladı.

"Bu yapboz iki parçadan oluşuyordu, üzerinde ARKADA-

ŞİM yazan diğer parça hâlâ Jo'da" dedi. Gözlerini kapatmış, uzun zaman öncesinden kalma bir şeyi anımsıyor, gülümsüyordu. "Her zaman da onda kalacak."

Gözlerini yeniden açtığıında, gözünün kenarından bir damla yaş yanağına süzüldü. "Bu tılsım, arkadaşlığın hayatımızdaki önemini anlatıyor. Arkadaşlarımız bizi tamamlayan yapboz parçalarına benzerler, hayatın bulmacasını çözmemizi sağlarlar."

On altı

1954

“Yataktan çıkmak zorundasın Lolly. Dışarı çıkmalısın. Yaz aylarındayız.”

Lolly Dobbs örtüleri başının üstüne çekti ve gözlerini sımsıkı yumdu. Dış dünyayı uzaklaştırmak istiyordu.

Lolly yatak odası kapısının açıldığını duydu, üzerinde yattığı şilte kımıldadı. Babasının yatağın ucuna oturduğunu biliyordu.

“Onu çok özlediğini biliyorum” dedi Vern Dobbs. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. “Ben de özlüyorum.”

Babası alçak sesle konuştuğunda sesi bir kara kurbağanınki gibi çıkıyordu. Ya da toprak patikada ilerleyen bir kamyonetinki gibi. Bitkindi sesi. Lolly, onun da –kendisi gibi– ağladığını biliyordu. Tek başına. Yatak odasında.

Lolly odasından çıkamıyordu. Evin her köşesi ona annesini hatırlatıyordu. Vi’nin hatıraları her yerdeydi: Önlüğü çamaşır ipinde asılıydı, kurabiyeleri dolaptaydı, kokusu havadaydı – sonbaharda bir ağacın kalan son yaprakları gibi. Yatağının üzerine serili yorganı bile annesi yapmıştı. Lolly bataklığa gömülmüş, kımıldayamıyor gibi hissediyordu. Aldığı her nefes ona acı veriyordu.

“Hayatımıza devam etmek zorundayız, tatlım. Onu asla unutmayacağız ama hayatlarımıza devam etmeye mecburuz. O da bunu isterdi. Senin mutlu olmanı isterdi, üzölmene asla dayanamazdı. Arkadaşların olsun isterdi.”

Lolly örtüleri başının üstünden sıyrıp attı ve haykırdı: “Ben arkadaş istemiyorum! Yalnızca annemi istiyorum!”

Vern’in çenesi titredi. Lolly’nin yatağına uzandı ve kızını kollarına aldı. “Ben de öyle, tatlım. Her şeyden çok hem de.”

Lolly onun yanaklarından süzülen yaşlara baktı.

“Sana bir şey vereceğim” dedi babası. “Annen sende kalmasını isterdi.”

Lolly bileziğin şingirtisini duyar duymaz ne olduğunu anladı.

“Alamam!”

“Sende kalsın isterdi” dedi babası, Vi’nin şans bileziğini Lolly’nin karnına bırakarak. “Onun anıları artık sana ait. Ne diyeceğim biliyor musun?”

Lolly başını iki yana salladı.

“Şimdi bu bileziğe yeni tılsımlar eklemelisin. Bileziğinin bir gün onunki gibi dopdolu olmasını isterdi. Bunun için yeniden dışarı çıkıp biraz eğlenmen gerekiyor. Tıpkı onun isteği gibi.”

Lolly başını kaldırıp babasına baktı. Babası kızının başını nazikçe öptü.

Lolly babasına güçsüzce gülümsedi ve annesinin bileziğini başının üstüne kaldırdı. Bilezik parlıyor, ısıldıyordu. Lolly birden annesinin gülümseyen yüzünü görür gibi oldu. Bilezik havada kendi başına dans ediyordu sanki.

“Taktama yardım eder misin baba?” diye sordu, bileziği ve bileğini babasına uzatarak.

Babası karısının bileziğini kızının bileğine taktı. “Her zaman yanıdayım bebeğim” dedi onu kucaklayarak.

Annesinin bileziğini koluna takınca Lolly kendini daha güvende ve daha güçlü hissetti. Sanki annesi yanında, ona sımsıkı sarılıyordu.

“İki şans bileziğim var” dedi Lolly kollarını sallayarak. “İki annem var gibi.”

“Belki kendine iyi bir arkadaş bulup tılsımlarını onunla paylaşsın” dedi Vern. “Hazır olduğunda dışarı çık ve çocuk olmaya devam et, anlaştık mı?”

Lolly duraksadı. “Anlaştık.”

Ertesi sabah, Vern böğürtlenli krep yaptı, Lolly’nin en sevdiği yiyecekti bu. “Bugün dışarı çıkmak ister misin?” diye sordu kreplerin üstüne bal dökerken.

Lolly krependen bir lokma aldı, ciddi bir ifadeyle babasına baktı. “Galiba istiyorum baba” dedi.

Kahvaltıdan sonra Lolly verandaya çıktı ve bir süre Lost Land Gölü’nü seyretti. Güneş gibi sarı ispinozlar annesinin kuş yemliklerinin başında toplanıyor, mutluluk içinde şakıyorlardı; annesinin farklı mavi, pembe ve mor tonlarındaki ortancaları sabah melteminde hafif hafif sallanıyordu; Lolly’yle annesinin birbirine tılsımlarını hediye ettiği iskele gölün ortasına uzanıyordu; Lost Land yaz güneşi altında ışıldıyordu.

Lolly nefesini tuttu, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

Haksızlık! diye düşündü.

Zamanda geri gitmek istiyordu. Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissedebiliyordu, gözlerini yumdu, kendini dünyaya kapadı. O sırada, “Mr Sandman” şarkısının söylenişini duydu.

Lolly ile annesi bu şarkıya bayılırlardı. Lolly hastayken bu şarkıyı birlikte söylerlerdi, bir mucize için dua ederken, hayal kurarken söyledikleri gibi.

Lolly koşarak verandadan indi, sineklik arkasından çarptı.

Dört kulübe ötede, kısa siyah saçlı bir çocuk göle doğru dönmüş, dua eder gibi eğilmiş, şarkıyı söylüyordu.

“Ben de bu şarkıyı çok severim” dedi Lolly. “Senin adın ne?”

“Jo! Neden sordun?” dedi çocuk şaşkınlıkla.

Lolly gülmek istemiyordu ama kendini tutamadı. Karşısında bir oğlan değil, kısacık saçlı bir kız çocuğu vardı.

“Adım Jo ama sonunda e harfi yok” diye açıkladı kız,

Lolly'nin yüz ifadesini görünce. "Jo Roseberry. Sorun değil. Herkes beni erkek sanır. Babam erkek çocuk istemiş. Joe DiMaggio'nun adını vermiş bana."

"Benim babam da Joltin Joe'yu sever" dedi Lolly, annesinin öğrettiği gibi tanışmak için elini uzatarak. "Merhaba! Ben Lolly. Lolly Dobbs."

Jo'nun koyu renkli gözleri parladı, endişeyle başını çevirip göl sularına baktı. "Herkes senin aileden söz ediyor" dedi. "Annen için çok üzuldüm."

Lolly bu sözleri cenazede ve sonrasında sık sık duymuştu ama kendi yaşında bir kız tarafından söylenmiş olması farklıydı. Lolly'ye ilk kez biri içtenlikle üzüldüğü gibi gelmişti.

"Ben de" dedi Lolly. Gözyaşlarına hâkim olmak için mavi gözlerini yumdu, açtığı anda Jo tam karşısında duruyordu. "İstersen ağlayabilirsin. Bazen işe yarar. Ben rahatsız olmam."

Lolly yazın aniden çıkan bir fırtına gibi haykırarak ağlamaya başladı, Jo uzanıp onu kucakladı. Ona sımsıkı sarıldı ve gözyaşları dinene kadar onu bırakmadı.

"Annem gözyaşlarının duygu fazlası olduğunu söyler, banyo küvetinin taşması gibi" dedi Jo. Lolly'nin sırtını okşadı. "Kucaklanmanın da yara bandına benzediğini söyler."

Lolly ilk kez kendini cesur davranmak, üzüntüsü için özür dilemek zorunda hissetmiyordu.

Lolly, Jo'nun omzunun üstünden bakınca yerde bir şey gördü.

"O nedir?" diye sordu. "Şarkı söylerken bunu mu yapıyordun?"

Jo dönüp çimlere oturdu. Önünde, bir kartonun üzerinde yüzlerce yapboz parçası duruyordu. Parçaların birkaç tanesini birleştirmişti henüz.

"Hı hı" dedi Jo. Yapboz kutusunu aldı ve kapağındaki resmi Lolly'ye gösterdi. "Bu resmi tamamlamam gerekiyor."

"Michigan Gölü'nün resmi bu!" diye haykırdı Lolly, kutu-

yu elinde heyecanla sallayarak. “Scoops Plajı’nın fotoğrafı! Şemsiyeler ile uçurtmaları görüyor musun? Annemle birlikte sürekli giderdik bu plaja.”

Jo başını kaldırıp Lolly’ye baktı, gözlerine yaşlar doldu.

“Annemle babam bana bu yapbozu aldılar ve resmin olduğu yere taşınacağımızı söylediler. Bir daha Chicago’ya dönmeyecekmişiz” dedi. Gözyaşları yağmur damlaları gibi kartonun üstüne damlıyordu. “Arkadaşlarımı özledim. Evimi özledim. Chicago’yu özledim.”

Bu kez, Lolly Jo’ya sarıldı ve gözyaşları dinene kadar onu bırakmadı.

“Bir fikrim var” dedi Lolly, Jo’nun gözlerinin içine bakarak. “Ben annemi özlüyorum, sen arkadaşlarını özlüyorsun, neden birlikte mutlu olmaya çalışmıyoruz? Belki sen anneme duyduğum özlemi hafifletirsin, ben de senin arkadaşlarına duyduğun özlemi.”

“Nasıl olacak bu?” diye sordu Jo. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“İstersen bu yapbozu bitirmekle başlayalım. Böylece birlikte yeni bir şey yapmış oluruz. Sana annemi anlatırım, sen de bana Chicago’yu.”

Lolly, Jo’nun yanına oturdu.

“Tamam, önce şemsiye resmi olan parçaları bulalım” dedi Lolly. “Bu parçalar renkli. Su ve gökyüzü parçalarını birleştirmekten daha kolay olacaktır. Şu sarı-kırmızı parçayı gördün mü?”

“Sarı bir parça buldum!” diye haykırdı Jo.

“Ah, işte bir kırmızı parça!” dedi Lolly. “Bakalım uyuyorlar mı?”

Lolly elindeki yapboz parçasını kartonun üstüne koydu. Sonra Jo da aynısını yaptı ve bir araya getirdikleri iki parça birbirine pıt diye uydu.

“Sanki birlikte olmaları gerekiyordu!” dedi Lolly.

“Tıpkı bizim gibi!” dedi Jo.

O akşam, Lolly hava kararırken koşarak eve geldi ve kendini babasının kollarına attı. Vern elindeki kömürleri tam zamanında bırakıp kızını yakaladı.

“Babacığım, nasıl bir gün geçirdim bilemezsin!” diye haykırdı Lolly. Babası sosis pişirmek için mangalı yakıyordu. “Jo adlı bir kızla tanıştım ve en iyi arkadaşım oldu.”

Lolly babasına yapbozu anlattı.

“Bir fikrim var” dedi Vern. “Neden o yapbozu bitirdiğiniz zaman çerçeveletmiyoruz? Böylece sonsuza dek keyfini çıkarabiliriz.”

Lolly sevinçle bir çığlık attı ve ikisi evdeki küçük tavan arasına çıkıp birkaç tane eski yapboz kutusu buldular. Birinde Bobbsey İkizleri, diğerinde Michigan eyaletinin haritası vardı.

Sonraki iki ay boyunca, Lolly ve Jo her gün göl kıyısına oturup yapbozlar yaptılar, arada yüzdüler ya da onları plaja götürmeleri veya dondurma almaları için ebeveynlerine yalvardılar.

4 Temmuz’da, Vern Lolly’ye bir doğum günü pastası yaptı ve Jo ile ailesini pikniğe davet ettiler.

“Hediyelerinizi açın!” dedi Vern.

Lolly ellerini çırpıtı: Babası kızların bitirdikleri yapbozları çerçeveletmişti.

“Sanat eserleri gibiler!” dedi Lolly. “Verandaya asabilir miyiz onları?”

“Elbette” dedi Vern. “Peki neden dışarı asmak istiyorsun?”

“Çünkü Jo’nun sesini ilk orada duymuştum” dedi Lolly.

Akşamüstü, hamburger, patates salatası, cips, bisküvi ve pastayla herkes tika basa doymuştu. Jo ve Lolly havai fişek gösterisini izlemek için iskelenin ucuna gittiler.

Yürürken, yusufçuklar çevrelerinde uçuşuyor, ateşböceklerinin ışıkları yanıp sönüyordu.

İskelenin ucuna oturup ayaklarını göle sallandırdılar. Kurbağalar vıraklıyordu.

“Sana bir hediye aldım” dedi Jo birden. Cebinden küçük bir kutu çıkardı. “İyi ki doğdun!”

“Jo!” diye haykırdı Lolly sevinçle. “Nedir bu?”

“Önce şiiri oku.”

“Ne?”

“Annenle birlikte her doğum gününde söylediğiniz şiiri oku.”

Lolly donakaldı.

“Yapamam” dedi.

“Evet, yapabilirsin” dedi Jo. “Yapman gerek.”

Lolly çok duygulanmıştı ama Jo haklıydı. Gözlerini kapadı ve şiiri okumaya başladı. Sesi çatladığı için birkaç kez durmak zorunda kaldı ama sözcükler ona annesini hatırlattı ve bir rahatlık hissetti.

Jo, hediyesini Lolly’ye verdi. Lolly küçük kutuyu açtı. Kadife kumaşın üzerinde küçük, gümüş bir tılsım vardı.

“Nedir bu Jo?” diye sordu Lolly, akşamüstü karanlığında daha iyi görmek için gözlerini kısarak.

“Üzerinde EN İYİ yazan bir yapboz parçası” dedi Jo. “Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve hep öyle kalacaksın. Bak... sendeki parçada EN İYİ yazıyor ve...”

Jo durdu, kolunu kaldırıp Lolly’ye bileğini gösterdi.

“Benimkinde de, ARKADAŞIM. Parçalar birbirini tamamlıyor. Tıpkı sen ve ben gibi.”

Bumm!

Havai fişekler patlamaya başladı, renkli ışıkları suya yansiyordu.

Lolly tılsımı bileziğine ekledi, en iyi arkadaşının eline uzandı.

On yedi

“Jo ve ben okul yıllarımız boyunca hiç ayrılmadık” dedi Lolly. “Herkes bize ‘Yapışık İkizler’ derdi, çünkü hiç ayrılmazdık. Oğlanlarla randevularımıza birlikte gider, basket oynar, birlikte dans dersi alırdık. Annemsiz çok zor geçen yıllarımda Jo bana destek oldu.

Liseden sonra birlikte üniversiteye gitmek için yalvardı, ama babamı yalnız bırakamadım. Kalıp balıkçı rehberliği işinde ona yardım etmeye çalıştım. Jo öğretmen oldu, bir mühendisle evlenip Chicago’ya taşındı. Üç çocuğu oldu. Ben de evlendim ve Arden doğdu. Birbirimizi her yaz gördük ve...”

Lolly verandanın duvarlarında asılı yapbozlara bakıp başını salladıktan sonra devam etti: “Yapboz yapmayı hiç bırakmadık. Ayıryken bile bu geleneğimizi sürdürdük: İkimizden biri bir yapboza başlar, yarısını bitirir, kalanı paketleyip bitirsin diye diğerine gönderirdi. Jo dünyanın neresine gitse bana bir yapboz gönderirdi: Paris ve Londra’dan, eski mağazalarda bulduğu yapbozları alırdı. Ben de ona buraya ait yapbozlar gönderirdim: Michigan ve Scoops, dondurma ve göl resimleri.”

“Jo nasıl?” diye sordu Arden. “Onu ziyaret ettiğini hatırlıyorum ama uzun süredir söz ettiğini duymadım. Hâlâ Chicago’da mı? Bu yapbozu yarısını bitirince ona mı göndereceksin?”

Lolly, Lost Land Gölü’nün önündeki çimenliğe baktı, sonra gözlerini yumdu.

“Dur bir dakika!” dedi Arden birden doğrularak. “Ah, ane! Bunun ne yapbozu olduğunu anladım: Pembe bir kurdele. Çok üzgünüm!”

“Bu bizim son yapbozumuz” dedi Lolly yutkunmaya çalışarak. “İlk yarısını Jo hastanede yaptı, sonra bitirmem için bana yolladı. Ama bitirmeye bir türlü kıyamadım. Onu o kadar çok özlüyorum ki.”

“Jo’nun kocası, yapboz tılsımını hiç çıkarmadığını söylemişti” dedi Lolly. “Onunla gömülmüş.”

Kulübe bir süre sessizleşti. Uzakta bir köpek havladı, gölde yüzen çocukların haykırıları duyuldu.

Arden çok üzölmüştü. Annesinin en yakın arkadaşının öldüğünden haberdar olmadığı için kendini korkunç suçlu hissediyordu.

“Anne, bana neden söylemedin?” diye sordu Arden.

Lolly kızına baktı. “Çok meşguldün... Zaten yeterince derdin vardı... Sana yük olsun istemedim.”

Nasıl bu kadar uzaklaşabildik birbirimizden? diye düşündü Arden annesine bakarak.

“Hayat devam ediyor” diye iç geçirdi Lolly.

Lauren büyükannesinin yanına koşup ona sımsıkı sarıldı.

“Büyükanne, Jo’yla senin yapboz tılsımlarınız... o yüzden Lexie’ye ve bana o yapboz tılsımlarını gönderdin, değil mi?”

Lolly başını salladı, Lauren’a baktı.

“Sen benim ışığımsın” dedi. “Sen de beni tamamlıyorsun.”

Lauren gülümsedi, yaptığı yağlıboya tabloyu, büyükannesinin yüzünün tabloda nasıl içten gelen bir ışıkla parladığını düşündü. “Sen de benim ışığımsın, büyükanne.”

Lauren cep telefonunu çıkarıp bir mesaj yazmaya başladı, parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lolly, torununun telefonunu işaret ederek.

“Lexie” dedi Lauren başını kaldırıp büyükannesine baka-

rak. Uzun kirpikleri ıslaktı. “Jo’yla senin öykünü ona hemen anlatmak zorundaydım.”

Lolly başını salladı, Lauren bir yandan mesaj yazıp bir yandan anlatmayı sürdürdü.

“Finallerimiz yeni bitti, Lexie New York’a döndü. Onu öz-lüyorum, sadece ona bunu söylemek istedim... Onu sevdiğimi söylemek istedim.”

Lauren’ın sesi çatladı.

“Bir saniye dur” dedi Lolly. Lauren’ın parmakları hare-ketsiz kaldı. “Ne işitiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Yeterince dikkatli dinlemiyorsun” dedi Lolly. “Şimdi, ne duyuyorsun bakalım?”

“Çocukların bağrıışmalarını, gölde dolaşan teknelerin mo-tor gürültüsünü duyuyorum” dedi Lauren. Duraksadı, sarı saçlı başını yana eğdi. “Bir şahinin bağrıışı. Dalgıçkuşlarının ötüşü” dedi.

Bir gülümseme Lolly’nin yüzünü sanki yüzlerce ateşböce-ği yutmuş gibi içten aydınlattı.

“Durduğun zaman kalbini, düşüncelerini de duyabilir-sin... kendini duyarsın” dedi Lolly. “En yakın arkadaşlar da böyledir: Yakından dinlerler. Kalbini duyarlar, düşünceleri-ni, *seni* duyarlar.”

Lolly’nin sözleri Lauren’ı etkilemişti.

“Lexie’yi aramamı istiyorsun, değil mi büyükanne?”

“Arkadaşının sesini duymak önemlidir” dedi Lolly. “Me-saj yazmak daha kolay, biliyorum ama en yakın arkadaşının gülüşünü duymak, söylediklerindeki ince göndermeleri an-lamak gibisi yoktur. Özellikle de bunu hâlâ yapabiliyorken. Neden onunla da az önce benimle konuştuğun gibi görüntü-lü konuşmuyorsun?”

“FaceTime” dedi Lauren.

Büyükannesinin önerisinden etkilenmişti. “İyi fikir, bü-

yükanne. Bana biraz izin verir misiniz? Tanıştığımıza sevin-
dim Jake.”

Lauren verandadan indi, –farkında olmadan– Lolly ile Jo’nun tanıştığı çimenlere gidip oturdu ve arkadaşını aradı.

Lolly gülümseyerek Arden’a doğru döndü. “Peki ya sen? Bugün konuşmak istediğin arkadaşların var mı?”

Arden bakışlarını göl sularından ayırmadı, annesiyle göz göze gelmek istemiyordu. “Öyle çok işim var ki arkadaşla-
rım la bağlarım koptu” dedi üzüntüyle.

“İşin seni kucaklayamaz” dedi Lolly, kızının koluna hafifçe dokunarak. “Lauren bana Chicago’da karşılaştığın yazı ku-
lübü arkadaşından söz etti. Kathy de şekerleme dükkânında seni gördüğüne çok sevinmişti.”

Lolly duraksadı. “Arkadaşlarını evine davet etmelisin. Kim-
se kendiliğinden gelip kapıyı çalmaz.”

Başını yana eğdi, kızına baktı, sonra konuyu değiştirdi. “İşe gitmek için hazırlanmam gerek” dedi. “Bunun ne kadar uzun süreceğini hepimiz biliyoruz. Seni yeniden göreceğim, Jake?”

“Cuma günü görüşelim, sana da uyuyorsa. Tatilden he-
men önce?”

“Bana uygun” dedi Lolly. “Belki Arden’la sen hepinizde olan süslü telefonlardan bana da bir tane alırsınız. Telefona takvim ekleyebiliyorsun, değil mi? Ses efektleriyle bana yap-
mam gerekenleri hatırlatması için?”

“Sen ve teknoloji” diye güldü Arden. “Bu bir mucize, anne!”

Lolly içeri girdi, Arden ve Jake bir süre sessizce oturdular.

“Ben artık gideyim” dedi Jake sonunda. “Şey için üzgü-
nüm... biliyorsun... şey için...”

“Beni çıplak gördüğün için mi?”

“Evet.”

“Bunun için bir özürden fazlası gerekiyor” dedi Arden. Yüzü kızardı. “Lobotomi yaptırmak veya bir şeyler içmek ge-

rekecek sanırım.” Jake’e birlikte bir şeyler içmeyi teklif ettiğine inanamıyordu ama sözcükler kendiliğinden ağzından çıkmıştı işte.

Jake güldü, ayağa kalktı. “İçki demişken, arkadaşlarla buluşmaktan bahsetmişken yarın gece Rendezvous Bar & Grill’de biriyle buluşuyorum, sen de bize katılmak ister misin?”

Arden’ın yüzü yeniden kızardı. Evet demek istiyordu –aslında evet diye haykırmak istiyordu– ama eski kocasından sonra kimseyle yakınlaşmamıştı ve yeni bir romantik ilişki olasılığına açık olup olmadığından emin değildi, özellikle hayatının bu karmaşık döneminde.

Arden annesinin anlattığı öyküyü yeniden düşündü. Onunla birlikte geçirmek için ne kadar az zamanı kaldığını yeniden hissetti.

“Ah, davetin için teşekkürler ama gelemeyeceğim. Annemle zaman geçirmem lazım. Ama çok teşekkür ederim.”

Jake başını eğdi. “Sorayım dedim” diye açıkladı. Arden onun yumuşak bakışlı, koyu renkli gözlerindeki düş kırıklığını okuyabiliyordu. “Gününün geri kalanı güzel geçsin.”

Kafasının içinde annesinin sesini duydu: *Eğer sen ona doğru yürürsen kimse sana kapısını kapatmaz.*

Arden, Jake’in bahçedeki taşlar üzerinden arabasına doğru yürümesini izledi. Teklifini reddetmekle hata yapmış olabileceğini düşündü.

Jake durdu, döndü, bir şey söylemek için ağzını açtı.

Arden, bir an için onun teklifi tekrarlayacağını düşündü ve içinden *Lütfen bana yeniden sor bunu!* diye geçirdi, ama Jake fikrini değiştirdi ve dönüp arabasına doğru yürüdü.

Arden başını iki yana salladı, kaygıyla kulakmemesini çekti ve erimekte olan Scoops County dondurma kutusunu alıp eve girdi. Annesi yüzünde kocaman bir gülümsemeye karşılaştı.

“Komik olan nedir anne?” diye sordu Arden.

“Hayat” dedi Lolly. “Hayat bazen çok eğlenceli olabiliyor.”

Annesi işe gitmek üzere hazırlanırken bir yandan bir şarkı –Frank Sinatra, “Summer Wind”– mırıldanmaya başladı. Arden, onun yine ne işler karıştırdığını merak etti.

Altıncı bölüm

Dalgıçkuşu tılsımı

*Seni her zaman yuvana çağıran
aşkla dolu bir hayat için*

On sekiz

Lolly Lindsey, her gün kendine melankolik hissetmek için belli bir süre izin verirdi.

Akşam için yatak odasına geçtikten sonra peruğunu, makyajını, takma kirpiklerini ve Dolly kostümünü –bütün süslerini– çıkardı. Üzerinde yalnızca şans bileziği ve nikâh yüzüğü kalmıştı.

Yumuşak penye pijamasını giydi ve göle bakan odanın büyük bölümünü kaplayan, huş ağacından yapılmış büyük yatağın ortasına kıvrıldı.

Lolly'nin gece rutini hep aynıydı: Yatağın başucunda duran fotoğrafı alıp nazikçe öptü. Fotoğrafta, kocasıyla birlikte günbatımında Michigan Gölü kıyısında oturuyorlardı. Gençcik bedenlerini ışık ve renkler çevrelemişti. Sonra örtülerin altında soru işareti gibi kıvrıldı, kocasının yastığına sarıldı. Yastığın kokusunu uzun süre içine çekerse, kocasının bir zamanlar sürdüğü Old Spice tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu.

Gökyüzü berraklaşıp ay parlamaya başladığında, penceresinin önündeki çamların uzun gölgeleri su mavisi yatak örtülerinin üzerine düştü, çamların dalları kımıldayan parmakları andırıyordu. Lolly iç geçirip gölgelerin kocasının parmakları olduğunu, ona sarıldığını, yaşlı ve yorgun bednine masaj yaptığını hayal etti.

Sonra eski bir kütükten sarkan bir başka fotoğrafa baktı – bu fotoğrafta Lolly ile Les orta yaşlıydılar ve verandada oturuyorlardı. Arkalarındaki göl sularında iki dalgıçkuşu yüzüyordu.

Lolly görüntüyü zihnine kazıdı, gözlerini yumdu, bileziğindeki dalgıçkuşu tılsımını aradı. Tılsımın pürüzsüz, parlak gagasını ve tüylerini parmaklarının altında hissetti.

Sonra bekledi.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Dalgıçkuşlarının penceresinin önünden gelen hüzünlü sesi Lolly'yi zamanda geriye götürdü. Yastığına sarıldı, kocasının sesini kafasının içinde duyuyordu.

“Dinle” diyordu Les ona. Başını kocasının göğsüne yaslamıştı. “Fred ve Ethel de bizim gibi yataklarına girmişler.”

Vuhuuu-duu-huu-huu!

İki dalgıçkuşu evliydi, Lolly ve Les Lindsey gibi Lost Land Gölü kıyısında yaşıyorlardı. Evleri, pencerenin önünden veranda boyunca uzanan sazlıklardaydı.

“Bana dalgıçkuşlarını anlat” derdi Lolly.

O da anlatırdı.

“İnsanlar gibi tekeşlidirler” derdi. “Her yıl buzlar çözülür çözülmez evlerine, aynı yere, aynı göle dönerler. Bölgecidirler, erkek dalgıçkuşları evlerini diğer dalgıçkuşlarından korur. Küçük göllerde ancak bir çift dalgıçkuşu yaşayabilir, hep bir aradadırlar, birbirleriyle konuşurlar. Tanıdık geldi mi?”

“Birbirlerine ne derler?” diye sorardı Lolly.

“Farklı şeyler, sevgilim, tıpkı bizim gibi... ruh hallerini, akıllarından geçeni anlatırlar. Şu anda duyduğumuz ses –kurt ulumasına benzeyen bu ötüş– geceleri uyumadan önce konuşma biçimleridir. Tıpkı şu an bizim yaptığımız gibi birbirlerine ‘İyi geceler. Seni seviyorum’ derler.”

Lolly iç geçirir, kocasına daha sıkı sarılırdı.

Lolly bunların hepsini ezbere biliyordu ama kocasının se-

sini dinlemekten, kalp atışlarını duymaktan dalgıçkuşlarının sesini dinlemekten hoşlandığı gibi hoşlanıyordu.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

“Benim de sana iyi geceler dileme zamanım geldi sevgilim” derdi Les. Sonra alçak sesle “Let Me Call You Sweetheart”ı söylerdi.

Lolly de onunla birlikte şarkıyı mırıldanırdı. Sonunda kocası durup şöyle derdi: “Yüz yaşına geleceksen ben de yüz yaşıma gelmeden bir gün önce ölmek isterim ki asla sensiz kalmayayım.”

Kulübenin kapısı gürültüyle kapanınca Lolly yerinden sıçradı.

“Telefon burada neden çekmiyor?” diye homurdanıyordu kızı.

Arden’ın hiç arkadaşı olmadığını, hep çalıştığını itiraf edişini düşününce Lolly’nin kalbi sıkıştı. Lolly, Arden’ın aşk için evlenmediğini biliyordu, boşandığından beri de işiyle evliydi kızı.

Les’le benim sahip olduğumuz şeyi o da bulacak mı? diye endişelendi Lolly.

Lolly, küçükken Arden’a *Orman Kitabı*’ndan “Hayatta Pek Az Şey” şarkısını söyler, kocasının her gece söylediği ninnileri böyle anardı. Endişeli kızını rahatlatıp uyumasını sağlamak için söylediği şarkı aracılığıyla, Arden’a hayatta basit şeylerle mutlu olmayı öğretmeyi amaçlıyordu. Neşeli Baloo, şarkıda “bir ayının hayatta pek az şeye sahip olmasına rağmen mutlu olduğunu” anlatıyordu. Ama o küçük yaşında bile, Arden annesinin öyküleri ya da şarkılarıyla pek ilgilenmiyor, yalnızca büyümeyi, annesinden, bu kulübeden, bu gölden, evinden ayrılmayı hayal ediyordu.

Lolly, birbirine “iyi geceler” dileyen dalgıçkuşlarının ötüşünü dinledi: *Vuhuuu-duu-huu-huu!*

Bizim sahip olduğumuz şeyi o da bulacak mı?

Birden, Lolly'nin kalbi hızla atmaya başladı. Paniğe kapıldı, doğrulup yatağında oturdu.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Adları neydi? Adları neydi? Ah Lolly, seni yaşlı sersem!

Boncuk boncuk terlemeye başladı, yataktan çıkıp pence-reyi sonuna kadar açtı. Serin meltem onu sakinleştirdi, derin bir nefes aldı.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Lolly yeniden bileziğindeki tılsımı aradı. "Fred ve Ethel!" dedi. "Fred ve Ethel!"

Dalgıçkuşlarının adlarını tekrarlayarak yeniden yatağına döndü. Kocasının yastığına sımsıkı sarıldı.

"Les" diye fısıldadı kendi kendine. "Les."

Lolly, kocasıyla birlikte geçirdiği tek bir günden bile pişman değildi. *Hiç pişmanlığı yoktu.* Bunu söyleyebilecek pek az kişi olduğunu biliyordu.

Hayır, Lolly yalnız başına ölmekten korkmuyordu, çünkü öyle olmayacaktı. Les son ana dek her zaman yanında olacaktı.

"İyi günde, kötü günde, zenginlikte, yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar."

Hayır, Lolly'nin korkusu çok daha derindi: Bir gün kocasını hatırlayamamaktan, ötüşleriyle kendilerini hatırlatmaya çalışan dalgıçkuşlarının adlarını unutmaktan korkuyordu.

Lolly gözlerini yumdu, kocasının yastığına fısıldadı: "İyi geceler, seni seviyorum."

Rüyasında, tıpkı başucunda duran fotoğraftaki gibi Les'in yanında durduğunu gördü. Dalgıçkuşları da oradaydı, birbirine ait bu iki çift âşıktılar, evlerindeydiler ve sonsuza dek birlikteydiler.

On dokuz

“Saat yedide hazır olun!” dedi Lolly, ertesi sabah verandaya çıkar çıkmaz.

Cep telefonunda mesaj yazmaya dalmış olan Arden, annesinin sesini duyunca yerinden sıçradı.

“Ne için?”

“Seni ve Lauren’ı yemeğe götürüyorum. Hesap benden! Rendezvous’da perşembe geceleri canlı müzik oluyor!” dedi Lolly, elindeki iki önlüğü havaya kaldırarak. “Şimdi, sence hangisi?”

Arden yeniden mesaj yazmaya dalmıştı. Annesine dalgın dalgın baktı. “İkisi aynı değil mi?”

“Hayır!” dedi Lolly. “Biri dans eden kirazlar, diğeri dans eden çilekler!”

“Kiraz mevsimi geçti” dedi Arden başını telefonundan kaldırmadan.

“Aslında haklısın. Bu arada, sen ne yapıyorsun?”

“Çalışıyorum.”

“Ne üzerinde?”

“İş.”

“Sohbet etmek için karşılık vermek gerekir canım” dedi Lolly.

Arden başını kaldırıp annesine baktı.

“İşler nasıl gidiyor diye patronuma mesaj atıyorum” dedi. “Bensiz nasıl idare ediyorlar acaba?”

“Bir süre izinli olduğunu sanmıştım” dedi Lolly endişeyle.

“Çalışmam gerek anne” dedi Arden. “Para lazım.”

“Kendi hakkını korursan iyi şeyler olmaya başlar” dedi Lolly. “O mesajı gönderme. Bir süre anı yaşamaya çalış. O zaman zihnin berraklaşır.”

“Yapamıyorum” dedi Arden. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Yalnızca var ol canım” dedi Lolly. “*Var ol yeter.*”

Arden mesajını yazmaya devam etti.

“Arden, arkadaşın olmaması ve işin için ihtiyaçlarını bir kenara itmen beni endişelendiriyor” dedi annesi birden. “Kendini sevmen ve kendine saygı duyman gerek.”

Ev birden sessizleşmişti. Lolly sessizliği duyuyor, hissediyordu. Ama sözlerini geri alamazdı.

Arden yüzünü buruşturdu, gözlüğünün arkasında gözlerini kıstı. Annesi haklıydı ama yine de söyledikleri inciticiydi.

“Üzgünüm. Senin için endişeleniyorum. Mutlu olmanı istiyorum” dedi Lolly. “Gerçek aşkı bulmanı ve işin *ötesinde* bir hayat sürmeni istiyorum.”

Lolly durdu, iskelede, çizgili bir havlunun üzerinde güneşlenen Lauren’a baktı.

“Ona ilk aşkını anlattın mı hiç?” diye sordu birden.

Arden şaşkınlıkla annesine baktı, sonra başını iki yana salladı. “Bunları bilmesi gerekmiyor.”

Lolly tatlı tatlı gülümsedi, kiraz desenli önlüğü özenle katlayıp parlak kırmızı renkli çileklerle süslü, beyaz kenarlı önlüğü beline bağladı. Bedenine güneş kremi sürüp yeniden iskeleye uzanan torununu izledi.

“Bilmiyor mu?” dedi Lolly sonunda, dönüp kızına bakarak.

“Bu konu nereden çıktı anne?” diye sordu Arden.

“İkiniz için de aynı şeyi istiyorum. Yaşlanıyorum ve ikinizin de mutlu olmasını istiyorum.”

Lolly durdu, yeniden Lauren’a döndü. “Lauren’ın söyle-

diklerini, sanat okumak istediği halde işletme okuduğunu anlatışını düşünüyordum. Senin insan olduğunu, hata yaptığını ve kendisinin de hata yapabileceğini bilmesi gerekir. Kusursuz olmak için çok uğraşıyor ve mutlu değil, canım.”

Arden’in başı döndü.

Haklı mı? Özenle inşa ettiğim hayatımın temelleri çatlak mı? diye düşündü Arden. *Şimdi Lauren da mı mutsuz?*

Arden annesine baktı ve onu uzun zamandır görmediği bir şekilde gördü. Annesi güçlüydü. Sağlamdı. Bilgeydi.

Lolly kızına başını salladı ve göğsüne kocaman, plastik bir isim etiketi yapıştırdı. Etiketın üzerinde dükkânın logosu ve büyük harfle “DOLLY!” sözcüğü yazılmıştı. Sonundaki ünlem, dondurma külahı şeklindeydi.

“Yedide görüşürüz” dedi Lolly. Dolly kostümünü yerleştirdiği çantayla verandadan indi, Lauren’a bir öpücük gönderdi. Basamaklarda durup Arden’a döndü. “Yemek için... biraz daha az ciddi görünmeye ne dersin?”

“Gardırobumu beğenmiyor musun anne?”

“Bu gece giyinmek için kızından yardım istesene” dedi Lolly kulübeden uzaklaşırken. “Birlikte eğlenirsiniz.”

Eğlenmek, diye düşündü Arden. Kendini *Paparazzi*’deki ofisinde, dünyanın en güzel kadınlarının resimlerine bakarken hayal etti – Kerry Washington, Angelina Jolie, Prenses Kate.

Uzaklaşan annesinin peşinden bakarken kıkırdadı. Gerçeküstü, alternatif bir evrende bunların hepsi anlamlıydı. Kitap kurdu bir kadın –gözlüklü, küt saçlı, makyaj yapmayan, sıkıcı giysiler giyen, mücevher takmayan– Arden, dünyanın en süslü püslü magazin dergilerinden birinde çalışıyordu ve gerçek bir karakterin kızıydı.

Arden’in zihni hızla çalışırken, her şeyi Photoshop netliğinde gördü: *Ben parıltının altındaki tutkalım, her şeyi bir arada tutan yapıştırıcıyım.*

Annesinin Woodie’ye binip uzaklaştığını duyar duymaz

yukarı koştu, şortunu ve spor ayakkabılarını giydi, tek kelime etmeden koşarak Lauren'm yanından geçti.

"Sana da merhaba anne!" diye seslendi Lauren ama Arden onu duymadı bile.

Arden göl kıyısı boyunca koştu. Çocukluğunun hayaletlerinden koşarak uzaklaşabileceğini umuyordu.

Ben hep bu kadar kayıp mıydım?

Sonra onu gördü: Gövdesi beyaz huş ağaçları arasındaki küçük açıklık. Direnmeye çalıştı ama çağrısına dayanamadı, açıklığa doğru koşmaya başladı.

Bu açıklık, Lost Land kıyısı boyunca uzanan gizli bir koşu yoluordu. Ormanların arasında dolaşılıyor, yazlık kulübele-
rin çevresinde dolanıyordu. Bu patika, Arden küçük bir kız-
ken yapılmıştı. O dönemde, *Altın Göl*'ü izleyen zengin Chica-
go'lular sade hayatın tadını çıkarmak için Scoops'a gelmiş-
lerdi ve çikolatalı şekerleme alır gibi ev satın almaya başla-
mışlardı. Saçları yapılı, ince, beyaz kadınlar Pottery Barn ve
Martha Stewart'la birlikte koşuyu da bu tatil bölgesine ge-
tirmişlerdi. Esnek bedenleri ve Nike'lar içindeki ayakları-
yla sonunda küçük gölün çevresinde bir koşu patikası oluşturu-
muşlardı.

Arden koşarken, uzun zaman görmezden gelinmiş olan, şehir merkezindeki paradan ve Michigan Gölü kıyısından uzaktaki Lost Land Gölü'ne akan zenginlerden ne kadar etkilendiğini hatırlamadan edemedi.

Lisedeyken, yatak odasının penceresinden Lost Land kı-
yısında çalışan inşaat işçilerini izlerdi – topraklar kazılmış,
gölün karşı kıyısındaki minik ahşap kulübeler süslü evlere
dönüştürülmüştü. Arkasından bu evlerin hanımları gelmiş-
ti. Koşuyor ve dekore ediyor, koşuyor ve dekore ediyorlardı.
Göle bakan bahçelerinde buluşur, esneme hareketleri ve "yo-
ga" denen bir şey yapar, sonra –hop!– hep birlikte kaybolur,
pembeler içinde bir yabancıyı sürüsünü andırırlardı.

Arden da onların peşinden gitmiş, koşmaya başlamıştı, Lolly ile Les'in alamayacağı ayakkabıları ve giysileri istiyordu. Arden, şehirdeki, hiç bilmediği hayatın özlemini çekiyordu.

“Gerçek değiller. Hayatını bir başkasının yansıması olarak geçirmek istemezsin” diye tekrarlıyordu Lolly kızına sürekli. “Kendin olmak zorundasın, Arden. Onlar *tenis* bilekliği takıyor, şans bileziği değil. Kim olduklarını, nereden geldiklerini artık bilmiyorlar.”

Lolly, Lost Land Gölü kıyısındaki ilk yedi kulübeyi korumaya çalışmış ve başarılı olmuştu. O kadınların kendisinden hoşlanmadığını biliyordu ama kızının onlara özeneceğini hiç tahmin etmemişti.

“Mutlu değiller, Arden” diyordu Lolly kızına. “Hiçbir zaman hayatlarının tadını çıkaracak kadar rahat değiller.”

Arden hızlandı, düşüncelerini koşarak geride bırakmaya çabaladı ve patika boyunca, huş ağacı ve akağaçların arasında hızla ilerledi. Koşarken derin derin nefes alıyor, ciğerlerini şehirde hiçbir zaman deneyimlemediği bir rahatlıkla dolduruyordu.

Arden, Lost Land'e akan küçük dereye –annesinin deyimiyle pınar– yaklaştı, bir gösteri atı gibi üzerinden atlama ya karar verdi. Hızını artırdı ve...

Pat! Şlap!

Sol ayağı bir ağaç köküne takılan Arden haykırdı, gözlüğü yüzünden uçtu, yere, suların içine düştü. Arden'in kalbi küt küt attı, aldığı hasarı değerlendirmek için ayağa kalktı.

Yüzü?

Avuçları?

Sırtı?

Dizleri?

Arden nefesini verdi, başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Hasar yok diye düşündü ve rahatladı.

Arden gözlüğünü aradı, derenin kenarında buldu onu. Ti-

şörtüyle camlarını temizledi ve gözlüğü yüzüne yerleştirdi. Nefesini tuttu.

Karşısında dalları birbirine dolaşmış bir karayemiş koruluğu vardı. Gövdeleri kuru, düğüm düğüm, cadı parmakları gibi kıvrım kıvrımdı. Sahne ağır gelince Arden dere kıyısına oturdu, ayaklarını suların içindeki büyükçe bir taşla yasladı.

İşte burası! Bizim “gizli yerimiz” diye düşündü hayretle.

Derin bir nefes aldı ama anıların zihnine dolmasına engel olamadı.

Clem’in okul dolabına bıraktığı notlarda, *“Karayemiş korusunda buluşalım”* yazardı.

Clem Watkins sessiz sakin bir çiftlik çocuğuydu. Sığır yetiştirir, keçi güderdi ve Arden’in hayatında, babasını yitirmesinden sonra ansızın belirivermişti.

Clem ve Arden okulda pek konuşmaz, koridorda arada bir selamlaşırlardı, ama Arden babasını ani bir kalp krizi yüzünden kaybedince Clem annesinin yaptığı güveçle kulübe gelmiş, Arden’a bir gül getirmişti. Sınıf arkadaşlarından başka gelen olmamıştı, Clem birlikte yürüyüşe çıkmayı teklif edince Arden kabul etmişti. Başka kimsesi yoktu çünkü. Saatler boyunca bu karayemiş korusunda oturmuşlardı ve Arden gözyaşları tükenene kadar ağlamış, Clem sabırla ona destek olmuştu.

“Hayatımız ne olacak?” diye ağlıyordu Arden. “Annem ne yapacak? Onunla baş başa kaldığımızı hayal edemiyorum. Zaten yeterince deli.”

“Annen deli falan değil. Eşsiz biri. Bu harika bir özellik. Onun şimdi ne halde olduğunu hayal edebiliyor musun? Arden, babanın ölümünün yasını tutmak için zamanın var, acele etme” demişti Clem ormanın bu sessiz köşesinde.

Söyledikleri Arden’ı şaşırtmıştı. Onun yaşında bir erkek çocuktan beklemeyeceği kadar olgun ve kalpten konuşmuştu. Okuduğu kitaplarda bile benzerini görmediği samimiyet-

teki sözleri, annesinin söylediklerine de benziyordu.

Clem'e, babasının ve büyükbabasının balıkçı rehberliği yaptığını, gölü ve toprağı ne kadar sevdiklerini, Lolly ile Arden'ı, Fred ile Ethel'i anlattı.

"Ömür boyu ayrılmazlar" dedi Arden dalgıçkuşlarını anlatırken Clem'e. "Hep evlerine dönerler. Sonsuza dek. Sence babam da ziyaretime gelir mi?"

"Seni hiç bırakmadı ki" diye fısıldadı Clem. "Baban burada... her yaprakta ve gölün her dalgasında."

Arden, babasının ölümünden beri ilk kez kendini huzurlu hissetti.

O günden sonra her fırsatta buluştular.

Arden'ın önceden hiç konuşmadığı çiftçi çocuk, kırık kalbine dokunmuş, Arden'ın şehrin elitlerinininkinden farklı bir hayatı düşünmesini sağlamıştı.

Başını kitaplardan kaldırmadan yaşayan bir kız için Clem gerçektir. Fazla gerçektir. Hollanda asıllı ve bir seksen boyundaydı, çiftlik işleri sayesinde güçlenmişti, yaz güneşi sarı ve dağınık saçlarını iyice sarartmıştı, çam yeşili gözlerinde sarı hareler vardı ve derinden gelen sesi Woodie'nin motorunun gürültüsünü anımsatıyordu. Gelecekte söz ettiklerinde, Clem her zaman Arden'ı da kendi geleceğine dahil ediyordu. Öpüştiklerinde, Arden ortak geleceklerini hayal edebiliyordu.

Bir ekim akşamı, karayemiş korusunda çimenlere uzanmış yatıyorlardı. Kış gelmeden önce Michigan güneşinin son kırıntılarından faydalanmaya çalışıyorlardı. Derken Clem birden, "Benimle evlenir misin?" demişti.

Arden ilkönce –şaşkınlıktan kalakalmıştı, hâlâ sırtüstü yerde yatıyordu– Clem'in soru sormaktan çok yalvardığını düşünmüştü.

Doğrulup oturduğunda Clem önünde diz çökmüş, küçük bir kutu uzatmıştı.

"Hayır" demişti Arden. "Hayır, Clem."

“Yüzük değil” demişti Clem. “Sadece sonsuza dek seninle olmaya söz veriyorum.”

Arden kutuyu açmıştı: İçinde bir dalgıçkuşu tılsımı vardı.

“Annemle mi konuştun yoksa?” diye sordu Arden.

“Belki” dedi Clem. “Bileziğine takabilir miyim?”

Arden bileğini uzattı, Clem tılsımı onun bileziğine takıp elini öptü.

Arden tılsıma baktı. Annesinin bileziğindeki tılsımın aynısıydı.

Arden, Clem’in yeşil gözlerinin içine baktı. Arkadaki orman sonbaharın renklerine bürünmüş, baş döndürücü görünüyordu. Huş ağaçları sarı, kırmızı, turuncu yapraklarla doluydu.

Clem uzanıp Arden’i öptü. Arden, evlenme teklifini hiç beklemiyordu. Kalbinin göğsünden çıkacak gibi atmasını beklemiyordu. On sekiz yaşındaydı ve Clem’in teklifine evet demek istemiyordu.

Ama Clem’i öptükten sonra konuşmaya başlayacağı anda, göl kıyısındaki sonbahar renkleri turu için gelmiş bir grup Chicago’lu kadın koşarak yanlarından geçti. Eski ahşap kulübede yaşayan, kocasını kaybeden “şu şans bilezikli, deli duldan” söz ediyorlardı. “Kocasını ondan kurtulmak için ölü numarası yapmış olmalı” dedi biri; gülüştüler.

“Kızı da onun gibi tılsım meraklısı” dedi bir başkası gülererek. “Annesine çekmiş.”

“Boş ver onları” dedi Clem.

Ama Arden boş veremedi. Bu kadınlar her yerdeydi: Satılan evleri ve çiftlikleri akbabalar gibi kapışıyor, sürekli yeni eşyalar seçip topluyor, yorgun aileleri onları perdelerin arkasından izliyordu.

“Şehirde yaşayabilir misin?” diye sordu Arden bir gün Clem’e. “Geleceğimiz nasıl olacak sence?”

“Tanrım, hayır” diye burun kıırdı Clem. “Şehir mi? Öyle yaşayamam ben. Çiftlik çocuğuyum. Bu kasabayı seviyorum.

Büyük bir aileyle basit bir hayat kurmak istiyorum. Sen istemez misin?”

Çiftlik çocuğu. Basit hayat. Büyük aile.

Clem’in hayalleri Arden’in haftalar boyu paniğe kapılmasına yol açtı. Okulda ondan kaçıyor, hafta sonları saklanıyor, görüşmemek için bahaneler uyduruyordu.

Ama onu görmediği anlarda aklı hep Clem’deydi.

Clem, Amerika’nın Gelecekteki Çiftçileri Derneği tarafından ödüllendirildi. Okuldaki ödül töreninde konuşma yaparken, Arden onun sesindeki coşkuyu duyabiliyordu. Törenden sonra madalyasını Arden’a gösterirken neşeyle gülüyordu.

Arden gözlerini kapadı ama artık Clem’i görmüyordu: Parçalanmış ailelerin yorgun yüzlerini görüyordu. Annesini görüyordu.

“Okuldan sonra buluşalım” dedi Clem’e. “Her zamanki yerimize gel.”

Buluştuklarında, gözyaşları içinde, “Seninle evlenemem” dedi ona. “Seni seviyorum ama burada yaşayamam. Sen nasıl şehirde yaşayamazsan ben de burada yaşayamam, ölürüm.”

Böylece Arden, şehirli kadınlar gibi koşarak Clem’den, Scoops’tan, annesinden, geçmişinden uzaklaştı – şehre doğru koştu.

O yaz üniversiteye başladı. Okulunu bitirmeye çalışırken yıllar boyunca her gün Clem’i düşündü. Gazeteciliğe başlarken, kitabı üstünde çalışırken, Chicago’da yaşarken Clem hep aklındaydı.

Chicago Reader’da çalıştığı dönemde, annesi ona yerel gazete *The Scoop*’tan kesilmiş bir kupür gönderdi: “Kasabalı Genç Çiftlik Kazasında Öldü.”

Onca yıl sonra bile, Arden’in kalbi paramparça oldu.

Odasına kapanıp ağladı ve terk ettiği çocuğu düşündü. Hayatında kendini en korumasız hissettiği dönemde Clem kendini güvende hissetmesini sağlamıştı.

Clem kasabalı bir kızla evlenmiş, üç çocuğu olmuştu – bir kız ve iki oğlan. Gazete kupüründe ailenin bir fotoğrafı vardı: Çocuklar Clem'e benziyordu. Mutlu bir aile fotoğrafıydı.

Zarfin dibinde evde bıraktığı bileziği ve ucundaki dalgıçkuşu tilsımı vardı. Arden'ın saklı geçmişi terk ettiği evindeki dolapta, eski bir ayakkabı kutusunun dibinde duruyordu bunca zamandır.

"Seni düşününce kalbim acıyor meleğim" diye yazmıştı Lolly kıvrımlı el yazısıyla. "Seni çok sevmişti, öyle değil mi?"

Arden ertesi gün izin alıp işe gitmedi. Bileziğini saatlerce elinde dolaştırdı, sonra dalgıçkuşu tilsımını çıkardı. Bileziği bir kâğıda sarıp dolabının arka tarafına kaldırdı.

Clem'in anısına hayvanları ziyaret etmek için Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'ne gitti. Parkta dolaştı, toprağı elleriyle kazarak Clem'in ölüm ilanını bir karayemiş çalısının dibine gömdü. İşi bitince, hayvanat bahçesindeki küçük göletin üstündeki köprüye çıktı. Chicago manzarası karşısında uzanıyordu. Bacaklarını aşağı sallandırarak köprünün kenarına oturdu.

Kısa süre önce çıkmaya başladığı Tom'u düşündü. Clem'in tam tersiydi o: Bir işadamydı, şehirliydi, para ve başarıyı arzuluyordu, hırslıydı.

İkisi Chicago ve Scoops ne kadar farklı birbirinden, diye düşündü Arden, Chicago manzarasını seyrederken.

O sırada o tanıdık sesi duydu. Başlangıçta duyduğunu bir siren sesi sandı. Ama hayır, Chicago'nun ortasında, gölet suyunun üzerinde iki dalgıçkuşu uçuyor, ötüyor, duygulu şarkılarını söylüyorlardı.

Bir işaret! diye düşündü Arden. *Yanlış karar verdim! Onunla evlenip çocuk yapmalıyım. Hiçbir erkek beni onun gibi sevemez.*

Arden uçarak uzaklaşan dalgıçkuşlarını seyretti, kış için güneye göç edip etmediklerini merak etti.

Clem hep benimle olacak, ama onu bırakmalıyım. Hiçbir şey aynı olmayacak, ama yine de bir şekilde yoluma devam etmeliyim.

Birden ayağa kalktı ve annesinin gönderdiği dalgıçkuşu tılsımını suya atmaya hazırlandı. Ama tılsımı savurmak üzereyken iki dalgıçkuşu dönüp başının üstünde uçuştular. Arden durdu, kolunu indirdi ve hıçkırmaya başladı. Minik tılsımı göğsüne götürdü.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Dalgıçkuşları hüznle ötüşürken, Arden kendine geldi, hâlâ derenin kenarında oturduğunu fark etti. Dizlerini ovuşturdu, hatırladıkları yüzünden titriyordu. Gözyaşları yüzünden karayemiş çalıları hareket ediyor gibi görünüyor, hayaletler gibi kıvıldıyordu.

Evet anne, haklıydın: Onu sevmiştim. O acıdan sonra bir daha asla bir şey hissetmek istemedim.

“Anne! İyi misin?”

Arden zıpladı, arkasını döndü. Lauren gelmişti.

“Düştüm” diye mırıldandı. “İyi miyim bilmiyorum... Bilemiyorum.”

Lauren annesinin yanına, nemli çimenlere oturdu, annesinin dizlerini ve başını kontrol etti, sonra kolunu omzuna attı. Birlikte derenin tatlı çağıltısını dinlediler.

“Vay canına” dedi Lauren sonunda. “Karayemişler gerçekten sihirli, öyle değil mi?”

Arden gülümsedi, çenesi titredi, gözyaşlarını saklamak için başını çevirdi ama geç kalmıştı.

“Anne? Neler oluyor?”

Arden annesinin önceki sözlerini düşündü ve gözyaşlarıyla birlikte Clem’in öyküsü de akmaya başladı.

Öyküsü bitince, Lauren annesine sarıldı.

“Anne, hiç bilmiyordum. Çok üzgünüm.”

İkisi ormanın sessizliğinde oturdular, sonra Lauren yeniden konuştu. Söze başladı, sonra duraksadı. İhtiyatlı bir tavırla derdini anlattı: “Üniversitede bölümümü değiştirmek istiyorum, anne.”

Lauren derin bir nefes alıp sözlerine devam etti. “Ressam olmak istiyorum. Yani, demek istediğim; hayat, mutsuzluğumuza sırtımızı dönmeyeceğimiz kadar kısa. Sen ve büyü-kannem sonunda bana bunu öğrettiniz.”

Arden dikkatle kızını dinledi, sonra başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “İşletme okursan hayatını kontrol edebileceksin, Lauren. Benden daha fazla para kazanacaksın. Benim gibi başkalarına bağımlı olmayacaksın. Resmi her zaman yapabilirsin, öyle değil mi?”

Arden, kızının bakışlarının uzakta bir yere takıldığını gördü. Lauren başını salladı, sonra arkasını döndü ama göz yaşlarını annesinden saklayamamıştı.

“Hayat zor kararlarla doludur” dedi Arden.

Arden, Lauren’ın mutlu olmasını istiyordu ama onu koruma güdüsü daha kuvvetliydi. Lauren’ın para kaygısı yaşamamasını ve kendine bakabilmesini istiyordu.

“Biliyorum” dedi Lauren ayağa kalkarak. “Biliyorum.”

Yirmi

Biip! Biip!

Lolly, Woodie'nin kornasını çaldı, akşam yemeği için geldiklerini haber verdi. Restoranın küçük otoparkına her girişinde yapardı bunu.

"Rendezvous demek?" dedi Arden. Nerede yemek yiyeceklerini hatırlamıştı birden. Çocukken hemen her hafta orada yemek yerlerdi. Annesinin en sevdiği restorandı ve kışları açık olan tek yerdi. "Gerçekten mi? Burada bütün yiyecekler kızartma."

"Bira hariç!" diye atıldı Lolly. "Michigan'ın en iyi birası!"

Woodie'den inen üçlü, eski restoranın koyu renkli, köhne binasına baktı. Ormanın ortasındaki restoranın daha iyi günler gördüğü belliydi.

BU GCE CANLI MÜZİK! yazıyordu otoparktaki eski bir levhanın üzerinde.

"E harfini satın alacak paraları mı kalmamış?" dedi Arden.

"Çarkıfelek gibi" diye güldü Lolly. "Bir sesli harf almadan giremezsin."

Lauren, Rendezvous'nun kapısını açtı, yağ ve içki kokusu onları karşıladı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Lolly torununa. "Bu gece çok sessizsin."

Lauren başını salladı.

Üçü içeri girdiler, Arden hiçbir şey göremiyordu: Rendezvous kapkaranlıktı, birkaç masanın üstünde zayıf ışık veren lambalar ve mumlar göze çarpıyordu.

Restoran binası aslında yerel avcılar ve balıkçılar için bir bar olarak inşa edilmişti. Dar ve yüksek pencereleri kaşları andırıyordu. Restorana “Avcının Metresi” diyorlardı, çünkü avcıların eşleri içeri girmeden kocalarının orada olup olmadığını bilemiyorlardı ve pek azı içeri girmeye cesaret edebiliyordu.

Zamanla, Rendezvous avcı barından restorana dönüştü. Yazları kuzeye kaçan Chicago ve Detroit’li müzisyenler burada çalışıyor, yeni şarkılarını deniyorlardı. Büyük cazcılarının çoğunun yolu –hatırlamasalar bile– düşmüştü buraya. Rat Pack üyeleri bile Rendezvous’ya gelmişti.

Arden kendini geceye hazırladı.

“Burada Sinatra’yla karşılıklı içmiştim” dedi Lolly, müşterilerden bazılarının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. “Ne ikiliydik ama!”

Rendezvous’ya her gelişlerinde Lolly aynı öyküyü anlatırdı. “İşte fotoğrafımız!”

Lolly, müzisyenlerin çaldığı küçük sahnenin yanındaki dar barın duvarında asılı eski bir çerçeveli fotoğrafı işaret etti.

“Harika bir yer! Harika bir hanım! Rendezvous’da yeniden randevulaşmaya can atıyorum!” yazmıştı Sinatra fotoğrafın altına.

Restoranın duvarlarında geyik başları, büyük balıklar, cam gözlü, içi doldurulmuş av hayvanları vardı. Müşteriler zaman içinde bunlara Noel Baba şapkaları, çiçekler, gözlükler takmışlardı. Duvarlarda müzisyenlerin imzalı fotoğrafları da vardı.

Barın önü tabure doluydu; yemek masaları küçük, sandalyelerin hepsi birbirinden farklıydı.

“Her zamanki masanı ayırdık, Lolly” dedi saçlarını kabartmış, yaşlıca bir garson kadın ağzında sakızıyla.

“Teşekkürler Trudy” dedi Lolly.

Üç kadın, masalar arasındaki daracık boşluklardan zorlukla geçen Trudy’nin peşinden arka tarafa, masalarına gittiler.

LOLLY LINDSEY İÇİN REZERVE

Trudy masanın üstündeki sarı kartı aldı.

“O eski kart hâlâ duruyor mu?” dedi Lolly.

“Bunu asla atmam” dedi Trudy kartı arkasına saklayarak. “Seviyorum bu eski kartı. Ne sipariş etmek isterdiniz, hanımlar?”

“Üç bardak yaz birası” dedi Lolly. “Buz gibi olsunlar.”

“Hemen dönerim” dedi Trudy.

Lolly yerine oturmuştu ki yeniden kalktı ve “Kimleri görüyorum, Hemşire Jake!” dedi.

Arden döndü baktı, nefesini tuttu. “Anne!”

“Ne?” dedi Lolly alaycı bir muziplikle.

“Belleğin sandığımızdan daha iyi, öyle değil mi? Bu akşamki yemek tesadüf falan değil aslında.”

Lolly masum bir tavırla omuz silkti.

Birkaç masa ötede, kalabalık bir arkadaş grubuyla birlikte Jake oturuyor, buz gibi birasını içip gülüyordu. Onları gördü, gülümsedi, el salladı ve kalkıp yanlarına geldi. Bar da duran içi doldurulmuş kocaman kara ayının iyi huylu bir versiyonuna benziyordu.

Jake yaklaşırken, Arden ellerini başının arasına aldı.

“Başının arkası önü kadar çekici değil, tatlım” dedi Lolly.

“Siz hanımlar burada ne arıyorsunuz bakalım?”

“Bir şeyler yiyip içelim demiştik de...”

Arden annesinin sözünü kesti. “Daha fazla zorlama, anne. Bunu planladığını biliyorum.”

Jake, “Fark etmez” diye gülümserken, Trudy biralarla çıkageldi. “Burada olduğunuza sevindim. Çok eğlenceli bir yer. Arden’ı birkaç dakikalığına sizden çalabilir miyim? Onu arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum da.”

Arden onu kurtarmalarını istiyormuş gibi annesiyle kızına baktı. İkisi de ona aldırmadı.

“Buraya ailemle geldim” dedi Arden. “Anneme onunla akşam yemeği yiyeceğime söz verdim.”

Lolly kızının dizine pat pat vurdu ve torununa göz kırptı. “Bizim keyfimiz yerinde, değil mi Lauren?”

Lauren güldü, büyükannesine göz kırptı ve bira bardağını annesine kaldırdı. “Evet, büyükanne. İyi eğlenceler, anne!”

“Ne zaman istersek bira içip sohbet ederiz” dedi Lolly yeniden göz kırparak. Takma kirpiği bir kelebek gibi yanağına kadar indi.

“Biralardan” dedi Jake, Arden’ı cesaretlendirmek için.

Arden çekinerek ayağa kalktı. Jake onu yakaladı, bir elini beline koydu ve masasına götürüp arkadaşlarıyla tanıştırmaya başladı.

Lolly birasından kalanı bir dikişte bitirdi, sonra Trudy’ye yeniden bira sipariş etti. “Annenin bu halini izlerken bira içmemiz lazım.”

Lauren kendini tutamayıp güldü.

“Neyin var?” diye sordu Lolly Lauren’a. “Kendinde değil gibisin.”

“Annem bugün bana Clem’i anlattı” dedi Lauren ve birasından bir yudum aldı. “Ona bölümümü değiştirmek istediğimi söyledim. Resim yapmak istiyorum, büyükanne.”

“Biliyorum canım” dedi Lolly. “Annen bu fikirden hoşlanmadı tahmin ederim.”

Lauren başını salladı. “Ona hayatın mutsuz olmak için fazla kısa olduğunu söyledim. Hayalimizin peşinden gitmiyoruz, öyle değil mi?”

Lolly başını salladı. “Aklıma bir öykü geldi. Sana dalgıçkuşu tilsimini anlatmış mıydım? Bence sana yardımcı olacak.”

Lauren başını salladı, birasından bir yudum daha aldı.

Lolly gülümsedi, yüzü aydınlanmıştı. Parmaklarıyla tılsı-

mı yokladı. Lauren'a büyükannesi genç bir kız gibi görünüyordu. Onyıllar üzerinden akıp gidiyor, karanlık barda üzerine bir spot ışığı tutulmuş gibi içten geçen bir ışıkla parlıyordu.

"Bu tılsımı bana büyükbaban verdi güzel kızım" dedi Lolly. Müzisyenler sahneye çıkıp çalmaya başlayınca gözlerini yumdu. "Aman Tanrım! Frank Sinatra'dan 'Summer Wind'ı çalıyorlar. Bu şarkıyı bilir misin?"

Lauren başını iki yana salladı.

"Şarkının öyküsünü dinle, ben de sana benim öykümü anlatabayım. Bu şarkı bir yaz aşkı hakkındadır, insanı sonsuza dek yuvasına çağıran bir aşk hakkında" dedi Lolly. Yeniden gözlerini yumdu, şarkıcının tatlı sesiyle birlikte hafifçe sallanmaya başladı. "Büyükbaban bu gece bizimle!"

Yirmi bir

1962

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Dalgıçkuşları Lolly'yi şafaktan önce uyandırdı. Babasının kalkmış olduğunu duyuyordu. On dokuz yaşındaki genç kız gözlerini ovuşturdu, ahşap kulübenin dar, serin merdivenlerinden aşağı indi ve mutfağa girdi. Babası karanlıkta buzdolabının önünde durmuş bir şeyler arıyordu.

“Sana yardım edeyim baba” dedi Lolly.

“Ben hallederim” diye homurdandı babası.

“Öyle mi? Işığı yaksaydın keşke” dedi Lolly lavabonun üstündeki elektrik düğmesini çevirerek. “Beni uyandırmaz.”

“Güneşin göl suları üzerinden doğuşunu izlemeyi seviyorum” dedi babası. “Bu benim sabah ışığım. Bir de sen tabii.”

Lolly gülümseyip babasını kucakladı, sarı saçlı başını onun gömleğine yasladı.

İkisi ayrılırken, pencereden gelen şafak ışığında birbirlerine bakarak gülümsediler ve daha derinlerdeki duygularını gizlediler: Vi'nin vakitsiz ölümü ikisini de yaşlandırmıştı. Üstlerinde sürekli bir ağırlık, görünmez bir yük vardı. Vern'in saçları artık siyahtan çok kırdı, Lolly'nin gözlerinin altında halkalar oluşmuştu.

Lolly kahveyi ateşe koydu, bir tava aldı, üç yumurta ve iki parça pastırma çıkardı.

“Tost ister misin?”

“Evet” dedi Vern.

Lolly buzdolabından reçel ve tereyağını çıkardı, tezgâhtaki kutudan ekmek aldı ve tost makinesinin fişini prize taktı. Pastırmayı ısınan tavaya koydu, kızarınca yumurtaları üstüne kırdı.

Güneş ışıkları Lost Land Gölü'nün yüzeyinden yansımaya başladığında, Lolly babasının kahvaltısını önüne koydu. Yumurtaların sarısı bir an ilkyazın güneş ışıklarıyla aynı rengi aldı. Babası çatalını alıp yumurtasına batırınca sarısı patlayıp tabağına dağıldı.

“Hayatın boyunca bana bakamazsın” dedi babası, yumurtanın sarısını tost ekmeğiyle sıyrırken.

Lolly göle bakıyordu, babasına karşılık olarak uzun uzun iç geçirdi.

Yaz geliyor, tatilciler dönüyordu. Annesinin ölümünün üzerinden on yıl geçmişti, ama yazın ilk haftaları hâlâ canını yakıyordu. Lolly artık annesini sonsuza kadar yitirdiğini biliyordu.

Jo da gitmişti. Şehirde üniversite kampüsünde kalıyor, çalışıyordu.

“Bugün kimi balığa götürüyorsun?” diye sordu Lolly sessizliği bozarak.

“Chicago’lu bir grup adamı” dedi Vern, çıtır pastırmasından kocaman bir ısırık alarak. “Lost Land’de sazan avlamak istiyorlar, sonra somon için büyük göle gideceğiz. Bütün gün sürecek. Parası iyi.”

Vern ayağa kalktı. “Termosa benim için kahve doldurur musun?”

“Sandviç de ister misin?”

Vern başını salladı. “Gidip malzemeleri toplayayım.”

Yıllar içinde ikisi arasında sessiz bir düzen gelişmişti. Lolly babasını termosu ve sandviçlerle dolu soğutucusuyla verandada karşıladı, boş eline bir olta takımı alıp onu iskele- nin ucundaki küçük teknesine kadar geçirdi.

Sabah havası serindi ama hemen ısınacaktı. Michigan’da hep böyle olurdu – sabah serinliğinin yerini kuru sıcaklık ve masmavi gökyüzü alırdı. Sivrisinekler gölün üzerinde uçmaya başlardı.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

“Yeni bir çift galiba” dedi Vern başıyla kulübeyi işaret ederek. İki dalgıçkuşu verandanın arkasındaki küçük sazlığı yuva edinmişlerdi. “Bence Lucy ile Ricky bu yazı çıkaramadılar. Sanırım bunlar yeni bir çift.”

“Gürültücüler” dedi Lolly. Termosu ve soğutucuyu babasına uzattı. “Bu sabah beni yine uyandırdılar.”

“Onlara isim buldunuz mu?”

Bu yabancı sesi duyan Lolly yerinden sıçradı.

Dönüp arkasına bakınca, sık siyah saçlı, gözleri arkasındaki göl sazlıkları gibi yeşil bir delikanlı gördü.

“Ah, Les! Tam zamanında!”

“Bu yaz size yardımcı olmama izin verdiğiniz için teşekkürler, efendim.”

Lolly bir babasına, bir genç adama bakıyordu. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, bir açıklama bekliyordu.

“Ah, affedersin Lolly. Sana Les’ten söz etmemiş miydin?”

“Hımm, hayır.”

Les güldü, sonra hemen eliyle ağzını kapadı. “Pardon.”

“Les, Lolly. Lolly, Les.”

İkisi ihtiyatla el sıkıştılar. “Les, Michigan Üniversitesi’ne gidiyor ve şimdi yaz tatilinde. Ne okuyordun Les?”

“Ormancılık.”

“Ormanları mı öğreniyorsunuz?” diye sordu Lolly.

“Aslında balıkları ve yabani doğayı. Ben Doğal Kaynaklar ve Tarım Bölümü’ndeyim.”

“Babam bu yaz senin ‘sahadaki’ profesörün mü olacak yani?” diye sordu Lolly.

“Evet, öyle. Bu yaz balıkçılara rehberlik ederken ona yar-

dım edeceğim ve bu sayede eyaletimizin kuzey nehirlerini, özellikle de sazan ve somon popülasyonunu incelemiş olacağım.”

“Ailesinin burada yazlık bir evi var” dedi Vern. “Babası benimle temasa geçip rica etti.”

“Olta iğnesi değiştirebilir misin? Olta atabilir misin? Balık ayıklayabilir misin?” diye soruları peş peşe sıraladı Lolly. Babasıyla birlikte yaptığı yazlık işlerin bir bölümünü üniversiteli bir çocuğa devretme düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

Kızının makineli tüfek gibi yağdırdığı soruları duyan Vern kahkahayı bastı. Yüksek sesli kahkahası göl sularında yankılandı, yakınlardaki bir balıkçıl sürüsü havalandı.

“Kızım haklı” dedi Vern; Les’in ütülü kanvas pantolonuna, kısa kollu gömleğine, şık ayakkabılarına dikkatle baktı. “Lolly, bundan sonra işe alma görüşmelerini sen yapmalısın. Peki, bunları yapabilir misin, Les? Aslında önemli bir şey, çünkü şehirlielerin çoğu yapamaz.”

“Eeeee...” Les duraksadı, bir Lolly’ye, bir Vern’e baktı.

Vern teknenin içine eğilip olta takımlarından birini aldı. “Al bakalım. İğneyi bağla ve göle olta at benim için.”

Les ıslık çalacakmış veya ağlayacakmış gibi dudaklarını büzdü, sonra üfleyerek kâküllerini havalandırdı. Olta iğnesini takmaya çalışırken aynı şeyi birkaç kez yaptı. İğneyi bağlamak için beş dakika kadar uğraştı. En sonunda Lolly daha fazla dayanamadı.

“Ver şunu!” dedi. “Sana nasıl yapılacağını göstereyim.”

Les’in yüzü kızardı ama Lolly aldırmadan konuşmaya devam etti: “Bunu bir kızıdan öğrenmenin sakıncası yok. Utanma. Çok kolay. Bu bir sekiz düğümü. Bak, bir sekiz oluşturan kadar ipi büküyorsun, sonra iğnenin ucunu sekizin deliklerinden geçirip böyle çekiyorsun. İşte!”

Les, bir sihirbazı seyrederek gibi Lolly’yi seyreliyordu. Dediklerini yapmaya çalıştı ama bir türlü beceremedi.

“Yeniden göster ne olur” dedi yalvarırcasına. “Lütfen.”

Lolly oltaya iğne bağlamayı ona yeniden gösterdi, işi bitince kusursuz bir atışla oltayı göl sularına savurarak bir dakikadan kısa sürede küçük bir levrek yakaladı.

“Sen de alırsın” dedi Les’e. Balığı oltadan çıkarıp yeniden suya attı, balık hemen berrak suyun derinlerine doğru seğırtti. “Baban kasap olsa biftek pişirmeyi öğrenirsin, öyle değil mi?”

Les başını sallayıp onayladı, yeniden kâküllerine doğru üfledi.

Lolly sonunda delikanlıyı incelemeye başladı. Evet, sırık gibi uzun inceydi. Evet, biraz çaylaktı. Evet, üniversiteli bir veletti.

Ama çok sevimli olduğuna kuşku yoktu.

Birden Lolly’nin yüzü kızardı. Sanki aklından geçenleri yüksek sesle söylemiş de bütün dünya duymuş gibi geldi ona.

“Şimdi sen at oltayı” dedi Vern Les’e.

Les oltayı aldı, iskelenin kıyısına gitti, kamışı kaldırdı ve kolunu robot gibi hızla indirdi. İğne yanlış yöne gitti, vınlıyarak geriye doğru savruldu ve Lolly’nin şans bileziğini yakaladı.

“Lolly! İyi misin?” diye seslendi babası, kızına doğru koşarak.

“Aman Tanrım, çok üzgünüm!” dedi Les de onun gibi Lolly’nin yanına koşup.

“Annem beni korudu” diye güldü Lolly. Bileziğini havaya kaldırdı, misinayı dolaştığı tılsımların arasından çıkarmaya çalıştı. “Sana gelince” dedi Les’e bakarak, “bence yakalayabileceğin tek şey soğuk algınlığı... veya müşterilerden birinin bize dava açmasına neden olacak bir kaza.”

Les çaresizce gülümsedi. Utanıyordu ama en azından patronunun kızına zarar vermediği için rahatlamıştı.

“Bunlar nedir?” diye sordu Lolly’nin misinayı tılsımlardan ayırmasına yardım ederken.

“Tılsımlar” dedi Lolly. “Çoğu annemin hediyesi, annem öldü. Hepsinin bir öyküsü var.”

“Bileziğine yeni bir tane de ben ekledim sanırım” dedi Les kızarak.

“Tılsım mı, öykü mü?” diye sordu Lolly başını havaya kaldırarak. “Herhalde öykü, çünkü misinadaki kurşun bileziğime eklenmeyecek kadar ağır.”

“Annemle büyükannemin de şans bilezikleri var” dedi Les. Sonunda misinayı bilezikten kurtarmayı başarmışlardı. “Ne kadar... güzeller, öyle değil mi? Gerçek bir tarih bunlar. Annen seni *koruyordu* hakikaten.”

Lolly, şaşkınlıkla Les’e baktı. Böyle genç birinin, özellikle de bir erkeğin bileziği hakkında böyle bilgece bir yorum yapmasına şaşırmıştı.

“Kız arkadaşının da şans bileziği var mı?” diye sordu Lolly sonunda; ağzı sanki pamukla doldurulmuş gibi konuşmakta zorlanmıştı.

Les gülümsedi. “Henüz kız arkadaşım yok.”

“Gitmemiz gerek Les” dedi tekneye atlamış olan Vern. “Bugün yalnızca izle, tamam mı?”

Les başını eğdi ve salladı, kâkülleri gözünün önüne düştü.

“Seni seviyorum Lolly” diye seslendi Vern. “Akşama görüşürüz.”

“Tamam baba. Akşam yemeği için bol balık tut!”

Vern teknenin kışına gitti, motoru suya indirdi.

“Bana hâlâ cevap vermedin” dedi Les dönüp gitmeden önce Lolly’ye.

“Hangi konuda?” diye sordu Lolly.

“O dalgıçkuşlarının adları neydi?”

“Ah, o ikisi burada yeniler!” dedi Lolly. “Çok gürültücüler. Sürekli tartışıyorlar ama tatlı bir şekilde. Eski dalgıçkuşlarının adları Lucy ile Ricky’ydi. Senin yeni adlar için bir önerin var mı?”

“Fred ile Ethel’e ne dersin?” dedi Les. “Onlar da birbirleriyle tartışıp duruyorlar ama ayrı kalamıyorlar.”

Lolly’nin yüzü aydınlandı. *I Love Lucy*, onu her zaman güldüren televizyon programlarından biriydi.

“Harika” dedi.

“Dalgıçkuşları hakkında üniversitede ne öğrendiğimi bilmek ister misin?” diye sordu Les.

Lolly başını salladı.

“Hayatları boyunca tekeşlidirler” dedi Les. “Ve her yaz aynı göle, yuvalarına dönerler.”

Vern teknenin motorunu çalıştırdı, Les Lolly’yi şaşkın halde iskelede bırakıp yürüdü. Sarsak hareketlerle tekneye tırmandı ve gürültüyle oturdu. Tekne iskeleden ayrılıp Lost Land Gölü’nde ilerlerken, Lolly arkalarından el salladı, bileziği şıngırdıyordu. Gürültüden ürken Fred ile Ethel bacaklarını sallayarak yan yana göl sularının üzerinde uzaklaştılar, sonra kanat çırparak sabah göğüne yükseldiler. Arada bir boyunlarını çevirerek birbirlerine bakıyorlardı. Lolly onların uçuşunu izledi, ona sanki gülüyorlar gibi geldi.

Fred ile Ethel gibi Les de her yaz Lolly için Lost Land’e döndü ve sonunda o da gölü yuva belleyip oradan bir daha ayrılmadı.

Yirmi iki

“Öykünü böyle yarısında bırakamazsın, büyükanne” dedi Lauren. Gözleri kocaman açılmıştı. “Sana ne zaman çıkma teklif etti? Ne kadar çıktınız? Ne zaman evlenme teklif etti?”

Lolly güldü, ikinci birasından büyük bir yudum aldı. Bir Sinatra şarkısı daha sona eriyordu.

“Büyükbaban Les sonraki yaz bana çıkma teklif etti ve üniversiteyi bitirene kadar uzun soluklu bir ilişkimiz oldu. Mezun olduğu yaz eyalet park müdürlüğünde bir iş buldu ve hafta sonları babama yardım etmeyi sürdürdü, sonra rehberlik işini devraldı” dedi Lolly. “O yaz doğum günümde, 4 Temmuz havai fişeklerinin ortasında iskelenin ucunda bana evlenme teklif etti. Çok romantik ve düşünceliydi. Babamdan ve annemden bana evlenme teklif etmek için izin istediğini söyledi. Les bana dünyanın en güzel nişan yüzüğünü verdi, sonra cebinden bir kutu daha çıkardı.”

“İçinde ne vardı?” diye sordu heyecandan sandalyesinin ucuna tüneyen Lauren.

“Dalgıçkuşu tılsımı” dedi Lolly, bileziğini havaya kaldırıp gümüş kuş tılsımını hemen buldu. “Bir erkeğin bana ve geçmişime bu şekilde değer vermesi beni çok mutlu etmiş, onurlandırmıştı. Ona tılsımın ne anlama geldiğini sordum, ‘Her zaman yuvam diyebileceğin sonsuz bir aşk için’ dedi.”

Lauren şimdi kendine engel olamadan ağlıyordu, elinde

tuttuğu bardaktan bira dökülüyordu. “Duyduğum en güzel aşk öyküsüydü, büyükanne.”

“Al canım” dedi Lolly, ona bir peçete uzatarak. “Bunu kullan.”

“Affedersin büyükanne” dedi Lauren, birasını masaya bırakıp burnunu silerek. “İnsanlar bize bakıyor.”

“İşte benim torunum!” dedi Lolly gülerek. “Benim gibi o da olay çıkarmaya bayılır!”

“Onu hiç tanımadığım için üzgünüm. Genç yaşta öldüğü için üzgünüm.”

Lolly torununun elini aldı, kucığına koydu.

“Seni çok severdi eminim! Öyle iyi bir adamdı ki. Harika bir koca ve babaydı. Mükemmel bir büyükbaba da olurdu ondan.”

Lolly, torununun elini sıktı. “Ama bir şeyi bilmeni istiyorum: Onu her an umutsuzca özlesem de, birlikte geçirdiğimiz bir gün için bile pişman değilim. Bir yıl, otuz yıl, elli yıl: Hayatımın aşkını buldum ve bu en büyük mutluluktur. Biliyorsun canım, benim trajedim anneni ve seni pek çok açıdan kötü etkiledi: Annemin genç yaşta ölümü, kocamın vakitsiz ölümü ve hiç paramız olmaması hepimizi yordu. Annen bu yüzden sana karşı bu kadar katı. Hayatını kontrol etmesi gerektiğine inanıyor, çünkü tek başına kalacağından korkuyor. Yalnızca mutluluğumuzu, kaderimizi, başkaları üzerindeki etkimizi kontrol edebiliriz. Gerisi Tanrı’ya kalmış.”

Lauren doğruldu, başını salladı.

“Sevecek böyle birini bulamadığın için mi ağlıyorsun?” diye sordu Lolly. “Hiç âşık oldun mu?”

Lauren annesine doğru baktı. “Hayır, âşık olmadım. Belki de biraz anneme çekmişim... Hayatı kontrol altında tutmak istiyorum.”

“Yapma bunu” diye yasakladı Lolly. “Özel biriyle karşılaşacaksın ve âşık olduğunda düğününü planlamama izin vereceksin! Benim düğünümde tılsım toplamaca oynamıştık...”

“O nedir, büyükanne?”

“Düğün pastasından tılsım toplamaca eski bir gelenektir. Annemle büyükannemin düğünlerinde de yapmışlar. Düğün pastasının içine kurdelelere bağlı tılsımlar yerleştirilir. Benim pastamda da nedimelerim için birer tılsım vardı. Les’le ben ilk dilimi kesmeden önce nedimelerim kekin en altındaki tılsımları kurdelelerinden tutup birer birer çıkardılar. O günün hatırası olarak sakladılar. Her kıza özel bir tılsım seçmiştim – şans, para, aşk tılsımları. Doğru tılsımları seçsinler diye dua etmiştim. Hepsi doğru tılsımı seçti! Jo küçük gümüş çingırağı buldu; bu, evlenme sırasının onda olduğu anlamına geliyordu. Ertesi yıl evlendi!”

“Hazır olduğumda bana yardım etmeni çok isterim” dedi Lauren. “Okula fazla odaklandığım için aşk konusunda kendimi kapadım ama belki bu da değişir.”

“Sana yardım etmek benim için bir onurdur” dedi Lolly. Sonra kızına ve Jake’e baktı. “Annenin yeniden âşık olduğunu görsem sevinçten havalara uçarım herhalde.”

Yirmi üç

“Annem şimdi cennette olmalı” dedi Arden Jake’e. Endişeyle birasından bir yudum aldı, arka planda “The Way You Look Tonight” çalıyordu.

“Frank Sinatra’yı çok mu sever?” diye sordu Jake.

“Öyküsünü duymadın mı henüz?” diye sordu Arden inanamıyormuş gibi. “Herhalde duymayan tek sen kaldın. Barın yanında asılı fotoğrafı gördün mü? O fotoğrafta Frank Sinatra’nın yanında oturan annem. Burada, Rendezvous’dalar.”

“Vay canına!” dedi Jake. “Annen acayip kadın doğrusu.”

Ne demezsin, diye düşündü Arden, Jake’in arkadaşlarını çaktırmadan gözden geçirirken. Hepsi kibar, hoşsohbet, hoş insanlardı. Belki de fazla hoş. Arden, uzun zamandır iş toplantıları haricinde insanlarla aynı masada oturmadığını fark etti.

“Dans etmek ister misin?”

Jake’in sözleri düşüncelerini dağıttı, dönüp ona baktığında arkasındaki restoran dönüyormuş gibi geldi Arden’a.

“Ben mi? Ah, yo! Ben dans edemem” diye kekeledi Arden.

“Etmez misin, edemez misin?” diye sordu Jake doğrudan. “İkisi farklı şeylerdir. Herkes dans edebilir, ama çoğu insan etmez.”

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Jake ayağa fırladı, elini uzattı, Arden’ı müzisyenlerin önündeki küçük dans pistine götürdü.

Jake'in iri kollarının arasında, Arden'in bedeni kaskatı kesilmişti.

"Endişelenme" diye fısıldadı Jake buğulu bir sesle. "Gevşe. Beni takip et."

Arden'in başı dönüyor, dizleri titriyordu ama Jake güçlüydü, Arden'in tahmin ettiğinden daha kaslıydı. Ona daha sıkı tutundu, bir kolunu boynuna, diğerini sırtına attı. Jake bir ağaç gibi sağlamdı ve açık hava gibi kokuyordu – taze hava ve tıraş losyonu. Ekoseli gömleğinin en üst düğmeleri arasından kalın siyah kıllar fışkırıyordu.

"Seni tutuyorum" diye fısıldadı Jake.

Arden, bunlara rağmen çalan şarkının sözlerindeki "tılsım" sözcüğünü duymadan edemedi.

Hayatımdaki her şey neden "tılsım" sözcüğünü içermek zorunda? diye düşündü. Annesine baktı; Lolly ona bir öpücük gönderdi.

"Hakkında biraz araştırma yaptım" dedi Jake, Sinatra'nın müziğine uygun şekilde sallanarak. "Başarılarından etkilen-dim. *Paparazzi* dergisi... epey önemli bir şey."

"Teşekkürler" dedi Arden alçak sesle.

"O yazıları sen mi yazıyorsun?"

Arden duraksadı. "Öyle de denebilir."

"Kitap da yazıyor musun?"

"Şey... ben... yazıyordum."

"Sonra?"

"Bıraktım."

"Neden?"

Restoran yeniden dönmeye başladı, bu kez Arden'in aklına başarısız evliliği ve yarım kalan yazarlık kariyeri geldi.

"Hayat işte" dedi sonunda, Jake'in gözlerinin içine bakarak.

Jake, Arden'in sesindeki üzüntüyü sezince onu kollarıyla daha sıkı sardı.

Arden'ı tutup hızla çevirirken çevresindeki her şey yine dönmeye başladı. Arden küçük bir kahkaha attı.

Şarkı bitip bir başkası çalmaya başlarken, Jake dansı yavaşlattı.

“Peki ya sen?” diye sordu Arden. “Neden burada, Scoops’tasın?”

Jake gülümsedi – gülümsemesi Lost Land Gölü suları kadar derin ve gizemli geldi Arden’a.

“Hayatımın özeti şu: Green Bay’de büyüdüm, annem ve babam fabrika işçisiydi. İşin sağlıklarını nasıl etkilediğini gördüm, bu yüzden hep doktor olmak istedim. Ailemizin üniversiteden mezun olan ilk üyesiydim ama tıp okulunu karşılayamazdım, ben de geriatri hemşiresi oldum. Chicago’dan buraya taşındım, çünkü eski eşimle buraya balaya gelmiştik...”

“Eski eşin mi?” diye sordu Arden. Dansın ortasında durdu, ağzı açık kalakaldı.

“Evet” dedi Jake, göl üzerinde gök gürültüsünün sesi gibi bir kahkaha atarak. “Eski! Daha evlenmeden önce boşanaçağımızı biliyordum aslında. Birlikte büyüdük. Lise aşkımdı. Ama işimi hiç sevmeydi. Chicago, New York gibi büyük şehirlerde yaşamak istiyordu. Ben daha sade bir hayatı özlüyordum. Balayı için onu buraya getirdiğimde evden bir kere bile çıkmadı.”

“Bu kötü mü yani?” diye güldü Arden.

“Balayı için normal tabii, ama bizim için kötüydü. Geçmişimizden başka ortak yönümüz yoktu. Geriatri hemşiresi olarak öğrendiğim bir şey varsa, geçmişe odaklanmanın lanetlenmek olduğudur. Geçmişini onurlandıracaksın ama geleceğe odaklanacaksın. Daha mutlu günlerin geleceğine inanmak zorundasın.”

Bu sözleri Arden’ı duygulandırdı, Jake’in kollarında dans pistinde dolaşırken gözlerini yumdu.

“Ben de birinin ‘eski’ eşiyim” diye fısıldadı Jake’in kulağına.

“Eski olmadan yeni olmaz” diye fısıldadı Jake, ona daha sıkı sarılarak. Sonunda şarkı bitti. “Müzisyenler ara veriyor.”

“Ah, çok affedersin” dedi Arden adamın kolları arasından kurtularak. “Fark etmemişim.”

“Dans etmeyi seviyorsun galiba” diye kıkırdadı Jake.

“Aslında” dedi Arden, “evet.”

Jake, Arden’ı Lolly ile Lauren’in masasına götürdü. “Onu çalmama izin verdiğiniz için teşekkürler” dedi. “Harika bir akşamdı. Yakında aynısını yine yaparız umarım.”

Masaya sessizlik çöktü. “Yarın!” dedi Lolly sonunda. “Cuma günü beni yoklamak için geleceksin, değil mi? Anma Günü hafta sonundan önceki gün olmasına rağmen?”

Jake neşeyle güldü. “Asla kaçırmam bu fırsatı. Hanımlar, arabanızı dikkatli kullanın. Ayrıca, Arden çok güzel bir gece geçirdim.”

Arden’in yanakları pembeleşti, gözlüğüyle oynadı.

“Ben de” dedi yumuşak bir sesle.

Yolda konuşmadılar; tarlalardaki, çiftliklerdeki, göletlerdeki erkenci ağustosböceklerini dinlediler.

Eve dönüp de Woodie’nin motorunu kapatır kapatmaz onları yeni bir koro karşıladı.

Vuhuuu-duu-huu-huu!

Lolly karanlıkta gülümsedi ve kocasını düşündü. “Çok yoruldum, kızlar. Hemen yatıyorum. İkinizi de çok seviyorum.”

“İyi geceler anne.”

“Tatlı rüyalar, büyükanne. Aşk hikâyeni paylaştığın için teşekkürler” dedi Lauren büyükannesine sarılarak.

“Benim için bir zevkti. İyi geceler.”

Birkaç saniye sonra, Arden ile Lauren, Lolly’nin yatak odasındaki ışıkların yandığını gördüler. İkisi sessizce oturup ay ışığında göl sularını seyretmeyi sürdürdüler. Lolly’nin ışıkları söndürüp yatağına girdiğini duydular.

“Sana büyükbabanı mı anlattı? Dalgıçkuşlarını da anlattı mı?”

“Evet. Çok güzel bir hikâye, anne. Umarım biz de bir gün benzerini yaşarız.”

Vuhuuu-duu-huu-huu!

“Bugün sana öyle tepki verdiğim için özür dilerim” dedi Arden. “Yalnızca seni korumak istemiştim.”

Sesleri dalgıçkuşlarını şaşırtmıştı. Göl suyuna doğru kaçtılar, sonra sarsak hareketlerle havaya yükseldiler.

“Biliyorum” dedi Lauren, dalgıçkuşlarına bakıp başını sallayarak. “Ama bir noktada ben de onlar gibi havaya yükselmek zorundayım. Senin için seyretmesi ne kadar zor olursa olsun bunu yapmalıyım. Ya uçacağım ya düşeceğim.”

Arden uzanıp kızının elini tuttu, Lauren’ın bileziği şıngırdadı ve ikisi el ele iskelenin ucuna gidip ayaklarını suya sallandırdılar. Oturup aşktan, risk almaktan, Fred ve Ethel’in hüzünlü ötüşlerini andıran acıdan söz ettiler.

Yedinci bölüm

Dondurma külahı tılsımı

Yaptığın işe tutkuyla bağlandığın tatlı bir hayat için

Yirmi dört

“Günaydın! Anma Günü hafta sonunuz güzel geçsin!”

Lolly birbirinden farklı tabaklar ve fncanlarla dolu bir dolaptan üzerinde bgrtlen resimleri olan eski bir seramik kupa aldı, Arden’a kahve koydu.

“İyi uyudunuz mu?” diye sordu Lolly, Arden’a bakarak. Arden’ın üzerinde, SİZE YILDIZLARI VERİYORUZ yazan, *Paparazzi* logolu beyaz sweatshirt’ vardı.

“Kütük gibi uyudum” dedi Arden. Dumanı tüten kahvesini üfledi, büyük bir yudum aldı. “ bira içip bir yabancıyla dans eden bir kütük gibi.”

Arden’ın bu sevimli, masum itirafı Lolly’nin kıkırdamasına neden oldu, gülerken kolunu aniden savurunca kreplerin üstüne serpiştirdiği çikolata parçaları yere saçıldı.

“Canım! Seninle gurur duyuyorum. Arkadaşlarla biraz eğlenmek güzel bir his, değil mi?”

Arden kahvesinden bir yudum daha alıp başını yana eğdi, annesinin sözlerini düşündü. “Evet, yle.”

Arden duraksadı. “Lauren’a dn Clem’den de söz ettim.”

Bu yeni itiraf Lolly’yi yine şaşırttı ve gülümsetti. “Lauren nasıl tepki verdi?”

“Bana daha yakın hissettiğini söyledi” dedi Arden gülümseyerek. “Benim insan olmadığımı düşünüyordu eskiden sanırım.” Arden’ın sözlerinden, kızına daha önce açılmadığı için pişman olduğu anlaşılıyordu.

Lolly dönüp kızına baktı. “Her kuşağın önceki kuşaktan öğreneceği bir şeyler vardır” dedi Arden’in sweatshirt’ünü başıyla işaret ederek. “Arada bir kapalı görünebiliyorsun canım, bunu üzüntüyle söylüyorum. İşin hayatını tamamen kaplamış, bütün enerjini alıyor.”

Lolly krep hamuruna çikolata karıştırmakta kullandığı ıspatulayı yalaması için Arden’a uzattı. Arden küçük bir kızken de aynısını yaparlardı. Kaşıktaki hamuru yalamak Arden’ın hemen kendini daha iyi hissetmesini sağlardı.

Arden annesinin uzattığı ıspatulayı görünce gülümsedi, hemen aldı, mutfak lavabosunun başına gitti. Ispatulayı yalarken Lost Land’in uyanışını seyretti. Sular sakindi, güneşin ilk ışıkları göl sularını parlak mavi ve koyu yeşile boyamıştı. Suyun üstünde süzülen kuğular yüzerken boyunlarını ileri uzatıyor, serçeler kelebekler gibi gölün sularına doğru uçup yükseliyordu.

Arden babası ile büyükbabasını düşündü, gözlerini yumdu. Yeniden açtığında, bakışları suyun üstündeki ahşap iskeleye takıldı.

O küçük iskelede iyi kötü, mutlu üzücü öyle çok anımız var ki. Kitaplara, yazmaya duyduğum sevginin başlangıcı orası.

Krepleri tavada çeviren annesinin şans bileziği şıngırdıyordu.

Annemin tılsım sevgisinin başladığı yer de bu iskele, diye düşündü Arden.

“Gölün ne kadar güzel olduğunu unutmuşum” diye iç geçirdi. “Ben... şey... unutmuşum işte.”

Lolly kızına bakıp gülümsedi, kendi kahve kupasını aldı ve yeniden doldurdu.

“Hatırlamaya başlamana sevindim, çünkü ben unutmaya başlıyordum” dedi Lolly. Bir an duraksadı ama alçak sesle devam etti: “Bazen insanların adını unutuveriyorum, biliyorsun.”

Arden kolunu annesinin beline doladı. “Biliyorum anne” diyerek onu kendine doğru çekti. “Ben her zaman hatırlayacağım. Sana söz veriyorum. Senin hatırlamana da yardım edeceğim. Anı yaşamamız gerektiğini söylemiyor muydun? Bundan fazlası elimizden gelmez, öyle değil mi?”

Lolly başını salladı.

“O zaman, ben krepleri bitireyim, sen de yeniden kahve yap” dedi Arden. “Lauren uyandığında kahve bulamazsa başımız derde girebilir.”

Lolly gülümsedi ve kızına sarıldı.

“Önce süpürgeyi ve farası alayım” dedi mutfağın ahşap zeminindeki çikolata parçalarına bakarak. “Uyandığında kahvesiz kalması yetmezmiş gibi bir de karınca istilasıyla karşılaşmasın.”

Anne kız gülüştüler, sonra birlikte kahvaltı hazırlamaya devam ettiler.

Yirmi beş

“Bana katılmak istemenize çok memnun oldum” dedi Lolly. Rüzgâr, sarı ve kabarık sarı peruğunun buklelerini savuruyordu.

Woodie’nin camları ardına kadar açıldı, rüzgâr arabanın içine doluyordu. “Kasaba bugün tımarhane gibi olacak kesin, hava o kadar güzel ki. Bugün Brigitte Bardot imajı yapayım dedim” dedi ve peruğunu düzelterek güldü.

“Kim?” diye sordu Lauren.

“Ah, doğru ya” dedi Lolly torununa bakarak. “Yanlış kuşak... Kırk yıl kadar geç kaldım. Bugün şey yapayım dedim, siz gençler nasıl diyorsunuz, ‘retro’ görüneyim istedim.”

Lauren onaylar gibi gülerek büyükannesine öpücük gönderdi.

Anma Günü’nde Michigan’da havanın nasıl olacağı önceden kestirilemezdi. Güneşli ve sıcak bir gün de olabilirdi, kapalı ve yağmurlu da. Birkaç kere sahil kışı uğurlamakta acele etmediği için Anma Günü’nde kar yağdığını bile hatırlıyorlardı.

Ama bugün hava kusursuzdu. Uzun zamandan beri ailesi ilk kez yanında olduğu için Lolly bugün çok mutluydu.

Ön yolcu koltuğunda Woodie’nin eski vizörünü indirip aynada kendine baktı. Aslında daha çok arka koltukta e-postalarını okuyan Arden’in ne yaptığını görmek istemişti.

Lolly birden araçla birlikte sarsıldı, Arden'ın cep telefonu elinden uçup yere düştü.

“LAUREN!”

Lauren bir çığlık attı ve direksiyon hâkimiyetini yeniden kazandı, bir an için iki şeritli yolun kenarındaki çakıllı bölgeye çıkmış ve aracı kaydırması.

“Çok özür dilerim” dedi kendi önündeki vizörü hemen kapatarak. “Büyükannem saçına bakıyordu, ben de bir bakayım dedim. Bu direksiyon gerçekten çok hassas.”

“O büyük tekeri sıkı tutmalısın” dedi Lolly, torununun ellerini saat “10” ve “2” pozisyonuna yerleştirerek. Şans bilezikleri çarpışıp şıngırdadı. “Bir uçurtma ipiyle uzay roketini yönetmeye benziyor biraz.”

Arden gözlerini kapatıp derin nefes aldı, hızla atan kalbini yatıştırmaya çalıştı. “Telefonumu verebilir misin anne? Elimden fırladı gitti.”

Lolly telefonu yerden aldı, sonra çantasının içine attı.

“Hey! Ne yapıyorsun?” diye haykırdı Arden panikle.

“Bugün *neden* çalışıyorsun?” diye sordu Lolly. “Bugün resmi tatil.”

Lolly dönüp kızına baktı. “E-postalarını okumak için başını telefonuna gömerek bu güzel günü kaçırıyorsun. Postalar bekleyebilir. Ama bu” dedi eliyle pencereden dışarıyı göstererek, “bekleyemez. Bu sabah buranın ne kadar güzel olduğunu unuttuğunu söylüyordun, hatırlasana?”

Arden iç geçirdi, başını salladı. “Haklısın anne.”

Woodie üstünde plajda kitap okuyan bir kadının bulunduğu bir reklam panosunun önünden geçti.

“Eskiden yazmayı ne kadar çok severdin” dedi Lolly. “Bir yazar olmayı *hayal ederdin*. Yazdığın öyküleri bana anlatırken minik yüzün aydınlanırdı. Çok yetenekliydin. Romanına ne oldu?”

Arden Zoe'yla karşılaşmasını, eski yazı grubu günlerini düşündü.

“Bir süreliğine askıya aldım” dedi.

“Sana gönderdiğim tılsımı aldın mı?”

Annesinin ısrarı Arden’ı gülümsetti. “Evet. Çok hoş bir jestti anne, ama bu tılsımların fazla duygusal olduğunu anlıyorsundur umarım.”

“Anne!” diye haykırdı Lauren.

“Ama bu doğru. Çok şekerler ama hiçbir şeyi değiştirmiyorlar.”

Lolly koltuğunda arkasına döndü, yüzü de peruğu gibi sapsarıydı. “Değiştiriyorlar!” dedi. “Yalnızca sen onlara inanmıyorsun artık. Küçüklüğündeki hevesin ve yeteneğin nereye gitti? Yaptığın işi sevmiyorsan...”

“Biliyorum anne” diye onun sözünü kesti Arden. “Bana bunu milyonlarca kez söyledin.”

“O zaman bu kez sen söyle. Yüksek sesle. Kendine hatırlatmak için.”

Arden sıcak rüzgârı yüzünde hissetti. “*Eğer yaptığın işi seviyorsan hayatın boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmazsın.*”

Yirmi altı

Scoops'un merkezi o gün tıklım tıklımdı.

Kalabalık turist grupları aç çekirge sürüleri gibi kasabanın her köşesine doluşmuştu.

Lauren park yeri arayıp devasa ve yaşlı Woodie'yi park etmeye çalışırken, Dolly çikolatalı şekerleme dükkânına koştu ve arka kapıdan gizlice içeri girdi.

Çikolatalı şekerleme yapmak için kaplarını çıkarıp malzemelerini hazırlarken, diğer dükkân çalışanlarına, "Günaydın çocuklar!" dedi. "Dışarısı tam bir tımarhane!"

"Günaydın Lolly!" diye karşıladı onu iş arkadaşları.

"Evet, tatil şimdi başlıyor!" dedi siyah saçlarına mor gölgeler attırmış genç bir kız.

"Yardım etmek ister misiniz?" diye sordu Lolly, az sonra dükkâna gelen Arden ve Lauren'a. "İlk gösterimden önce makyajımı tazelemem lazım."

Lauren ile Arden, dükkânı açılışa hazırlayan elemanların arasında felç geçirmiş gibi kalakaldılar. Manzara Lauren'a Noel çizgi filmlerini anımsattı – bu çizgi filmlerde Noel Baba'nın küçük elf yardımcıları şekerleme ve oyuncaklar yapar, çorapları hediyelerle doldurur, çevrelerine mutluluk saçarlardı.

"Elbette" dedi Lauren. "Ne yapabiliriz?"

"Kaplardaki çikolatayı karıştırın!" diye talimat veren Lolly,

onlara birer çift uzun, pembe eldiven uzattı. “Kremanın to-paklanmasına izin vermeyin!”

Lolly ön pencereye koştu ve SIRADAKİ GÖSTERİ yazısının yanındaki saati ÖĞLE ibaresine çevirdi. Dışarıda bekleyen kalabalık koştu.

“Dolly! Dolly! Dolly!” diye tezahürat yapıyorlardı.

“Justin Bieber seyircilerinden bile daha çılgınlar!” dedi Lauren fal taşı gibi açılmış gözleriyle. “Amma heyecanlı.”

“Sabah yediğin çikolatalı krepler, akağaç şurubu ve kah-ve başına vurmuş olmalı” dedi Arden çikolata karışımını dik-katle karıştırmaya ara vermeden.

“Anne, bu çok eğlenceli bir sabah” dedi Lauren. “Bunu in-kâr edemezsin.”

Arden bir şeyler söyleyecek oldu ama Lauren onun sözü-nü kesti. “Kafamı çikolata kabına daldırmam hijyen kuralla-rına aykırı olur mu sence?”

Arden güldü. Dolly Van Voozle kostümünü giymek için banyoya koşturan annesine baktı. Sarı kabarık bir peruk takmış ve yanaklarını pembeye boyamış olan Lolly par-lak kırmızı payetlerle kaplı uzun bir elbise giymişti. Elbise-nin etekleri püsküllüydü ve boynunda renkli boncuklar var-dı. Küpeleri birer külah dondurma biçimindeydi. Hepsinin üstüne, en sevdiği eski önlüğünü takmıştı – üzerinde dans eden dondurma külahları olan kırmızı önlük.

Ding dong!

Yolun karşısındaki gül bahçesinde bulunan saat kulesi-nin çanı öttü. Dışarıdaki kalabalık çan sesiyle birlikte “Bir! İki! Üç!” diye sayıyordu. Bu bitince, hep birlikte “Dolly! Dolly! Dolly!” diye haykırmaya başladılar yeniden.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu Lolly kızlarına.

“Rüya gibi” dedi Lauren. “Büyükanne gibi!”

Lolly kocaman takma kirpiğini indirerek ona gülümsedi, Arden’in sırtına hafifçe pat pat vurdu ve piyanonun başında-

ki yaşlı adama döndü. “Hazır mısın, Don?”

“Çikolata tatlı mıdır?” diye güldü adam. “Birlikte bir Anma Günü hafta sonu daha kutlayacağız demek.”

Yaşlı adamın çenesi ve sesi hafifçe titredi. Ufak yüzü buruş buruştu. Lolly yanına gidip kolunu onun omzuna attı.

“Önümüzde daha uzun yıllar var Don” diye fısıldadı, adamın kocaman kırmızı papyonunu düzeltirken. “Şimdi duygusallık zamanı değil.”

Don gülümsedi; kalın, beyaz kaşları sevinçle havaya kalktı.

Dolly’s çalışanları ikiliyi alkışladılar, kalabalıkla birlikte tezahürata başladılar.

“Haydi bakalım!” dedi Lolly, Don’un elini tutarak.

Storlar kaldırıldı.

Kapı açıldı.

Kalabalık çılgınlığı bastı.

Lolly dışarı çıktı, ayağında tenis ayakkabıları vardı. Peşinden dükkânın tatlı kokusu ve Don da geldi.

“Merhabalar!” diye seslendi Lolly.

“Merhaba Dolly!” diye karşılık verdi kalabalık.

Lolly önlüğünü çıkarıp payetli elbisesini sergiledi, hafifçe dans ederek eteğinin püsküllerini salladı.

Kalabalık neşeyle haykırıyordu.

Don, boasını ona uzattı, Lolly boayı eğilerek alıp kalabalığa döndü. Küçük dükkân ve vitrinindeki hazineler artık gözler önüne serilmişti. Güneş parlıyor, bakır kapları, çikolata şekerlemelerini, dondurmaları, tofuyu, şekerleri aydınlatıyordu. Don piyanonun başına geçti, müzik başladı.

Lolly bastonuna yaslanmış duran yaşlı bir adamın yanına gitti, boasını onun boynuna doladı. Şarkı söylemeye başladı, yaşlı adamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Sonra kalabalığı da kendisiyle birlikte şarkı söylemeye davet etti.

Ama sonra birden durdu.

Arden başını yana eğip annesine baktı.

Annesi hâlâ susuyordu.

Arden vitrinin önüne gitti.

Piyanodan gelen müzik, kolonları cızırdatarak çalmaya devam ediyordu. Lolly dönüp Arden'a baktı, paniklemişti. Arden hiç düşünmeden şarkının sözlerini söyleyerek dans etmeye başladı. Lolly'nin yüzü hemen aydınlandı. Şarkısına devam etti, bir daha sorun yaşamadan gösterisini bitirdi.

Şarkısı bitince dramatik bir tavırla eğilerek selam verdi, boasını omzunun üstünden geriye attı ve alkışlarla tezahüratlar arasında insanlarla kucaklaşmaya başladı.

Fotoğraf çekertirmek için poz verdi ve bu arada içten içe şarkı söylerken olanları düşünüp hüznüldü: *Aslında Dolly giderek soluyor, her gün biraz daha güçsüz düşüyor*, diye düşündü üzüntüyle.

"Teşekkürler" dedi genç bir anne, Lolly'nin sırtını sıvazlayarak. "Ailecek size yıllardır hayranız. Sonsuza dek fotoğraf albümlerimizde ve anılarımızda yaşayacaksınız."

Lolly'nin çenesi titredi ama kendini toplayıp kadına sarıldı. "Teşekkürler canım" dedi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla tahmin edemezsin."

Dışarıdaki kalabalık dağılır dağılmaz Lolly vitrindeki saate gitti ve gösteri saatini bir saat ileri aldı.

SIRADAKİ GÖSTERİ: 13.00 yazıyordu vitrinde şimdi.

Önlüğünü yeniden taktı, peruğunu düzeltti ve Lauren ile Arden'ın elindeki kaşıkları aldı.

"Teşekkürler" diye fısıldadı Arden'a.

"Ne demek" dedi Arden. "Bunu atlatacağsın anne, tamam mı? Şarkının sözlerini hatırlamak için okuman gerekse bile. İnsanlar seni yine de sevecek."

Lolly gülümsedi, çikolatayı karıştırmaya başladı.

"Şunun gülümsemesine bak" diye fısıldadı Lauren annesine. "Yaptığı işi gerçekten seviyor, öyle değil mi?"

Lauren çikolatayı karıştırmasına yardım etmek için büyükannesinin yanına gitti. Kızının son cümlesi Arden'ı çok duygulandırmıştı. Dolly'nin torunu, dükkânın şimdiki sahibi Doris Van Doozle'ın yanına gitti.

"Seni görmek ne güzel!" dedi Doris, Arden'ı kucaklayarak. "Bu yıl gelebilmenize çok sevindim."

"Ben de" dedi Arden, sonra başıyla annesini işaret etti. "Gösterisi hiç değişmiyor, değil mi?"

Doris, Arden'ın sorusunu birkaç saniye düşündü. "Bazı şeyler değişmemeli" dedi üzerinde Dolly's logosu olan beyaz önlüğünü düzelterek. "Dünyada yeterince masumiyet yok artık. Yeterince nostalji de yok. Yalnızca kötü haberler ve felaketler var. Annen insanların güvende hissetmesini, mutlu olmasını sağlıyor. Dünyanın eskiden nasıl olduğunu anımsatıyor onlara. Bir tür kaçış, senin yaptığın şhretlerle ilgili haberler gibi. Bu da günümüzde önemli değilse, başka ne önemlidir bilmiyorum doğrusu."

Arden şaşırdı, kadının sözleri karşısında gülümsedi.

"Annenin bu Dolly gösterisini nereden bulduğunu hâlâ merak ediyorum" dedi Doris. Sonra kasanın başında biriken müşterilere döndü. "Yıllardır krımıza öyle büyük katkısı oldu ki."

"Bir dakika! Ne dedin?" diye sordu Arden; kafası karışmıştı. "Gösteri fikrini annen buldu da ne demek?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Doris, torbalar dolusu çikolata almış bir ailenin ödemesini alırken. "Dolly şarkısı da, vitrinde çikolata karıştırmak da hepsi onun fikriydi. Bir gün dükkândan içeri girdi, bana kendini tanıttı, yalnız olduğunu, umuda ihtiyaç olduğunu anlattı. Başta biraz kuşkulandım ve denemesine izin verdim, çünkü ona acımıştım. Ama yle çok ilgi topladı ki onu işe aldım. Hiçbir şeyin değişmesini istemem. Özellikle de annenin. O bana gönderilmiş bir armağan."

Arden'ın ağız açık kalakalmıştı. Çikolata kaplarının başında çalışan annesine baktı.

“Doris, annem sıradaki gösteriden sonra bir mola alabilir mi?”

“Tabii ki.”

“Ona dondurma ısmarlamak istiyorum da.”

Yirmi yedi

“Biraz daha kayın bakalım” dedi Lolly gülerek. Poposuyla Arden’in poposunu ittirdi. “Tamam, oldu işte.”

Lolly, Arden ve Lauren Dolly’s’in karşısındaki gül bahçesinde, tik ağacından bir banka sığışmış oturuyorlardı. Üç kuşak kadın yan yana oturmuş, üç top dondurmalarını yiyorlardı. Küçük parktaki kızılık ve huş ağaçlarının kalın, yeşil yapraklı dalları arasından sızan güneş ışığının tadını çıkarıyorlardı.

“Bunları yedikten sonra banka sığamayabiliriz” diyen Arden, cappuccino’lu ve çikolatalı dondurmasından büyük bir ısırik aldı.

“Hey, bu senin fikrindi Bayan Sağlıklı Yaşam” diye güldü Lolly, dilini ve dudaklarını maviye boyayan Mavi Ay dondurmasını yalayarak.

Kuzey Michigan’da çiçek mevsimi değildi ama güneş sarısı fulyalar ve rengârenk laleler küçük parkın her yerindeydi. Kocaman ormangülleri ve açelyalar da açmıştı. Ama park asıl gülleriyle ünlüydü. Bembeyaz, koyu pembe, elma kırmızısı güller meltemde hafifçe sallanarak gelen geçenin gözünü alıyordu.

Arden dondurmasını yaladı, ağzını sildi ve elini annesinin dizine koydu. “Küçük bir kuş bana Dolly gösterisinin senin icadın olduğunu söyledi” dedi.

Lolly bir an dondurmasını yemeyi bırakıp başını kaldırdı, yukarıdaki ağaç dallarını süzdü. “Kötü bir kuşmuş o!” dedi.

“Anne” dedi Arden birden ciddileşerek. “Bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum. Hiç haberim yoktu. Dolly’s’te her zaman şarkı söyleyen bir Dolly olduğunu, senin bu işi başkasından sonra üstlendiğini sanıyordum.”

Lolly kıkırdadı. “Demek öykülerimden birini dinlemek istiyorsun?”

“Evet... hayır... yani, şey... evet, istiyorum anne.”

Beş altı yaşlarında küçük bir kız üzerinde sevimli, pembe bir elbiseyle parkta koşturuyor, kocaman bir sakızlı dondurma topunu yalıyordu. Annesiyle babası da peşinde dolaşıyordu. Annesi bebek arabasını itiyor, babası bir fotoğraf makinesi ve dondurma külahı taşıyordu.

“Rose!” diye seslendi annesi küçük kıza. “Yavaşla biraz! Fotoğraf çekmek istiyoruz.”

Kıvırcık kızıl saçları kırmızı kurdelesinden taştan küçük kız yavaşladı, bir gül çalısının önüne geçip poz verdi.

Lauren ona bakınca sanatçı güdülerinin uyandığını hissetti. Sanki bu sahne bebek pembesi tonlarında özel olarak hazırlanmıştı, her şey pembe-beyazdı. Lauren gözlerini yumdu, elleri görünmez bir kalem tutup hayali bir resim çizmeye başladı.

Lolly ve Arden, Lauren’ı seyrediyorlardı. Derken küçük kız, “Tamam, bitti!” diye haykırınca Lauren gözlerini açtı.

“Yazın dondurma külahıyla dolaşan küçük bir çocuktan daha sevimli bir şey olamaz” dedi Lolly. “Aslında benim hayatımı değiştiren de aynen böyle küçük bir kızdı.”

“Şunu tut” dedi Lolly, Arden’a külahını uzatarak. “Ki size şunu gösterebileyim.”

Lolly şans bileziğine baktı. Sonunda diğer tılsımlarına benzemeyen, önlüğündeki deseni yansıtan bir tılsım buldu:

Altın rengi bir külahın içinde biri mavi, diğeri pembe iki top dondurma.

“Bu minik tılsım hayatıma amaç, istek ve anlam kazandırdı” dedi Lolly, parktan çıkmak üzere olan aileye bakıp gülümseyerek. “Bu tılsım Lolly Dolly’yi yarattı.”

Yirmi sekiz

Anma Günü hafta sonu, 1985

Lost Land Gölü'ne bir perde gibi çöken ağır ve kalın sis güneşi örtmüştü. Lolly'nin kulübesinin verandasından iskeleyi ve suyu bile görmek mümkün değildi.

Lolly titredi, battaniyeyi üzerine çekti, sıcak kahve dolu kupasını daha sıkı tuttu.

Dalgıçkuşlarının ötüşünden başka ses duyulmuyordu.

Yazın ilk tatil gününde göl insanlarla dolardı. Yaz –hayat gibi– başlamaya hazırdı, umut ve iyimserlik doluydu. Ama bugün dünya karanlığa gömülmüştü.

Hava, Lolly'nin ruh haline uygundu; karanlık bir yerde ve depresif hissediyordu. Kocasını öleli çok olmamıştı. Bu, onsuz geçecek ilk Anma Günü'ydü.

Arden birkaç ay sonra üniversiteye gitmek için Scoops'tan ayrılacaktı. Lolly, kızının dönmek üzere gittiğini hissediyordu.

Hayatım sonsuz bir elips gibi: Annesiz küçük bir kızdım, babamın bakıcısı oldum, sonra da bir eş ve bir anne.

Bütün hayatımın hemen her gününü bir başkasına bakarak geçirdim.

Şimdi, ansızın yapayalnızım.

Bunu bana neden yaptın Tanrım? Neden?

Arden'ın mutlu olmasını ve hayallerinin peşinden git-

mesini istiyordu ama kızının sevdiği her şeyi reddetmesi Lolly'yi üzüyordu.

Ağlamaya başladı, ağır bir yükün altında sıkışmış gibi hissediyordu. Bitkindi, doğrulup ayağa kalkacak hali bile yoktu. Kupayı yere bıraktı, başının altındaki yastığı düzeltti ve yorgun kemiklerini bir kat battaniye daha örtterek arkasına yaslandı.

Soğuk sis verandaya ulaşırken Lolly uyuyakaldı. Ölüm ve yalnızlık kâbusları görerek uykusunda titriyordu.

Tekne motoru sesleri ve çocukların bağırıltılarıyla daldığı kâbustan uyandı. Doğrulup oturdu, güneş çıkmıştı.

Verandadaki eski saate baktı. *İki mi olmuş? Dört saat uyumuşum!*

Ayağa kalkıp gerindi, verandanın kıyısına gitti. Sis kalkmıştı, gökyüzü maviydi ve sıcak bir meltem esiyordu. Her şey çiy-le kaplı ve parlaktı. Sanki Michigan sıvı gümüşe batırılıp çıkarılmıştı. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı.

Birkaç kulübe aşağıdaki kadının çocuklarına, “Kim dondurma ister?” diye seslendiğini duydu.

“Ben! Ben!” diye haykıran çocuklar mayoları içinde kulübeye doğru koştular.

Ben de isterim, diye düşündü Lolly.

Önce buzdolabına, sonra garajdaki soğutucuya baktı ama dondurma kalmamıştı. Erzak da azalmıştı.

Kendini zorlayarak giyindi, makyaj yaptı, evden çıktı.

Woodie'yi çalıştırıp Scoops'a gitti. Kasabanın kıyısında arka sokaklardan birine park etti arabayı. Bütün park yerleri doluydu.

Merkeze doğru yürürken, yaşadığı kasabayı başka bir gözle görmeye başladı.

Scoops, 1800'lerin ortasında kurulmuştu. Göl kıyısına çok sayıda yeni bina yapılmıştı ama tepelikteki kasaba hep sakin bir yer olarak kalmıştı. Ormangülleriyle çevrili büyük

bahçelerin ortasında küçük, padavra çatılı ahşap evler vardı.

Yürürken havayı içine çekti. Scoops göl suyu ve orman, çam iğneleri ve çikolata kokuyordu.

Merkeze yaklaşırken, küçük hırdavatçının yanından geçti. Hırdavatçının vitrini el aletleri, cıvatalar, çim biçme makineleri ve kuş yemi doluydu. Adımlarını iyice yavaşlattı.

Scoops, hava kötü olduğu için plaja gitmek yerine kasaba merkezine dolan turistlerle doluydu.

Kadınlar giysi ve çanta dükkânlarına girip çıkıyor, kocaları da mağazaların önündeki banklara oturup sabırla akşam olmasını, Sandbar Saloon ya da Old Crow Bar'a gidip birer bira içmeyi bekliyordu.

Lolly, eski Scoops eczanesine gitti. Şehrin merkezindeki eczane kendini bildi bileli oradaydı. Tatilciler eczanede satılan ucuz sweatshirt'lere ve Scoops hediyeliklerine bayılır, yerliler de aspirinin icadından önce bile eczacı olduğu –şaka yollu– söylenen Dr. Philbrook'u çok severdi. Kalabalık eczanenin arka tarafında, Scoops tişörtleriyle, şapkalarla, kupalarla dolu rafların, hediyelik eşyaların ve anahtarlıkların arkasında, ilaçların ve kâğıt havlu yığınlarının ilerisinde, kırmızı-beyaz seramik kaplı küçük bir dondurma tezgâhı vardı. Kısa tezgâhın önünde, yıpranmış deri kaplı, kimse oturmadığında bile hafifçe sallanan dört tane bar taburesi dururdu. Eski tip eczanenin küçük dondurma tezgâhında birkaç özel ürün satılırdı: Milkshake'ler, malt bira, gazoz, *gerçek* vişneli kola ve ev yapımı zencefilli gazoz, hamburger, soğan halkaları ve kızarmış patates.

Lolly küçükken annesiyle birlikte eczaneye gelip tılsım alır, sonra arka tarafa geçip bir şeyler atıştırırlardı. Lolly, Arden'la da sürdürmüştü aynı geleneği. Üniversiteye gitmeye hazırlanan kızının odasındaki yarı doldurulmuş bavulları düşündü.

Bar taburelerinde oturmuş dondurmalarını yiyen mutlu

insanlara baktı. Karanlık başlayan Anma Günü'nü en iyi şekilde geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Elinde yürütecisi olan yaşlı bir adam yavaşça tezgâha geldi ve Lolly'nin yanına oturdu. Her hareketinde zorlanıyor, oflayıp pufluyordu.

"Buyurun hanımefendi" dedi tezgâhın arkasındaki, başında parlak karton bir şapka olan genç adam.

"Çikolatalı dondurma alabilir miyim?" dedi Lolly. "Bir de vişneli gazoz lütfen."

Delikanlı başını salladı ve işe koyuldu. Dondurmayı gümüş rengi blender'a attı, sonra içeceğini hazırladı. Vişne şurubunu sodanın içine döküp içine azıcık fosforik asit püskürttü, sonra üzerine karbonatlı su ekledi. Karışım parlak renkli ve baloncukluydu. Lolly hevesle kımıldandı, tılsımları şingırdadı.

"Dört dolar, hanımefendi" dedi satıcı çocuk, Lolly'nin tatlı siparişini önüne koyarken.

Lolly çantasına uzanınca omzunda olmadığını fark etti.

Olamaz! Seni sersem! diye düşündü utanç içinde.

"Ben... ben... ben..." diye kekeledi. Günü bir anda daha da kararmış, kendini hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar yalnız hissetmişti.

Çantamı nasıl unuttum?

"Çok üzgünüm!" diye haykırdı, hızla ayağa kalktı ve kendini kalabalık sokağa attı. Kapıdaki küçük çingirak da tılsımları gibi şingırdadı.

Gözyaşlarına boğulmak üzere olan Lolly saklanacak bir yer arıyordu, ama kasabanın her köşesine karısının alışveriş paketlerini yüklenmiş bekleyen adamlar dolmuştu.

Herkesin yanında biri olduğunu fark etti.

Artık benim kimsem yok, dedi kendi kendine. *Hayatının aşkını kaybettikten sonra babam nasıl yaşadı acaba?*

"Dondurmanızı ve gazozunuzu getirdim."

Lolly yerinden sıçradı. Dönüp bakınca, yürüteçli yaşlı adamın yanında durduğunu gördü.

“Hepimizin kötü günleri olur” dedi adam. Dondurma tezgâhına bakan çocuk elinde Lolly’nin siparişleriyle adamın arkasında duruyordu.

Lolly karşılık vermeye çalıştı ama dudakları sımsıkı kapanmıştı.

“Tatiliniz güzel geçsin, hanımefendi” dedi yaşlı adam. Satıcı çocuğun peşinden yürüyerek yavaş yavaş eczaneye döndü.

Küçük adımlarla, diye düşündü yaşlı adamı seyreden Lolly. *Babam böyle yaptı işte: Yavaş, küçük adımlarla ilerledi.*

Lolly sokak boyunca yürümeye başladı, düşüncelere dalmıştı. Sonunda üzeri yapış yapış kâğıt mendiller, şeker kutuları, çikolata parçaları ve dondurma damlalarıyla kaplı boş bir bank buldu.

“Tanrı aşkına” dedi ve bankın üstündeki çöpleri atarak kendine oturacak bir yer açtı.

Dondurmasını yiyip gazozunu içti, ama tatları eskisi gibi değildi sanki. Gözlerini kapadı, o gün hissettiği yoğun duyguları gözden geçirdi. Önce gözyaşları aktı, sonra omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

“İyi misin?”

Lolly başını kaldırıp bakınca meleğe benzeyen küçük bir kız gördü – saçları sarı, yanakları gül pembesi, mavi gözleri parlaktı. Küçük kız pembe dondurmasını yalayarak Lolly’ye bakıyordu.

Lolly küçük kızın prenses kostümü giydiğini görünce birden güldü: Pembe tüllerle kabartılmış ışıltılı, gümüş rengi bir eteğin üzerine parlak, pembe, kolsuz bir bluz giymişti. Başında güneş ışığında parlayan bir taç vardı. Bir elinde kocaman bir dondurma tutuyordu, diğerinde ısıldayan bir sihirli değnek.

Lolly’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Gözlerin benimkilerle aynı renk” dedi küçük kız. Bir yandan elindeki dondurma külâhını çeviriyor, dondurması akmasın diye her yanını yalıyordu. “Biraz daha kırmızılar yalnızca. Neden üzgünsün?”

“Yalnızım” dedi Lolly, elindeki yiyecekleri bankın üstüne bırakarak.

Kız banka tırmanıp Lolly’nin yanına oturdu, banktaki çikolata ve dondurma lekelerine hiç aldırmadı. Tüllü kabarık eteğini düzeltilti. “Annem bana kendimi yalnız hissettiğimde yalnız olmadığımı hatırlamamı söyler. O hep benim yanımda.”

Lolly’nin kalbi hızlandı. Annesi de ona aynı şeyi söylerdi.

“Anılarım var. Harika anılar. Bak!” dedi Lolly küçük kıza şans bileziğini göstererek. “Hepsi burada.”

Küçük kız sevinçle bir çılgık attı.

“Baak!” dedi yerinden zıplayarak. “Benim de var!”

Narin bileğini uzattı, üzerinde minik tılsımlar asılı ince şans bileziğini gösterdi.

“Bu benim doğum günü tılsımım!” dedi küçük kız, sonra da dokununca pastadan fırlayan minik mumları gösterdi Lolly’ye. “Beş yaşına bastım!”

“Tebrikler!” dedi Lolly.

“Bu da benim balerin pabucu tılsımım, bu da trampelen tılsımım, çünkü olimpiyatlara katılmak istiyorum!” dedi küçük kız heyecanla. “Bu da talihli yıldızım, ona bakıp dilek tutarsam ne istersem yapabilirim! Senin hayalin nedir?”

Çocuğun sorusu Lolly’yi şaşırtmıştı. Bir an bocaladı.

“Bilmiyorum” dedi sonunda dürüstçe.

“Senin tılsımlarını görebilir miyim?”

Lolly bileğini uzattı, küçük kız tılsımlara birer birer bakıp dondurmasını yalamayı sürdürdü, Lolly’ye tılsımları hakkında sorular sordu.

“Sana ne gerekiyor biliyor musun?” dedi kız sonunda.

“Neymiş?”

“Bir külah dondurma!”

“Ah, az önce yedim zaten” dedi Lolly, banka koyduğu dondurma kabını işaret ederek. “Şu anda üzerimde para da yok.”

“Yo, onlardan değil” dedi küçük kız, yakındaki dondurmacının vitrinin başıyla işaret ederek. Lolly gösterdiği yöne baktı, Dolly’s şekerleme dükkânının önünde oturduğunu fark etti. “Bunlardan lazım sana!”

Sonra, Lolly’ye dondurma külahını uzatıp “Şunu tutar mısın?” dedi. Yeniden banka oturdu, eteğinin tülleri Lolly’nin kucağına yayıldı. Küçük kız bileziğini çıkardı ve yapışkan parmaklarıyla kıyafeti gibi pırıltılı bir dondurma külahı tılsımını bileziğinden çıkardı: Altın sarısı külahta bir pembe, bir mavi top dondurma. “Şimdi bileğini uzat.”

“Ah, tılsımını alamam” dedi Lolly. “Senin özel tılsımlarından biri bu!”

Küçük kız başını kaldırıp Lolly’nin yüzüne bakıp “Benden daha çok ihtiyacın var ona!” dedi. Sonra sesini alçaltıp fısıldadı: “Ayrıca, benim bir sürü dondurma tılsımım var. Her yaz Scoops’a geliyoruz.”

Lolly bileğini uzattı, küçük kız tılsımı dikkatle onun bileziğine ekledi.

Lolly bileziğini havaya kaldırıp baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Kendini az önceki kadar yalnız hissetmiyordu artık.

“Gözlerin kırmızı olmadığında daha güzel görünüyor” dedi küçük kız. Sonra başını çevirip Dolly’s’i işaret etti. “Hey! Aynı dondurmacı hanıma benziyorsun!”

Lolly küçük kızın ne anlatmaya çalıştığını anlamadı ama gülümsedi ve “Tılsım için teşekkürler” dedi ona. Bileziğini ve yeni tılsımını kalbine götürdü, küçük kızın dondurma külahını geri verdi. “Çok tatlısın” dedi Lolly.

Küçük kız kıkırdadı, dondurmasını bitirdi. “Harika! Şimdi, gözlerini kapat!”

“Ne?”

“Gözlerini kapat! Ben bir peri prensesim, bir dileğini yeri-
ne getireceğim. Ama önce gözlerini kapatman gerek.”

Lolly gözlerini sıkı sıkı kapattı. Küçük kız ışıldayan sihir-
li değneğini havaya kaldırdı ve yavaşça indirerek Lolly’nin
başının tepesine hafifçe dokundurdu. Lolly onun yeniden kı-
kırdadığını duyana dek gözlerini açmadı. Gözlerini açtığında
küçük kız annesinin elinden tutmuştu. Annesi diğer elinde
kocaman bir Dolly’s paketi taşıyordu.

“Umarım sizi fazla rahatsız etmemiştir” dedi kadın.

“Hayır, etmedi. O bir melek” dedi Lolly büyülenmiş gibi.
“Ona bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii” dedi kızın annesi başını yana eğerek.

“Hangi dileğimi gerçekleştirdin?” diye sordu Lolly.

“Sana söyleyemem” dedi küçük kız ciddi bir ifadeyle.
“Ama inanırsan dileğin gerçek olacak.”

“Biz artık gidelim” dedi annesi. “İyi günler!”

“Size de” dedi Lolly. Küçük kız ve annesi yürümeye başla-
dılar, kızın pembe eteği rüzgârda uçuşuyordu. “Ah! Affeder-
siniz! Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın ama bir so-
ru daha sorabilir miyim?” dedi Lolly peşlerinden giderek.

Anne dönüp gülümsedi, genç yüzünde şaşkın bir ifade be-
lirdi. “Peki. Sorun.”

“Kızınızın adı nedir?”

“Tatlım?” dedi annesi küçük kıza bakarak. “Bu cici hanı-
ma adını söyleyebilirsin.”

Küçük kız başını kaldırdı, tacı güneş ışığında parlıyordu,
yüzü aydınlıktı. “Umut!” dedi.

Anne el salladı, ikisi çikolatalarıyla birlikte kalabalık-
ta kayboldular. Lolly’nin başı dönüyordu, dönüp dükkânın
önündeki banka oturdu. Gözlerini kapadı ve başının tepesi-
ni hissetmeye çalıştı. Orada bir karıncalanma olduğuna ye-
min edebilirdi.

Bir kapının açıldığını, küçük bir çingırağın sallandığını-

nı duydu ve gözlerini yeniden açtığında çikolatalı şekerleme dükkânının vitrinine baktı. Vitrinde gerçek Dolly Van Voozle'in resmi vardı.

Aynı dondurmacı hanıma benziyorsun!

Lolly'nin kalbi yeniden hızlandı. Küçük kızın ne demeye çalıştığını şimdi anlamıştı. Gerçekten de Dolly'ye benziyordu.

Çikolatalı şekerleme dükkânının arkasındaki sahil gözüne takıldı ve sonunda Umut'un hangi dileğini gerçekleştirdiğini anladı.

İnan! İnan!

Lolly hiç düşünmeden yerinden kalktı, Dolly's'e girdi, dükkân sahibini sordu ve durumu açıklamaya başladı – müşterileri dükkâna çekmek için küçük bir gösteri yapabilirlerdi.

Yarım saat sonra gün ışığına çıktığında artık bir işi ve elinde dükkân sahibinin ısmarladığı dondurması vardı.

Dondurmanın tadı tıpkı çocukluğundaki gibiydi.

Yirmi dokuz

“Dondurmanın gücünü asla küçümseme!” dedi Lolly, dondurmasından kalanı yalayıp kızıyla torununun dizlerine dizleriyle dokunarak. “O minik kızın saflığı bana hâlâ hayal kurabileceğimi anımsattı, ne istersem olabilirdim, dünyanın sonu gelmemişti. Benim dünyaya verdiğim hediye de başkalarını mutlu etmek, gerçek dünyayı kısa bir süre için de olsa unutmalarını sağlamak, çocuk olmak, tıpkı Umut gibi. Küçük, önemsiz işim bana bir amaç veriyor. Beni genç tutuyor.”

Yakındaki ağaç dallarından birinde bir çift tombul kızılgerdan mutlulukla şakıyordu. Lolly iç geçirdi.

“Seni mutlu eden şeyi yap. Kulağa çok basit geliyor, oysa öyle zor ki, çünkü pek azımız bunu yapabiliyoruz. Korku içinde yaşıyoruz. Başkaları için, başkalarının umutları ve beklentileri için yaşıyoruz. Herkesi mutlu eden şeyleri yapıyoruz.”

Durdu, kızı ile torununa uzun uzun baktı ve devam etti: “Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyoruz? Amacımız ve tutkumuz bir olmalı. Her gün bu kızılgerdanlar gibi mutlulukla şakımalıyız. Yaptığım iş dünyayı değiştirmez belki ama günün sonunda beni mutlu ediyor. Bundan daha fazlasını umut edebilir miyiz zaten?”

Arden ile Lauren dar bankta huzursuzca kımıldandılar.

Lolly ayağa kalktı, kızlarının saçlarını okşadı. “Bu kadar

nutuk yeter! İşimin başına dönmem lazım. İkiniz sohbete devam edin. Akşam yemeğinde görüşürüz. Bu gece barbekü yapalım! Hamburger, tavuk, közde patates, mısır pişirelim. Dondurmaları ben getiririm!”

“Arden” dedi bir an durup, “bugün için sana teşekkür ederim.”

Lolly’nin yavaş yavaş uzaklaşıp parktan çıkışını seyrettiler. Ormangülü çalılarının arkasına geçince, yalnızca perüğü görünür oldu. Birkaç saniye sonra, çikolatalı şekerleme dükkânının önünde duran turistlerin “Dolly!” diye haykırdığını duyular.

Arden banka yayıldı, elini kızına uzattı. Lauren annesinin elini tuttu, parmakları kenetlendi.

“Sanat okumak çok riskli” dedi Arden. “Senin güvencede olmanı, korunmanı istiyorum. Annem çok iyi öykü anlatır, ama babam öldükten sonra gerçekten zorlanmıştık. Üniversiteyi bitirmek için sürekli çalışmak zorunda kaldım.”

“Biliyorum, anne” dedi Lauren. “Ekonomik sıkıntılarını artırıp sana yük olduğum için öyle üzgünüm ki. Northwestern’in pahalı bir okul olduğunu biliyorum. Çok borcun olduğunu biliyorum. İki yakamızı bir araya getirmek için işine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Okul taksitlerini ödemen için sana yardım edeceğim, söz veriyorum.”

Lauren durdu, derin bir nefes aldı. “Ama kariyerimden nefret ettiğim için hiçbir işte tutunamazsam ne olacak? Resam olmaya çalışmaktan daha kötü değil mi bu? O zaman ne olacak? Her zaman ‘gerçek’ bir işte çalışabilirim, değil mi? İş yönetimi ve sanat okumuş bir Northwestern mezununu işe almak isteyen olacaktır bence.”

Arden gülümsedi. Kızına ve parka baktı uzun uzun – Lauren parktaki çiçekler kadar taze ve güzeldi. Çok narin, çok gençti. Arden, bir zamanlar yazmayı ne kadar çok sevdiğini düşündü.

Gözlüğünü çıkardı, başını iki yana salladı.

“Yalnızca mutlu olmanı istiyorum, ama bunun tam tersi bir etkim var hayatında.”

Lauren annesinin elini sıktı.

“Büyükanneimin hayattaki kararlarımı olumsuz etkilediğini düşündüğünü biliyorum. Hayatın boyunca onun gölgesinde yaşadığının farkındayım, ama ben de senin gölgede yaşadım” dedi Lauren. Rüzgâr sarı saçlarını havalandırıp dalgalandırıyordu. “Ya burada, şimdi yeniden her şeye başlasak? O küçük kızın uzun zaman önce büyükanneime söylediği şeye inansak: Hayal ettiğimiz her şeyi yapabiliriz.”

Arden eğildi, kızını kucakladı.

“Anlaştık.”

“Ama üstüne düşeni yapmak zorundasın” dedi Lauren annesinin kollarından kurtulup ona parmağını sallayarak. “Yeniden hayal etmeye başlamak zorundasın.”

“Tamam, anlaştık.”

Anne ve kızı banktan kalkıp el ele parkta dolaştılar.

“Senin için sakıncası yoksa günün kalanını büyükanneime yardım ederek geçirmek istiyorum” dedi Lauren. “Dükkânda çok eğleniyorum. Sen de gelmek ister misin?”

“Sen dükkâna git, büyükanne çok sevinir” dedi Arden parktan çıkarken. Sokağın karşısında Lolly’nin yeni gösterisini izlemek isteyen bir kalabalık toplanmıştı çoktan. “Third Coast Kitapçısı’na gideceğim. Uzun zamandır uğramadım oraya.”

Lauren annesini öpüp sokağın karşısına geçti. Arden kılmıtsız durup kızının gidişini seyretti. Lauren sessizce büyükannesine yaklaşıp arkadan ona sarıldı, sonra kaşıklardan birini alıp çikolataları karıştırmaya başladı.

Arden anacaddeye, sonra da turistlerden kurtulmak için bir ara sokağa geçti. Third Coast Kitapçısı’na ulaştığında gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi. Durup kitaplar ve etkinlik afişleriyle dolu dev vitrini seyretti.

İçeri girince, Third Coast'un ahşap döşemeleri ayaklarının altında gıcırdadı. Arka tarafa geçti, bir latte söyledi ve kitapçının kalabalık rafları arasında dolaşmaya başladı. Annesi Arden için sayısız kez kitap almıştı buradan. Third Coast Kitapçısı ve halk kütüphanesi sayesinde Arden Scoops'tan ayrılmadan dünyayı dolaşmış, Nancy Drew'dan Judy Blume'a, Michener'den Hemingway'e sayısız yazarla tanışmıştı.

Arden "klasikler" bölümüne gitti, yere oturdu, lattesini bacaklarının arasına koydu. Raflardan en sevdiği yazarları indirdi, yazmanın ve okumanın bir zamanlar kendisi için ne kadar önemli olduğunu hatırlamak istercesine kitaplara gömüldü.

Öyle dalmıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duymadı bile. Jake'in sesi gürültüyle okumaya başladığında hayretle yerinden sıçradı:

ALICE:

Ama delilerin arasına girmek istemiyorum.

CHESHIRE KEDİSİ:

Ah, bu konuda yapacak bir şey yok. Burada hepimiz deliyiz zaten.

Arden başını kaldırdı, Jake güldü. İri gövdesini bir akordeon gibi ağır ağır katlayarak onun yanına yere oturdu. "Harika kitaptır. Kedinin öğüdü de çok iyiydi."

Jake başını eğip Arden'a baktı, kalın kaşlarını kaldırıp gözlerinin içini bakışlarıyla araştırdı.

"O yüzden buradasın değil mi?" diye sordu Jake başıyla kitapçıyı işaret ederek. "Burada derken, yalnızca kitapçıyı değil, Scoops'u kastediyorum."

Arden'ın kalp atışları hızlandı.

"Delirdin" dedi Jake, "ama iyi bir delilik hali bu."

"Evet" diye fısıldadı Arden. Elindeki kitabı rafa koyup kahvesinden bir yudum aldı. "Kızım ve ben buraya anneme

yardım etmek için geldik, ama o bize daha çok yardımcı oldu gibi geliyor bana. Kendimizi yeniden keşfetmemizi sağladı.”

“Öyle mi?”

“Ama henüz hikâyenin sonu gelmedi.”

Kitapçının kapısı açıldı, çingirak şingırdadı ve Arden güldü.

“Annemin şans bileziğinin sesi her yerde” dedi. “Eskiden bu ses beni deli ederdi.”

“Belki de o sesi dinlemeye artık hazırsın” dedi Jake, Scoops kar fırtınası gibi beyaz, kocaman gülümsemesiyle. “Kuş-kucu görünmek istiyorsun ama aslında öyle değilsin.”

Jake güldü, elini birden Arden’in bacağına koydu.

“Benimle çıkmak ister misin?” dedi.

Arden’in bacağındaki eli sıcak, dokunuşu doğaldı.

“Tamam” dedi Arden kendini bile şaşırtarak.

“Anma Günü boşum. Belki plaja falan gideriz. Hava güzel olacak gibi. Seni ararım.”

Jake öne doğru eğildi, Arden’in yüzünü büyük ellerinin arasına aldı ve onu dudaklarından öptü. İriyari bir adam için nazik bir öpücüktü, bahar yağmuru gibi hafifti.

Arden bir an hayal gördüğünü sandı. Mutlu olmuş, şaşırmıştı.

Jake ayağa kalktı, bir kule gibi Arden’in başında dikildi ve “Bunu yapmak zorundaydım” dedi. “Öyle sevimlisin ki. Seni sonra ararım.”

“Tamam.” Arden gülümsedi.

Jake gittikten sonra, Arden olanları anlamaya çalıştı. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu.

Eğilip *Alice Harikalar Diyarında*’yı yeniden aldı.

Ellerini kitabın kapağında dolaştırdı.

Annesinin ona onlarca kez okuduğu sözcükleri yeniden okurken gülümsedi. Gözlerini kapadı, yatağında uzanmış yattığını, annesinin de başucunda oturduğunu hayal etti. Lolly’nin okuyan sesini zihninde canlandırdı:

ALICE:

Ama delilerin arasına girmek istemiyorum.

CHESHIRE KEDİSİ:

Ah, bu konuda yapacak bir şey yok. Burada hepimiz deliyiz zaten.

Arden gülümsedi.

Annem bana uzun zaman önce hayatın sırrını öğretmeye çalışmış ama onu hiç dinlememişim!

Kitabı sevgiyle kasaya götürdü, satın aldı.

Sekizinci bölüm

Kar tanesi tılsımı

Çok boyutlu bir hayat için

Otuz

Arden çocukluk yatağının kenarına oturdu ve lambayı yaktı. Lamba da –annesi gibi– farklı parçalardan, farklı renklerden oluşuyordu. Gövdesi eski kırmızı bir fenerdi, şapkası da *Chicago* müzikalindeki etekler gibi püsküllüydü. Işık ve püsküller birlikte dans ediyor gibi kımıldıyordu.

Arden yastığını huş ağacından yatak başlığına yasladı, *Alice Harikalar Diyarında*'yı aldı, o gün erken saatlerde kitabı nasıl aldığını ve Jake'le nasıl karşılaştığını anımsayınca gülümsedi. Düşünmeden kitabın rasgele bir sayfasını açtı, çocukken de aynısını yapardı. Bir zamanlar bunu bir tür işaretle kabul eder, açtığı sayfadaki sözcüklerin hayatı hakkında bir şeyler söyleyeceğini düşünürdü. Arden okulda gazetecilik eğitimi almıştı ve üç tür yazar olduğunu biliyordu: Bir kitap ya da derginin ilk sayfasını açıp okumaya oradan başlayanlar, önce her zaman son sayfayı okuyanlar (Arden bu okurları bir türlü anlayamazdı) ve kitabın rasgele bir sayfasını açıp ilgilerini çekecek bir şey arayanlar.

Bence hâlâ bir tür işaret, diye düşündü Arden ve gözlerini kapayıp rasgele bir sayfayı açtı.

“Baştan başla” dedi kral ciddi bir tavırla. “Sonra gelene kadar devam et, sonra dur.”

Arden nefesini tuttu, karşısına çıkan satırı yeniden okudu. *Hayat gerçekten çok basit,* diye düşündü. *Baştan başla.*

Birden aklına Jake'in sabahki öpücüğü geldi.

O benim için yeni bir başlangıç, diye düşündü.

Arden kollarını kendi bedenine sardı ve eski kulübenin duvarlarındaki kütüklerin arasından her nasılsa içeri sızmayı başaran görünmez meltemde titredi.

Soğuktan mı? diye düşündü, yoksa onun öpücüğünden mi?

Yataktan fırladı, soğuktan korunmak için bir battaniye aradı. Yatağın ayak ucundaki sandığı açtı. Çocukluk anılarıyla doluydu sandık: Yıllıklar, plaklar, kurdeleler, geçmişten başka andaçlar. Shaun Cassidy'nin imzalı bir fotoğrafı, bir Wonder Woman kemeri, masasındaki bardağın kenarından hiç eksik etmediği "su içen mutlu kuş" biblosu, eski topluğnelerle kaplı bir şişe mantarı.

Arden eski yıllıklarını açacak oldu, sonra kendini durdurdu ve sandığın kapağını kapatıp battaniye için komodin çekmecelerini aramaya başladı. Çekmecelerin hepsi eski Dolly kostümleriyle doluydu: Pullarının yarısı dökülmüş elbiseler, tüyleri düşmüş boalar, eski eldivenler.

Arden'in kalp atışları hızlandı.

Çok uzun zamandır bir kenara atılmış hatıralar, diye düşündü.

Eski dolabına gitti, eğik kapağı gıcirtıyla açıldı. Eski giysilerinin asılı olduğu askıları gözden geçirdi, annesinin kışlık ceketlerine baktı, burada bir yerde bir battaniye bulmayı umuyordu.

Ama bulamadı.

O sırada, tavandan sarkan çıplak ampulün ışığında dolabın üst rafındaki yorganı gördü. Parmak uçlarında rafa uzandı ama yetişemedi. Döndü, odada bir tabure veya sağlam bir sandalye aradı. Gidip sandığın kapağını yokladı ama kapak fazla sağlam gelmedi ona.

Kendim yapabilirim, diye düşündü ve dolabın başına döndü. Bu yüzden koşuyorum, bisiklete biniyorum.

Eğildi ve havaya zıpladı ama kolu elbise askılarına takıldı. Askıların hepsi gürültüyle yere saçıldı.

“Anne?” diye seslendi yan odadaki Lauren. “İyi misin?”

“İyiyim” dedi Arden. “Okuduğum kitabı düşürdüm de.”

“Daha çok kütüphaneyi devirmişsin gibi bir ses geldi” diye güldü Lauren.

Jake’le dansım kadar zarif bir hareketti, diye mırıldandı Arden kendi kendine.

Yere düşen giysileri topladı, askıları dolaba asıp yer açıl-sın diye kenara çekti.

Haydi bakalım, diye düşündü ve havaya sıçradı.

Arden’in parmakları yorganın ucunu yakaladı, son anda tutup çekti ve beklenmedik ağırlığı yüzünden ofladı.

İnerken beyaz bir şeyler görünce bir an başını çarptığını sandı.

Ama başını kaldırıp bakınca gülümsedi: Kar yağıyordu.

Çevresine el yapımı kar taneleri yağıyordu – danteli andı-ran desenleriyle havada uçuşuyorlardı, Arden sanki bir kar küresinin içindeydi.

Annemle ben bunları yıllar önce yapmıştık, diye düşündü. Tatillerde kulübenin camlarına kar taneleri astıkları günle-ri anımsadı.

Bir güç tarafından aşağı çekilmiş gibi yere oturdu, yor-ganı bedenine sardı, yağan karı seyretti ve bu beklenmedik anılar fırtınasının ortasında oturdu.

Kar tanelerinin hepsi yere inince onları toplayıp bir yığın yaptı, yere uzanıp başını bu yığına yasladı.

Kar tanelerinden birini aldı – kâğıt sararmış, kenarları kıvrılmıştı. Parmaklarını kar tanesinin, sonra yorganın üze-rinde dolaştırdı. Gözlerini yumdu, kulübedeki sesleri dinle-di. Kulübenin, tıpkı Michigan’ın mevsimleri gibi kendine öz-gü bir hayatı vardı.

Arden derin derin iç geçirdi, yeni yağmış sahte karın orta-sında uykuya daldı.

Otuz bir

Kasım 1977

“Bir kış mucizesi” diye haykırdı kulübenin ön penceresinde duran Lolly. “Arden, koş! Gel de bak!”

Arden merdivenlerden aşağı koşup annesinin yanına gitti, Lost Land Gölü’ne baktı. İskeleyi bile göremiyordu.

“Ama kış gelmedi ki” dedi Arden. “Aylardan kasım.”

Hep böyle mantıklısın, diye düşündü Lolly kızına bakıp gülümseyerek.

“Haydi! Bunu kaçıramayız” dedi Lolly ve Arden’in elini yakalayıp onu verandaya doğru çekti. “Vay canına!”

Kapıyı açar açmaz kar içeri doldu. Lolly kızını çekip verandaya çıkardı ve “Şşşş! Dinle!” dedi.

Kar taneleri havada dönüyor ve rüzgâr tıslıyordu ama bunun haricinde dünya sessizliğe gömülmüştü.

Scoops’ta kar yağması çam ağaçları ve geyikler kadar olağan bir şeydi. İlk kar genellikle Cadılar Bayramı’nda düşer, kasımda şiddetlenir, sıklıkla nisan başına kadar devam ederdi. Michigan Gölü’ne yakın olduğu için bölgede kar yağışı çoktu. Karın çoğu –bugünkü gibi– göl etkisi denen bir hava olayı dolayısıyla yağar, arktik havası büyük gölün daha sıcak sularına doğru ilerledikçe hava nemlenir, kasaba karlar altında kalıverirdi.

“Scoops’a Kar Küreği adını verseler yeriymiş” diye güldü Les. Eldivenlerini taktı, yüzüne bir kar maskesi geçirdi, ar-

tık yalnızca gözleri ve dudakları görünüyordu. Kırmızı termosundaki kahveyi aldı ve “Biraz para kazanma zamanı” dedi. “Görüşmek üzere güzel kızlarım.”

Kış aylarında Les Lindsey cesur veya karısının deyimiyle “çılgın” balıkçılar için buzda balık tutma turları düzenlerdi. İnsanlar Lost Land gibi iç göllerde buzda balık tutmaya bayılıyordu. Kayak yapmak, kar yürüyüşü veya kardan adam yapmak kadar popüler bir kış aktivitesiydi balıkçılık. Havanın nasıl olduğu balıkçıları pek ilgilendirmiyordu, çünkü işin çoğunu Les yapıyordu. Karı ve rüzgârı uzak tutan barınaklar kuruyor, buza bir delik açıyor, balıkçıların karnını doyuruyor ve onlara “özel” kahvesinden ikram ediyor, buzdaki deliklerden çıkardığı dev balıkların öykülerini anlatıyordu.

Arden, dizlerine kadar gelen karda uzaklaşan babasının gidişini seyretti. Birkaç metre yürüdükten sonra hayalete dönüşmüştü babası. Sonra birden yok oldu.

Kar öyle yoğun yağıyordu ki dünya tek boyutlu, bembeyaz görünüyordu.

Arden, sallanan bir kar küresine hapsoldüğünü sandı. Gökyüzü, yer, dünya hep aynı renkti: Beyaz.

Çocukların neşeli çılgınlıkları sessizliği bozdu.

“Okul oldu mu yataktan çıkmazlar” diye güldü Lolly kızının saçlarını okşayarak. “Ama kar yağdı mı onları evde tut tuta bilersen.”

Kasabada, servis şoförleri trafik işaretlerini ya da okulu göremeyecek kadar çok kar yağmadıkça okulun tatil edilmediği esprisi yapılırdı. Oysa kimi günler çocuklar okula gider ama eve geri dönemezlerdi. Bu da öyle günlerden biriydi.

“Ne güzel, değil mi?” diye sordu Lolly kızına, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Her şey yeni ve taptaze görünüyor. Kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissediyorum.”

Lolly sevinçle yerinde zıpladı. “Haydi çıkıp biraz eğlenelim!” dedi Arden’i elinden tutup yeniden kulübenin içine çek-

ti. “Önce krep yiyelim, sonra kardan adam yaparız... sonra da kardan bir kale... sonra da kardan dondurma... ve sonra...”

“Anne!” diye sözünü kesti Arden. “Alt tarafı kar yağıyor. Karı pek sevmiyorum ben. Okul tatil oluyor diye seviyorum yalnızca.”

Lolly durdu, kızının önünde diz çöktü. “Ne aptalca bir laf bu. Karı kim sevmez ki? Kar sihirlidir.”

“Hem soğuk hem ıslak” dedi Arden. “Nesi sihirli?”

“Kahvaltı edelim de sana göstereyim o zaman!”

“İyi bir kardan adam yapmanın sırrı” dedi Lolly Arden’a, “onu iyice tumbul yapmaktır, gördün mü?” Konuştukça ağzından beyaz buharlar saçıyordu.

“Ne?” diye sordu Arden. Kollarını kendi bedenine sarmıştı, soğuktan gözlük camları bulanmıştı.

Lolly kızına gülümsedi. İlk bakışta, on yaşındaki Arden soğuktan korunmaya çalışır görünüyordu ama Lolly işin aslını biliyordu: Arden dünyanın soğukluğunu reddediyordu.

Arden hep böyleydi.

Lolly eğilip ellerine iki avuç kar doldurdu, Arden’ın öğretmenlerinin karnesine yazdığı notları düşündü: *Arden çok zeki ve iyi yazıyor ama çok hassas, çekingen ve güzelliğinden, yeteneğinden, onu eşsiz biri yapan çok yönlülüğünden haberdar değil. Başkalarını memnun etmeye çalışıyor. Kendi hakkını korumuyor.*

“Gördün mü?” dedi Lolly, avuçlarındaki karları sıkıştırıp kocaman bir kartopu yaparak. “Göl yüzünden yağın kar çok kurudur, bu yüzden onu eritmek için biraz ısıtman lazım. O zaman kusursuz hale gelir. Sıra sende” dedi kızına.

Arden eline bir parça kar aldı ama kar avuçlarında dağıldı gitti.

Lolly kızına gülümsedi ve karın içinde döndü. Kızının be-reli başını öptü. “Beni takip et” dedi ona. Kardan adam yapmak için yer hazırlamak amacıyla çevresindeki karları ayak-larıyla iyice ezmeye başladı.

Anne ve kızı bir süre uyumlu bir şekilde, sessizce çalıştı-lar. Karlar tıslayarak çevrelerinde dönüyor, çıkardıkları ses-ler sessiz, beyaz dünyaya karışıyordu. İşleri bitince, neredey-se bir altmış boyunda, tombul bir kardan adam yapmışlardı. Sessiz bir nöbetçi gibi kulübeyi ve gölün başını bekliyordu.

“Sıcak çikolata içme zamanı geldi mi? diye sordu Arden. “Islandım ve üşüdüm.”

“Ah, ama henüz işimiz bitmedi, tatlım” dedi Lolly. “Onu canlandırmak için biraz kişilik katmamız lazım kardan ka-dınımıza. Burada bekle!”

Kadın mı? diye düşündü Arden.

Lolly karın içinde ilerledi, kalçasına kadar kara gömüldü. Birkaç dakika sonra plastik bir torbayla geri döndü.

“Önce süslensin” dedi ve torbayı açıp içinden tüylü bir boa çıkardı. “Hem ısınsın hem şıklaşsın biraz.”

“Ama bu bir kardan adam anne!” diye itiraz etti Arden. “Boa takamaz!”

“Bizimki bir kardan *kadın!* Kardan kadınlar daha da sihir-lidir, tatlım” dedi Lolly. “Bizden bir parçaya ihtiyacı var, hepsi bu. Bu dünyada parlaması için fazladan bir boyut lazım ona.”

Lolly torbadan bir çift mavi düğme çıkardı ve kardan ka-dının yüzüne yerleştirdi. Düğme gözlerin üstüne kelebek-ler kadar büyük bir çift takma kirpik taktı. Sonra burnunun yerine bir havuç ve dudakları için küçük kırmızı düğmeler. Kardan kadının gövdesini de pembe düğmelerle süsledi.

“Şuradan” dedi Lolly, Arden’a bir çam ağacını işaret ede-rek, “birkaç tane dal topla bize.”

Arden döndüğünde, Lolly dallardan kardan kadına kol yaptı ve çam dalından koluna eski bir çanta astı.

“Ve şimdi son dokunuş!” dedikten sonra torbadan bahar çiçekleriyle süslü hasır bir şapka çıkardı ve bunu da sevinçle kardan kadının başına yerleştirdi. “İşte oldu!”

Lolly ile Arden bir adım geri çekilip eserlerini gururla seyrettiler.

“Kardan kadınıımıza bakınca ne görüyorsun?” diye sordu Lolly.

Arden’in yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Kardan *adam* yapılır sanıyordum, kadın değil” dedi Arden. “Kadın olamazlar sanıyordum.”

Lolly derin derin iç geçirdi, nefesi havada asılı kaldı. Kızının elini tuttu. “Bu dünyada ne istersen yaratabilir, ne istersen yapabilirsin” dedi kızının eldivenli elini sallayıp bileziğini şingirdatarak. “Hayal gücünün sınırı yoktur, olmamalıdır.”

Lolly devam etti: “İnsanların da kar tanelerine benzediğini bilmiyor musun? Hepsi birbirinden farklıdır.”

“Gerçekten mi?” dedi Arden.

Lolly yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı ve kar tanelerinin kirpiklerinde birikmesine izin verdi. Gözlerini kırıştırtınca kirpiklerindeki kar taneleri rüzgârda uçtu.

“Elbette” dedi Lolly. “Kar taneleri gökyüzünden düşerken her biri başka bir yol izler. Bulutların arasında, soğuk havada süzülür, bizim gibi tamamen kendilerine özgü biçimler alırlar. Her kar tanesi, onu diğerlerinden farklı kılan kendine özgü bir yoldan iner dünyaya. Bazen buraya ulaşmakta zorlansalar da her birini dünya üzerindeki diğer kar tanelerinin hepsinden farklı kılan özelliklerini koruyarak bize ulaşırlar.”

Arden elini açtı, avucuna birkaç kar tanesi insin diye bekledi. “Yani bu tanecikler dünyadaki bütün diğer kar tanelerinden farklı mı?”

Lolly durdu, eğildi, karların üstünde diz üstü çöktü ve kızıyla aynı boya geldi. “Evet! Ne kadar inanılmaz, değil mi? Ama biz herkese benzemeye çalışırız, böyle daha rahat ede-

ceğimizi sanırız. Bizi eşsiz yapan özelliklerimizi birer birer kaybederiz...”

Lolly kızının elini tuttu, havaya kaldırdı, kar taneleri Arden’in eldiveninde birikmeye başladı. “Oysa bunlar bizi birer kar tanesi gibi eşsiz kılan özelliklerimizdir. Ne kadar çok yönlü olduğumuzu hatırlamak ve bizi biz yapan farklılıklarımızın kıymetini bilmek ödevimizdir oysa.”

Arden gülümsedi, başını salladı.

“Ne çirkin bir kardan adam!”

Havadaki soğuk sessizliği bıçak gibi delen bu sözler, birkaç metre ötede duran iki çocuktan geliyordu. Biri kızağını çekiyordu, diğeri ona yardım ediyordu. Lolly döndü, kolunu korumak ister gibi Arden’in omzuna attı.

“Böyle davranmamanız gerektiğini biliyorsunuz” dedi Lolly. “Sözlerinize dikkat edin.”

Arden annesinin arkasına geçti. Lolly o zaman iki çocuğun rüzgârdan yanmış yüzlerini nereden hatırladığını buldu: Arden bir keresinde okul servisinden inince bu iki çocuğu göstermiş, kendisiyle hep alay ettiklerini söylemişti.

Çocuklardan biri, “Özür dileriz” dedi ama sesinde pişmanlık yoktu. “Haydi gidelim, Ted.”

İki çocuk karlara bata çıka uzaklaştılar, sisin içinde görünmez oldular.

Arden hâlâ annesinin arkasına saklanmış bekliyordu, derken Lolly bir anda kendini yere attı.

“Kar melekleri yapalım!” diye haykırdı kızının aklını dağıtmak için. “Haydi seninkini de görelim!”

Arden yavaşça kendini karlara bıraktı, sırtüstü yatıp kollarını ve bacaklarını açıp kapadı, karlar havaya savrulurken kıkırdıyordu.

Lolly ayağa kalktı, Arden’in yerde oluşturduğu silueti bozmadan kalkmasına yardım etti.

“İki melek” dedi Arden. “Biri büyük, biri küçük.”

“İkisi de eşsiz” dedi Lolly kızına sarılarak. “İkisi de mü-kemmel, öyle değil mi?”

“Öyle!”

“Sıcak çikolata ister misin?”

“Evet!” diye haykırdı Arden.

Anne kız kulübeye döndüler, kar giysilerini çıkarıp sabahlıklarını giydiler ve sıcak çikolatalarıyla taş şöminenin önüne oturup güzelce ısındılar. Dışarıda yoğun kar yağışı sürerken sıcak çikolatalarını yudumladılar.

Bam! Bam! Bam!

Sıcak çikolatalarını yudumlarken birden kulübenin duvarına çarpan bir şeylerin gürültüsünü duydular. Sanki bir avcı avını ıskalayıp kulübenin duvarlarına ateş etmişti.

Lolly ile Arden pencereye koşup dışarı baktılar. Bereli iki kişi kaçmaya çalışıyordu, ama karın yoğunluğu ve kızaklarının ağırlığı yüzünden zorlukla hareket edebiliyorlardı.

“Durun! Hemen şimdi durun!” diye haykıran Lolly veranda kapısını açtı. Hemen botlarını, paltosunu, eldivenlerini üzerine geçirdi ve verandaya fırladı. “Durun dedim” diye haykırdı. “Sizi görüyorum. Buraya gelin!”

Lolly çocukların güldüğünü duydu, dönüp bakınca Arden’la birlikte az önce yaptıkları kardan kadının sanki yorulmuş da karların üzerine uzanıp biraz dinlenmek istiyormuş gibi yana devrilmiş olduğunu gördü. Başı gövdesinden ayrılmıştı, şapkası rüzgârla sürüklenip kulübenin duvarının dibine uçmuştu ve yüz ifadesi boştu. Havuç ve düğmeler düşmüştü.

Arden donup kalmıştı. Verandada duran annesinin yüzünü havaya kaldırmasını –kar taneleri genç yüzüne iniyordu– ve sonra birden koşmasını izledi. Öfkeyle karların üzerinde uçar gibi koşuyordu annesi.

Sanki güneş bu anı bekliyormuş gibi bulutların arasında belirdi ve yere eğilen, aceleyle beysbol topu kadar büyük bir kartopu yapan, sonra bunu var gücüyle çocuklara fırla-

tan Lolly'yi aydınlattı. Kartopu, çocuklardan birinin sırtına çarpıp dağıldı.

“Ne oluyor?” diye haykırdı çocuk.

İki haydut döndüler, yüzleri kızardı, şaşkınlıkları öfkeye dönüştü. “Bunu yapmamalıydın!”

“Siz de kardan kadınımızı bozmamalıydınız!”

“Kardan kadın mı? Hah! O yüzden kendi başına ayakta duramıyor demek ki” diye alay ettiler.

Çocuklar hemen kartopu yapmaya koyuldular; Lolly şimdi az önce kardan kadının olduğu kadar çaresizdi. Çocuklar kartoplarıyla ayağa kalkınca, kendini korumak için arkasını döndü.

Pat! Pat! Pat!

Bir şey hissetmiyorum, diye düşündü Lolly. Yoksa çok üşüdüm de ondan mı?

Pat! Pat! Pat!

O zaman Lolly dönüp baktı. Arden arkasında duruyordu. Sırtı dimdikti, göğsünü öne çıkarmıştı. Önünde, yerde bir yığın kartopu vardı, bir savaş gemisinin top güllerine benziyorlardı. Kartoplarını hızla tam hedefe, çocukların yüzlerine, göğüslerine ve şimdi sırtlarına yağdırıyordu.

“Benim kardan kadınıma bir daha dokunmayın!” diye haykırdı Arden. “Annemi de incitmeye kalkmayın!”

Çocuklar kartoplarını bırakıp koşmaya başladılar.

Lolly'nin yüzünden gurur ve sevgi gözyaşları akıyordu. Akan yaşlar yanaklarında donup kalıyordu.

Lolly kızına sarıldı, sonra ikisi birlikte kardan kadını yeniden ayağa dikip içeri döndüler, sıcak çikolatalarını bitirdiler.

“Seninle gurur duydum” dedi Lolly yeniden ateşin başına otururken. “Bu yaptığın cesaret isterdi ve kişiliğinin başka bir boyutunu gösterdi. Sana bir şey göstermek istiyorum” dedi. Birkaç dakika sonra iki beyaz kâğıt ve bir çift makasla döndü. “Pencereye asmak için kâğıttan kar taneleri yaparız

diye düşündüm. Yakında Noel gelecek ve bu hafta sonu babanla birlikte Noel ağacımızı almaya gideceğiz zaten.”

Lolly, Arden’a makası ve kâğıdı uzattı. “Şu anda pek bir şeye benzemiyor, değil mi?” dedi. “Yalnızca eski bir kâğıt parçası. Ama tıpkı kardan kadınıımızla yaptığımız gibi yine sihir yapacağız.”

Lolly kâğıtlardan birini aldı ve üç kez katlayıp küçük bir üçgen yaptı. “Şimdi makasınla tepesini kes, sonra kenarlarına küçük desenler yapmaya başla. İster düz, ister eğimli kes. İşte böyle. Sıra sende.”

Arden annesinin talimatlarını takip etti, makasının ucuy-la kâğıda ince desenler yaptı.

“Hâlâ pek bir şeye benzemiyor” dedi Arden yüzünü buruşturup elindeki kesiklerle dolu kâğıda bakarak.

“Henüz değil” dedi Lolly gülümseyerek. “Şimdi onu dikkatle açmalısın.”

Kâğıdı açınca Arden nefesini tuttu. “Bu... çok güzel!”

“Tıpkı senin gibi” diye gülümsedi Lolly. “Haydi onları pencereye asalım. Eve döndüğünde kardan kadınıımız gibi babanı karşılarlar.”

Lolly kar tanelerini bantla camlara yapıştırdı. Güneş, küçük zarif desenlerini aydınlatıyordu.

“İkisi birbirinden ne kadar farklı, gördün mü?” diye sordu Lolly kolunu Arden’ın omzuna atarak. “Tamamen eşsizler, tıpkı bizim gibi. Farklı açıları, eğimleri, desenleri, şekilleri görüyor musun? Bunların hepsi bizim içimizde de var. Ama dünyanın güzelliğimizi görmesini sağlamak bizim elimizde. Kendimiz olmanın, başkalarından farklı olmanın iyi bir şey olduğunu anlamamız gerek önce.”

Arden başını önüne eğdi. “Farklı olmak bazen çok zor.”

“Biliyorum, Arden, biliyorum” dedi Lolly kızını kendine doğru çekerek. “Ama dünyaya bütün boyutlarımızı göstermezsek yalnızca düz bir kâğıt parçası oluruz.”

Arden gülümsedi, annesini kucakladı.

“Biraz daha yapalım mı?” diye sordu Lolly.

“Evet!”

Lolly kalktı, içeri gitti, birkaç dakika sonra ateşin önündeki sehpaye bir yığın beyaz kâğıt koydu. En üstteki kâğıt zaten katlanmıştı.

“Bu nedir?” diye sordu Arden.

“Senin için özel bir kar tanesi” dedi Lolly. “Onu dikkatle aç.”

Arden kâğıdı açtı, içinden bir tılsım çıktı.

“Bu bir kar tanesi tılsımı” dedi Lolly. “Bileziğin için. Annem uzun zaman önce, doğum günümde vermişti bana. Doğum günümde, dünyanın benim eşsizliğimi kutladığını söylediler. Buna hâlâ inanıyorum. Senin de kendi eşsizliğinin değerini bilmeni istiyorum. Bu tılsım, sana çok boyutlu bir hayat yaşamayı hatırlatacak. Ancak bu şekilde kendinden emin, mutlu bir insan olursun.”

Arden güldü ve annesine sarıldı. “Bileziğime takar mısın?”

“Elbette” dedi Lolly.

Tılsımı Arden’in bileziğine taktıktan sonra, hepsi birbirinden farklı kar taneleri yapmaya devam ettiler.

Arden aniden uyandı. Hemen doğrulup oturdu, başının altındaki kar taneleri uçtu.

Çok boyutlu bir insan, diye düşündü Arden. *Benim açılışıma, köşelerime, boyutlarıma ne oldu?*

Yorganı peşinden sürükleyerek yatağa gitti, kar tanelerini havalandırdı. Yatağına girip uyudu, rüyasında kışı ve sevdiği şeyler için mücadele ettiği zamanları gördü.

Otuz iki

Arden, Lakeview Geriatri Merkezi'nin koridorunda durdu ve aynada saçını kontrol etti. Kızından pembe bir bluz “ödünç almıştı” ve bluzu evden çıkmadan önce hemen fark edilmişti.

“Böyle aceleyle nereye bakalım?” diye sordu Lolly. Lauren ile Lolly verandada oturmuş kahve içiyor, bir yapboz üzerinde çalışıyorlardı.

“Üstelik üzerinde *benim* giysilerimle” dedi Lauren.

“Acil bir işim var” dedi Arden aceleyle yanlarından geçmeye çalışarak.

“Acele bir iş için fazla güzel görünüyorsun” dedi Lolly. “Daha çok bir görev peşindesin sanki.”

“Woodie’yi de alıyorum” dedi Arden anahtarları şingırdatarak.

“Ama sonra işe gitmem gerek” diye seslendi Lolly.

“Bizim arabayı al” dedi Arden Woodie’ye atlayarak. “Woodie’ye benim ihtiyacım var... şans için!”

Arden, Lauren ile Lolly’nin kuşkuyla baktığını gördü. *Şans için mi?* diye düşündüler, sonra omuz silktiler. Arden Woodie’yi verandanın yanından geçirdi, yola koyuldu.

Arden, Lauren’ın dudak parlatıcısını da *ödünç* aldığını aklından geçirirken resepsiyon görevlisi, “Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Ah, affedersiniz” dedi Arden. “Jake Thomas’ı görmeye gelmiştim.”

“Sizi bekliyor mu?” diye sordu resepsiyon görevlisi.

“Hayır... şey... aslında hayır, beklemiyor” diye mırıldandı Arden. Lobideki sehpa da duran yiyecek dolu torbaları işaret etti ve “Ona sürpriz yapmak istedim” dedi. “Öğle yemeği getirdim.”

“Ah, siz Arden olmalısınız” dedi resepsiyon görevlisi gülümseyerek.

“Ne? Nasıl?.. Benden söz etti mi?” Arden, sonunda resepsiyon görevlisinin adının yazılı olduğu küçük sarı levhayı fark etti. “Gerçekten mi, Patty? Söz etti mi sana benden?”

“Evet. Pek çok kez” dedi Patty. “Hep iyi şeyler söyledi. Annene de çok düşkün.”

Annene “de” diye düşündü Arden. Bunu yüksek sesle tekrarlamamak için dudaklarını ısırdı.

“Jake şu anda müzik terapi odasında” dedi Patty. “Kafeteryanın yanındaki büyük oda. Arkadan gidebilirsin. Git de şaşırt onu.”

Patty, Arden’a manidar gelen bir tavırla göz kırptı. “Teşekkürler” dedi Patty’ye.

Arden iyice aydınlatılmış koridordan geçerken, duvarlarda yankılanan müziğin sesini duydu.

Arden durdu, başını yana yatırdı.

“*Kardan Adam Frosty mi?*” diye düşündü. *Hem de yaz ortasında? Hâlâ rüya mı görüyorum?*

Müzik odasının kapısında durdu, başını uzattı ve içeri göz attı.

Jake başında bir Noel Baba şapkasıyla trompet çalıyor, bir grup yaşlı hasta da el çırpıp başlarını sallayarak ona eşlik ediyordu.

Jake’in gözleri kapalıydı, trompetine vücudunun parçası gibi sarılmıştı. Sağa sola sallanıyor, pirinç enstrümana adeta parmaklarının arasında dans ettiriyordu.

Arden'ın aklına hemen annesinin çok sevdiği ünlü trompetçi Louis Armstrong geldi. *The Tonight Show Starring Johnny Carson*'da yıllar boyunca Doc Severinsen'in trompet çalışını da izlemişti.

Çok yakışıklı görünüyor, diye düşündü Arden. Müziğe kaptırmış kendini.

Arden yaşlı hastalarla birlikte müziği dinleyerek başını sallamaya başladı, gözlerini yumdu ve annesinin ona kardan adam yapmayı öğrettiği günü düşündü.

Müziğin durduğunu bile fark etmedi ve Jake'in sesiyle kendine geldi: "İstek parçan var mı?"

Arden gözlerini açtı, odadaki herkesin kendisine baktığını fark edince yüzü kıpkırmızı oldu.

Arden kendini zorlayarak başını iki yana salladı. Jake kıkırdadı ve yanına geldi, kaslı kollarından birini Arden'ın beline sardı ve onu odanın içine çekti. Sonra trompetini dudaklarına götürüp dramatik bir melodi çaldı.

Arden kıkırdadı.

"Sürpriz bir ziyaretçimiz var!" dedi Jake sahte İngiliz aksanıyla. "Bir sözcükler kraliçesi!"

Yaşlılar gülümsediler, bazıları Arden'la birlikte kıkırdadı.

Jake Arden'ın yanağına sürpriz bir öpücük kondurdu ve kulağına, "Seni görmek çok güzel" diye fısıldadı. "Müzik terapinin ortasındayım. HBB'li ve demanslı hastalara gerçekten faydası oluyor. Geçmiş ve anılarını hatırlıyorlar."

Arden yeniden kardan kadını ve kar tanesi tılsımını düşündü.

"Aslına bakarsan" dedi yüksek sesle, Jake'i olduğu kadar kendini de şaşırtarak, "bir istek şarkım var: 'Bırak Kar Yağsın.'"

Yaşlılardan bazıları alkışlayarak öneriyi beğendiklerini gösterdi.

Jake Arden'ın önünde eğildi. "Leydim nasıl isterse."

Sonra Jake trompetini dudaklarına götürdü. Arden kışın geldiğini, mutlulukla Noel tatilini beklediğini sandı bir an.

“Söyle bakalım, bu sürprizi yapmak aklına nereden geldi?” diye sordu Jake, Arden’ın onu görmeye gelirken yolda bir çiftliğin önündeki tezgâhtan aldığı ızgara hindili sandviçten bir ısırık almadan önce. “Bu sandviç bir harika. Sanki bunu önceden planlamışız gibi.”

Arden gülümsedi. Jake’in sandviçi yemesini izlerken yolda sanki ona sesleniyormuş gibi gelen çiftliği anımsadı. Çiftlik tezgâhı çok sevimliydi. Yerel üretim sebze ve meyvelerle doluydu: Böğürtlenler, beyaz kuşkonmaz, yumurta, taze yeşil otlar, turp, marul ve ıspanak. Tezgâh eski ama restore edilmiş bir ahırın girişine kurulmuştu. Kapıları açık olduğu için diğer taraftaki tarlalar, heyecanlı çocuklar gibi çimenlerde zıplayan keçiler görülebiliyordu.

Önlük takmış bir adam ve bir kadın tezgâhı işletiyorlardı. Tek kelime etmeden gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı.

Birkaç hafta önce burada durmak aklımdan bile geçmezdi, diye düşündü Arden. *Burada olmazdım. Bu yaşlı çiftin sahip olduğu şeyi istiyorum. Annemle babamın sahip olduğu şeyi istiyorum.*

“Randevu için seni *benim* aramam gerekiyordu.”

“Ne?” diye kendine geldi Arden.

“Randevu için seni *benim* aramam gerekiyordu.” Jake durdu, ışıldayan gözleriyle ona baktı. “Unuttun mu? Yani bu bir randevu mu?” diye devam etti, kaşlarını kaldırıp Arden’i diziyle hafifçe dürttü.

“Küçük bir buluşma diyelim” dedi Arden.

“Vay” dedi Jake sandviçinden bir lokma daha alarak. “Ne kadar romantik.”

İkisi, Lakeview'in önündeki banklarda oturuyorlardı. Büyüleyici bir mayıs günüydü. Lolly, böyle günler için "Ruhu sızlatan cinsten" derdi.

Arden, ekşi Michigan vişneleriyle süslenmiş karalahana salatasından bir lokma alıp başını iki yana salladı. Gülümsemesine engel olamıyordu.

Küçük bir kız gibi kıpır kıpır içim, diye düşündü.

Başını gökyüzüne kaldırıp yüzünü güneşin ısıtmasına izin verdi. Güneş ışıkları, oturdukları bankı çevreleyen elma ağaçlarının dalları arasında saklambaç oynuyordu. Bahçede yalnızdılar. Dışarda yemek yiyen başka kimse yoktu. Bir akasya sarmaşığı hemen yanı başlarındaki çite tırmanıyor, yeşil kolları yavaş yavaş gökyüzüne uzanıyordu. Çok geçmeden nefis beyaz çiçekleri açacaktı sarmaşığın.

Arden havayı içine çekti.

Hayata dönen tek şey sarmaşık değil, diye düşündü.

Sahne öyle romantik, öyle tatlıydı ki ikisi Paris'in iki yanı ağaçlarla kaplı sokaklarından birinde oturuyor olabilirlerdi.

Çok doğru geliyor her şey, diye düşündü Arden.

İkisi yemeklerini yerken, dizleri birbirine dokundu. Dizleri ne zaman temas etse, Arden'in bacaklarında ve bedeninde ani bir ısı ve heyecan dalgası dolaşmaya başlıyordu. Kayıtsız davranmaya çalıştı, ama aslında kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

"Trompet çaldığını bilmiyordum" dedi Arden. "Neden bana söylemedin?"

Jake gülümsedi. "Gizemli biri olduğum için herhalde."

"Üniversitede müzik eğitimi mi aldın?" diye sordu Arden.

"Müzik dersleri aldım" dedi Jake. "Üniversitede trompet çaldım... Orkestralarda, caz gruplarında, bandolarda... aklına ne gelirse."

Kaslı dudaklarının nedeni anlaşıldı, diye düşünen Arden kıpkırmızı kesildi.

“Gerçek bir Rönesans erkeğisin demek?” diye sordu.

“Hiç öyle düşünmemiştim” dedi Jake sandviçini havada şöyle bir sallayarak. “Yalnızca sevdiğim şeylerin peşinden koştum hep.”

Jake cümlelerin sonunda Arden’e baktı, sonra çift anlamı vurgulamak için göz kırptı.

Arden’in kalp atışları yeniden hızlandı.

“Senden hoşlanıyorum Arden” dedi Jake birden. “Bunların hepsinin –benim, annenin sağlık durumunun– sana çok ağır geldiğini biliyorum ama yalnızca dürüst olmak istiyorum.”

Arden’in gözleri Jake’in gözleriyle buluştu ama nedense sözlerine karşılık veremedi.

Duygularım konusunda açık sözlü davranmak bana her zaman zor geliyor, diye düşündü.

“Geçen haftadan beri ne kadar değiştiğinin farkında mısın?” dedi Jake.

Arden başını salladı. “Fark etmeye başladım sanırım.”

“Yeniden bir kişilik kazanıyorsun” dedi Jake. “Bir evlat, bir anne, arkadaş, bakıcı, okur, yazar... *randevulaşan bir kadın...*”

Arden güldü, “Yine mi şu randevu meselesi?” dedi.

“Ben de bundan ötürü trompet çalıyorum” dedi Jake. “İfade etmek zorunda hissettiğim önemli bir parçam. Bu yüzden senin de yeniden yazmaya başlaman gerekiyor. Senin önemli bir parçan çünkü. Carnegie Hall’da sahneye çıkıp çıkmamam önemli değil, ama dünyanın *beni* görmesini sağlamam önemli.”

Durdu, sandviçini banka bıraktı. Ayağa kalktı ve Arden’in yanına oturdu, şimdi bacakları birbirine değiyordu.

“Hastalarımın çoğu hayat boyu yapmadıkları şeylerin ve olamadıkları insanların yasını tutuyorlar” dedi Jake, Lakeview’e bakarak. “İstedikleri şeyleri yapacak kadar, korkularıyla mücadele edecek kadar güçlü değildiler, dünyaya kim olduklarını gösteremediler... Bütün o...” Duraksadı.

“Boyutlarım mı?” dedi Arden.

“Aynen.” Jake gülümsedi. “Dünyadaki en kötü şey pişmanlıklardır. Her zaman bazı pişmanlıklarımız olur, ama geceleri bunlar yüzünden uykumuz kaçmamalı.”

Jake durdu, Arden onun kendisini öpmek üzere olduğunu hemen anladı. Elma ağacı çiçeklerinin havayı dolduran tatlı kokusu gibi net bir şekilde hissetti bunu.

Gözlerini kapadı ve kendini ana bıraktı, zihninde geleceğe dair imgeler dönüyordu.

Öpüşme bitince Arden ellerini Jake’in yüzüne koydu ve sefkatle gözlerinin içine baktı.

Bu adamla birlikte olduğumu görebiliyorum, diye düşündü. Sonra güldü.

“Demek öpücüğüm o kadar kötüydü?” dedi Jake. “Kadınlar üstünde etkim böyledir genelde.”

“Yo, yo, hayır” dedi Arden. “Üzgünüm. Yalnızca az önce trompet çaldığın için hâlâ halka şeklinde izinin kaldığını fark ettim.”

Jake elini şaşkınlıkla ağzına götürdü.

“Yo, gerçekten çok şirin. Hakikaten öyle” dedi Arden. Sonra Jake’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu tekrar öptü. “Dudakların harika.”

“Seninkiler de öyle” diye fısıldadı Jake, Arden’m elini tutarak.

Arden başını onun omzuna koydu. “Elma çiçeklerinin kokusu nefis, öyle değil mi?”

“Evet öyle” dedi Jake. “Bu yüzden eyaletimizin resmi çiçeği onlar. Michigan ülkenin en fazla elma yetiştirilen eyaleti.”

“Sen de çok boyutlu bir insansın” diye güldü Arden.

“Sen de öylesin” dedi Jake. “Sana bir soru sorabilir miyim?” Arden başını kaldırdı. “Tabii. Ne istersen.”

“Neden, ‘Bırak Kar Yağsın’ı çalmamı istedin?”

Arden gülümsedi, kaygıyla kulakmemesini çekti.

“Buna gerek yok Bayan Burnett” diye güldü Jake. “Söyle bana.”

Arden, Jake’in elini daha sıkı tuttu ve ona annesini, kendi korkularını, kar tanesi tılsımını anlattı.

“Annen haklıydı” dedi Jake, Arden’ın sözü bittiği zaman. “Yalnızca senin çok yönlü biri olmanı istiyordu. Bütün bir insan mutlu bir insandır.”

“Araba tamponlarına yapıştırılan çıkartmalardaki sözlere benziyor” diye güldü Arden.

“Daha ‘çok’ olmanı istiyorum hepsi bu” dedi Jake usulca. Arden’ı yeniden öpmek için kendine doğru çekti. Rüzgâr elma ağaçlarındaki pembe-beyaz çiçekleri üstlerine savurdu, çiçekler kar gibi üstlerine yağarken öpüştüler.

Otuz üç

Arden'ın parmakları cep telefonunun üzerinde, havada bekliyordu. GÖNDER tuşuna basmakta zorlanıyordu.

"Senin için yapmamı ister misin?" diye sordu Lolly. İşten yeni gelmişti, parlak mor payetli Dolly elbisesi hâlâ üzerindeydi. "Jake bana teknoloji konusunda pek çok yeni şey öğretti. Tek yapman gereken..."

"E-posta göndermeyi biliyorum, anne." Jake'le bugünkü "randevusu" aklına gelince Arden güldü.

Bana da pek çok yeni şey öğretiyor, diye düşündü.

"İşle ilgili bir şey" diye açıkladı annesine. "Patronuma tatildeyken beni rahat bırakmasını anlatmaya çalışıyorum... Ayrıca dergi için yazmaya başlamak istediğimi."

"Aferin sana!" dedi Lolly. "Seninle gurur duyuyorum!"

Lolly'nin yüzü gururla aydınlandı, kızının yanına oturdu. Elbisesindeki payetler her hareketinde parlıyordu.

Arden annesine baktı, gülümsedi, sonra GÖNDER'e bastı ve "gitti" sinyalini duyunca heyecanla kıkırdadı.

"Ne olursa olsun" dedi Lolly bahçeye bakıp başını sallayarak, "istediğin şey için mücadele ediyorsun, uzun yıllar önce o kartopu savaşında yaptığın gibi. Hatırlıyor musun?"

Annesinin nokta atışı Arden'ın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına yol açtı.

Sanki zihnimi okuyor, diye düşündü.

“Hatırlıyorum” dedi ve gülümseyerek annesine sarıldı. Sonra ayağını indirip üzerinde oturdukları salıncağı hafifçe itti.

“Hooooop!” dedi Lolly.

Salıncağın sallanması kesilmeden önce, Arden’in cep telefonu titredi.

“Simóne senin yerini gayet güzel dolduruyor” diye yanıt yazmıştı Van.

“Şu eşek herife bak. “Tatilin tadını çıkar, hak ettin” veya “Annen nasıl?” demek yok. Hatta “Tatilden döndüğünde konuşuruz” demeye bile tenezzül etmemiş. Yalnızca üstü örtülü bir tehdit göndermiş, diye düşündü öfkeyle.

Lolly kızının dizini okşadı. “Hayal ettiğin kişi olmak için kimsenin iznine ihtiyacın yok” dedi. “Yaptığın yolculuk seni buraya –tam olarak buraya – getirdi.”

Lolly durdu, payetlerini hışırdatarak konuşmaya devam etti: “Dünyada senin gibi bir başkası daha yok, güzel kızım. *Hiç kimse.* Lütfen bunu bil. Öyle çok boyuttan oluşuyorsun ki. Artık dünyanın bu güzelliği görmesinin zamanı geldi.”

Arden birden ağlamaya başladı. Gözyaşları sel olup yanaklarından akıyor, içinde bir duygu fırtınası kopuyordu.

“Tamam, tamam” dedi Lolly kızını rahatlatmak için sınıksı kucaklayarak. “Gözyaşlarına gerek yok. Neden gidip yazmıyorsun biraz?” diye ekledi neşeyle. “Git, otur ve yaz. Lauren ne olmak istediğini biliyor. Kimse ona resim yapmasını söylemiyor. Ama o resim yapıyor. Eskiden sevdiğin için yazdığını söyledin, hatırladın mı?”

Arden doğruldu.

“İyi misin?” diye sordu Lolly.

“Evet!” dedi Arden. “İyiyim!”

“Yazmaya mı gidiyorsun?”

“Evet” dedi Arden ayağa kalkarak. “Ama önce bir şey yapmam gerekiyor. Kâğıdın ve makasın nerede?”

“Ne? Neden?” diye sordu Lolly kızının yüzündeki kararlı

ifadeye hayretle bakarak. “Mutfakta. İvr zıvr çekmecesinde.”

Arden gerekli malzemeleri topladı, oturma odasındaki şöminenin önüne oturdu ve annesi için kâğıtlardan bir kar fırtınası yaptı. Sonra ikisi bunları kulübenin pencerelerine astılar.

Sonra Arden iskeleye oturup hava kararana kadar yazı yazdı. Yusufçuklar onu eve çağırana, kar taneleri kulübenin ışıklarıyla parlamaya başlayana kadar yazmayı bırakmadı.

Dokuzuncu bölüm

Kayan yıldız tılsımı

Aşktan yana şanslı bir hayat için

Otuz dört

Arden ile Lauren aynı anda esnediler, gözlerini kırptırıldılar ve başları yana düştü.

Lolly ellerini çırparak uyuklayan kızını ve torununu bir depresyon etkisiyle uyandırdı. İkisinin de gözleri hayretle fal taşı gibi açılmıştı.

“Haydi kızlar, biraz daha kahve için” dedi Lolly mutfığa koşup elinde kahveyle dönerek. “Henüz uyuyamazsınız!”

Arden saatine baktı, kanepeye iyice yerleşti. “Saat neredeyse on bir oldu, anne. Kahve içmem değil, yatıp uyumam gerekiyor. Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

Lolly şöminenin önündeki sehpa da duran kupalara yeniden kahve doldurduktan sonra dönüp kızına baktı. “Bundan daha iyi bir fikir düşünemiyorum canım” dedi kendinden emin bir tavırla. “Hep birlikte Kuzey Işıkları’nı seyretme şansımız bir daha asla olmayabilir.”

Lauren başını iki yana salladı ve “Haklısın büyükanne” dedi. “Hayatım boyunca başkalarından dinledim Kuzey Işıkları’nı. Artık görme zamanı geldi. Hep birlikte!”

Lolly gülümsedi. “Berrak, kusursuz bir gece. Hava durumu sunucusu bir daha uzun süre görünmeyeceklerini söyledi. Biraz atıştırmalık hazırlamama yardım etmek ister misiniz?”

Lauren başını salladı. “Bize birkaç sweatshirt getir tatlım” dedi Lolly, Arden’a. “Sahil çok soğuk, üstelik biraz beklememiz gerekebilir.”

Arden boşuna bekleyeceklerini söyleyerek itiraz etmek istedi, ama annesinin yüz ifadesinden tartışmak istemediği anlaşıyordu. Arden itiraz etmek yerine başını salladı, sweat-shirt'leri almaya gitti.

Otuz beş

Lolly, Arden ve Lauren kocaman bir yorganın üstüne uzanmış yan yana yatıyor, yıldızlı gökyüzünü seyrediyor, Michigan Gölü dalgalarının insanı sakinleştiren sesini dinliyorlardı.

Gece plajda olmak olağanüstü bir deneyimdi. Sahilde yıldızları seyretmek için kamp kuran birkaç kişi daha vardı ama kimse ateş yakmamış, el feneri açmamıştı. Herkes gösteriyi merak ediyor, heyecanla olacakları bekliyordu.

“Burası o kadar karanlık ve sessiz ki” dedi Lauren. “Chicago’da her zaman ışık vardır; sokak ışıkları, araba farları, apartmanların ışıkları. Gürültü de hiç eksik olmaz; insanlar, uçaklar, sirenler, otoban, şehir gürültüsü.”

“Kuzey Işıkları’nı burada seyretmek bundan dolayı bu kadar güzel” dedi Lolly. “Görüntüyü kapatacak hava kirliliği yok burada. Gökyüzünü ve toprağı, dört bir yanı görebiliyor insan.”

Michigan’da Kuzey Işıkları’nı görmek, Kocaayak’ı görmek gibi bir şey, diye düşündü Arden. Michigan’da herkes bu ışıkları hayatında bir ya da birkaç kez gördüğünü söyler ama çok azı ayrıntı verebilir veya bir fotoğraf gösterebilir.

Arden, Kuzey Işıkları’nı fen dersinde öğrenmişti. Yanlış hatırlamıyorsa, Kuzey Işıkları –veya Aurora borealis– doğal bir gökyüzü fenomeniydi ve genellikle yüksek rakımlı yerlerde görülüyordu. Adını Roma şafak tanrıçasından (Aurora) ve

Yunan kuzey rüzgârı tanrısından (Boreas) alıyordu. Kuzey Işıkları'na neden olan şey, dünya manyetik alanı ile güneşten gelen yüklü parçacıkların etkileşimiydi. Sonuçta gökyüzünde üçboyutlu kaleydoskopik ışıklar belirliyordu. Işık yeşil, pembe, kırmızı, sarı, mavi ve mor gibi farklı renkler alabiliyor; eğriler, akan dalgalar, sallanan çizgiler ve yanıp sönen ışıklar şeklinde gökyüzünü tuhaf, sanki başka dünyalardan bir renk cümbüşüne boğuyordu.

Üçü de gökyüzünü seyreliyordu. “Ne heyecan verici, değil mi?” diye sordu Lolly; sesi tizdi.

“Bunun gerçekten olacağına emin misin anne?” diye sordu Arden birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra.

“Ah, olacak tabii” dedi Lolly karanlıkta Arden’in ve Lauren’in ellerini tutarak. “En beklemediğiniz anda. Aşk gibi. Sabırla beklersiniz, sonra bir gün –BAM!– ışıkları görürsünüz.”

Lauren güldü. “Büyükbabamla tanıştığında, balık oltasıyla seni yakaladığında bu ışıkları gördün mü?”

“Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini gördüm” diye güldü Lolly. “Ama evet... Kulağa biraz aptalca geldiğini kabul ediyorum ama tanıştığımız anda ondan bir tür ışık yayıldığını düşündüm. Doğru kişi olduğunu biliyordum.”

Lolly kendi kendine gülümsedi ve devam etti: “Yatak odamdaki fotoğrafı biliyorsunuz, değil mi? Sahilde günbatımında çekilmiş olan fotoğraf hani? O fotoğraf burada çekilmişti. Büyükbaban beni buraya getirmişti. Sosis pişirdi, kremalı bisküvilerimizi yedik ve sonra bana randevumuzun bitmediğini söyledi. Babamdan, bana Kuzey Işıkları'nı göstermek için izin almıştı. Ama babam geç saate kadar onunla birlikte dışarıda olmamı istemediğinden, babamı da davet etmişti. Işıkları o gün gördüm, muhteşemdiler.”

Lolly bir an durdu ve gözlerini kapadı. Sessizce bekledi. “Kuzey Işıkları'nı seyrederken, o muazzam gösterinin ortasında bana bir tılsım hediye etti.”

Lolly doğrulup oturdu. “Telefonun feneri vardı, değil mi? Jake bana bunların hepsini öğretti. Ne diyorlar bunlara? Kurgulama mı?”

“Uygulama, büyükanne.” Lauren güldü, telefonunu açtı. “Al bakalım.”

Lolly şans bileziğini ışığa yaklaştırıp salladı. Bir tılsımı gösterdi ve iç geçirdi. “Bu benim kayan yıldız tılsımım. Les Kuzey Işıkları’nı seyrederken bunu bana verdiğinde, babam duymasın diye fısıldayarak şöyle demişti: ‘Aşktan yana şanslı olduğun bir hayat için.’”

“Ben de ona şöyle fısıldamıştım: ‘Benim şanslı yıldızım her zaman sen olacaksın.’”

Lauren doğrulup oturdu. “Beni yeniden ağlatacaksın, büyükanne.”

Birlikte sahile çarpan dalgaların sesini dinlediler. Arkalarındaki kavak ve çam ağaçlarında baykuşlar ötüyordu. “Babamla tanıştığında ışık görmüş müydün anne?” diye sordu Lauren.

Arden bir an kızına yalan söylemeyi düşündü ama sonra doğrulup oturdu ve gerçekleri anlatmaya çalıştı: “Hayır, görmedim, tatlım. Ama onda... denge gördüm. Kolay bir hayat gördüm. Şey... havai fişekler veya aşkı çağrıştıran bir şeyler hissetmedim aslında.”

Arden durdu, kolunu kızının omzuna doladı. “Ama hayatımın en büyük aşkı evliliğimizin meyvesi oldu. Babanla evlendiğim için asla pişman değilim. Sen benim hayatımın ışığısın.”

“Teşekkürler anne” dedi Lauren. Bir an duraksayıp başka bir soru daha sordu. “Clem’le tanıştığında ışıkları görmüş müydün?”

“Evet” dedi annesi. “Yalnızca görmekle kalmadım, hissettim de. Onunla tanıştığımda milyonlarca ateşböceği yutmuş gibi oldum. Ruhumu aydınlattı. Aşkta bundan fazlasını beklemes insan zaten.”

Arden gölden gelen meltemi içine çekti. “Büyükannen haklı. Aşkta şansın da parmağı vardır. Açık olman gerekiyor.”

“Neye açık olmak gerekiyor?”

Karanlıktan gelen kalın sesi duyunca üçü birden aynı anda cıglığı bastılar.

“Sizi korkutmak istemedim” dedi Jake. “Affedersiniz.”

Lauren el fenerini onun yüzüne tuttu. “Işık” dedi birden gülerek. “Ondan gelen ışığı görüyorum, anne.”

Arden telefonu çekip kızının elinden aldı, el feneri uygulamasını kapattı. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Sevinmiş ve şaşırmıştı. Sonra fark etti. “Bu bir tesadüf değil. Sen ne dersin anne?”

“Onu ben davet ettim” diye itiraf etti Lolly. “Ona mesaj attım, siz gençlerin yaptığı gibi. Sürpriz!”

Arden kendini tutamayıp gülümsedi.

“Arden’ı birkaç dakikalığına sizden çalabilir miyim?” dedi Jake. “Kısa bir yürüyüşe çıkmak ister misin? Söz veriyorum elini sıkı tutacağım ve ay ışığı yolumuzu aydınlatacak.”

Lolly ve Lauren aynı anda iç geçirerek, “Ne kadar romantik!” dediler.

Otuz altı

“Kuzey Işıkları’nı hiç görmüş müydün?”

Arden ve Jake el ele tutuşmuş çıplak ayakla suyun kenarında yürüyorlardı. Göl bu sahilde karada doğal bir girinti oluşturunuyordu. Yerel halk, yarım daire şeklindeki bu devasa girintinin Tanrı’nın –onca işinin arasında– sarı kumları dondurma sanarak kocaman bir dondurma kaşığına kumlara daldırmasıyla oluştuğunu söylüyorlardı. Dondurma kaşığı anlamına da gelen Scoops’a adını veren bu doğal güzellikti.

“Gördüm” dedi Jake. “Pek çok kez. Doğru zamanlama ve biraz sabır yetiyor.”

“Aşk gibi mi?” dedi Arden usulca. Saçları meltemde hafif hafif dalgalanıyordu.

“Aynen öyle” dedi Jake. “Çok sayıda kayan yıldız da gördüm.”

Durdu, dönüp Arden’a baktı, yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. “Ama senin kadar parlağını daha önce hiç görmemişim.”

Jake durdu. Sonra devam etti: “Yeni tanıştığımızı biliyorum ama aramızda bir şey var Arden, Kuzey Işıkları kadar özel ve harika bir şey. Bunu hissedebiliyorum. Sen hissedemiyor musun?”

“Hissediyorum” dedi Arden titreyen sesiyle.

Jake onu ısıtmak için kollarının arasına çekti, kucakladı.

“Lolly ile Lauren da çok sevimli ve zekiler. Annenin bu gece beni davet etmesi...”

Jake durdu. “Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun? Ne kadar iyi bir anne ve evlat olduğunun farkında mısın?”

“Hayır” dedi Arden. Sesi çatladı, gözlerinde yaşlar birikti. “Bazen unutuyorum bunu.”

“Öylesin” dedi Jake. “Harika birisin. Bunu görmem lazım.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim” dedi Arden. “Gördüğün için de.”

“Bazen insanlar hayatta veya aşkta şanslarının iyi gittiğini düşünürler, ama aslında kendilerini hayatın sunduğu inanılmaz olasılıklara ve armağanlara açmışlardır.”

“Deepak Chopra’nın sözü mü bu?”

“Hayır” dedi Jake. “Hayat ve aşk üstüne kendi önemsiz felsefi görüşlerim.”

“Bu küçük yaşlı filozoftan hoşlandım.”

“Küçük mü?” diye güldü Jake. “Ve yaşlı?”

Arden, Jake’in yüzüne baktı. Ay ve yıldızlar gözlerinde yansıyor, sanki bütün gökyüzünü yutmuş, sadece Arden görsün diye gözlerinden yansıtıyordu.

“Aleyhimize çok şey var, farkındayım” dedi Arden. “Mesafe, kariyerlerimiz, annemin sağlığı, zorunluluklar, eski eşler, aile... Yani, senin ailen hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorum. Ama buna bir şans vermek istiyorum. Gerçekten istiyorum.”

“Bunu söylemene çok memnun oldum. Hayatımda bir şeyi hiç bu kadar istememiştim” dedi Jake. “Anma Günü’nde seni gerçek bir randevuya çıkarmama izin ver. Artık sürpriz yok. Seni resmi olarak benimle buluşmaya davet ediyorum. Ne dersin?”

“Bu konuyu biraz düşüneyim” diye güldü Arden. Sonra hemen ekledi: “Tamam, düşündüm. Olur!”

“Bence ikimiz baş başa bu plaja gelmeliyiz, tıpkı ilk randevularında buraya gelen annen ve baban gibi. Bunu ister misin?”

“Mükemmel bir fikir” dedi Arden.

“Umarım bu da öyledir” dedi Jake eğilip Arden’ı öperek.

Arden o anda gökyüzünde kayan bir yıldız gördü. “Sayende kayan yıldızlar görüyorum” dedi.

Jake Arden’ı yerden kaldırdı, havada çevirdi, kendine doğru çekti.

Otuz yedi

Lolly yorganın üstündeki sepetten kırmızı ekose desenli bir termos çıkardı, buharları tüten içeceği termosun kapağına koydu.

“Bir yudum ister misin?” dedi Lauren’a.

“Ah büyükanne, ne güzel kokuyor” dedi Lauren. Kapağı burnuna götürdü, kokladı. “Bu kahve ne aromalı?”

“Alkol aromalı” diye güldü Lolly. “Nasıl desem, içine fazladan bir şey koydum işte. Annene söyleme. Büyükbabanın gizli tarifiydi bu.”

Lauren ağzındaki hayali fermuarı kapattı ve kahveden bir yudum aldı. “Hımm, çok güzel. Her şeyi düşünürsün, büyükanne.”

Bu sözleri söyler söylemez söylememiş olmayı diledi.

“Artık her şeyi düşünemiyorum anlaşılan” dedi Lolly işi şakaya vurmaya çalışarak.

Lolly torununun bacağını hafifçe okşadı ve ufuk çizgisine baktı. Rüzgâr peruğunu yerinde tutan kırmızı fuları dalgalandırıyordu. Fuların uzun uçları bir çocuk bisikletinin gidon püskülleri gibi havada çırpınıyordu.

“Geçen gün Rendezvous’da söylediğin bir şeyi hatırladım. Sana dalgıçkuşu tılsımını anlatırken hiç âşık olmadığını söyledin” dedi Lolly. “Hayatını annen gibi kontrol altında tutmak istediğini söyledin.”

Lolly termos kapağını Lauren'dan alıp kahvesini yudumladı. "Bana bütün gerçeği anlattığından emin misin? Kimseyle çıkmamanın başka bir nedeni olabilir mi?"

"Erkeklerin hepsi köpek, büyükanne" dedi Lauren hiç düşünmeden.

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu Lolly. "Köpekler sevimli değil midir? Ama diğer yandan köpekler... bilirsin... başıboş dolaşırlar. Dürüst olmam gerekirse, biraz korkuyorum büyükanne" dedi Lauren. "Annemle babamın boşanmasından beri biraz utangaç biri oldum. Birbirlerinin canını öyle çok yaktılar ki. Lexie'nin erkek arkadaşları da onu hep aldatı. Gerçek aşkı bulmak istiyorum, ama kalbimin kırılmasından korkuyorum."

Lolly yorganın üzerinde kayıp kolunu torununun omzuna doladı. "Ah benim tatlı, hassas kızım. Kalbin biraz hırpalanacak tabii, ister onu kullan ister bir köşeye sakla."

Lauren'ın saçlarını okşayarak konuşmaya devam etti: "Onu kullanmayı seçtiğin zaman bazen canın yanacak. Evet, erkek arkadaşın veya kocan seni terk edebilir. Aldatabilir. Büyükbaban gibi genç yaşta ölebilir. Bazen birbirinize pişman olacağınız şeyler de söyleyeceksiniz. Ama yalnız kalırsan kalbin yaşamadığın şeyler için hep sızlayacak. Aşkta büyük bir güzellik *ve* büyük acı vardır. Sevebilme yeteneği en büyük armağanlardan biridir. Burada olmamızın nedeni hatta."

Lolly durdu, gökyüzünü işaret etti. "Gökyüzünde kayan yıldızların resmini yaptığını düşün... Resim yaparken kendini kaybediyorsun, öyle değil mi? Gördüğün ve hissettiğin şeyin güzelliğini deneyimliyorsun. Aşk da öyledir. Kim olduğunu asla unutmamalısın, ama ilişkinin derinlerinde kaybolmayı da göze almalısın. Söylediklerimi anlıyor musun?"

Lauren büyükannesine yaslandı. Lolly'nin bedeni ince ve narindi ama Lauren onun gücünü hissediyordu. "Anlıyo-

rum, büyükanne. Büyükbabamla senin ilişkiniz gibi bir ilişki istiyorum.”

“Öyle bir ilişkiyi bulacaksın” dedi Lolly. “Arden da öyle. Hatta o aradığını bulmuş bile olabilir.”

“Bence de” diye hak verdi Lauren. “Ben de aşkı bulacağım. Bunu biliyorum, özellikle hayatımda örnek alabileceğim sen ve annem gibi iki güçlü kadın varken. Öğrendiğim şey şu: Aşkı bulmanın en iyi yolu önce kendi içsel ışığını dışarı saçmak.”

“Çok doğru” dedi Lolly. “Dünya bir aynadır. Yansıttığını çekersin.”

Lauren durdu, büyükannesini kendine doğru çekti. “Bazen ailenin insan hayatındaki en büyük aşklardan biri olabileceğini de öğrendim. Özellikle dünyada yolunu bulmak için bir rehber ışık arayanlar için.”

“Seni seviyorum, tatlım” dedi Lolly.

“Ben de seni, büyükanne” dedi Lauren. Sonra birden haykırdı: “Bak!”

Ufuk çizgisinin üstünde bir yıldız kaydı.

“Rehber ışığımız” dedi Lolly.

Otuz sekiz

Arden ve Jake döndüklerinde, “Kayan yıldızı gördünüz mü?” diye heyecanla sordu Lauren.

“Çok güzeldi” diyen Arden kızının yanına oturdu, Jake de onun yanına yerleşti.

“Sembolikti” diye ekledi Lolly.

“Bu gece bundan fazlasını göremeyeceğiz sanırım” dedi Arden. “Saat geç oldu.”

“Bekle biraz bakalım” dedi Lolly. Lauren’ın telefonunu kaptı, saate baktı. “Saat daha yarım. Birlikteyiz, bol bol da kahvemiz var.”

Arden güldü. “Şu özel kahvenden mi yaptın yoksa anne? Gizli malzemeni biliyorum. O kahveyi içtikten sonra saatin kaç olduğuna aldırmayız tabii.”

“O zaman ben bir fincan alayım!” dedi Jake kalın sesiyle bir kahkaha atarak.

“Aferin sana” diyen Lolly termosu ona uzattı.

Lauren titredi, Lolly kucaklarına bir battaniye örttü ve dördü sessizce oturup dalgaların boğuk şarkısını dinlediler.

Dünyanın onu değiştirmemi beklediğini hissediyorum ama henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü Lauren karanlık göl sularına bakarken. *Aşk insana dünyayı değiştirebileceğini hissettiriyor.*

“Şunu görüyor musunuz?” dedi Arden başını önce sola sonra sağa çevirerek.

Uzakta, gökyüzünde bir ışık bulutu dans etmeye başlamıştı. Sanki ufka bir lava lambası dökülmüştü.

“Haklısın anne” dedi Arden. Sesi heyecanla yükseldi. “Oluyor gerçekten de!”

İşıltı giderek büyüdü, yayıldı, parlaklaştı ve sonunda gökyüzü hayaleti andıran renkli ışıklarla kaplandı. Gökyüzünün her köşesi mor, pembe, yeşildi, capcanlı ışıklar dans ediyor; gizemli gösterilerini dünyaya sunuyorlardı.

Lauren telefonunu kapıp fotoğraf çekmeye başladı, 4 Temmuz ışıklarını çekerken yaptığı gibi çığlıklar atıyordu bir yandan.

Lolly gizlice ailesinin tepkisini izliyordu. Işıklar yüzlerinde yansıyor, gözlerini aydınlatıyor, Arden’in gözlük camlarını okşuyordu. Yüzlerinde, Noel sabahı gibi mutlu ve heyecanlı bir ifade vardı.

Hayatın ve ailenin olağanüstü güzelliği, diye düşündü Lolly gülümseyerek. Zaman ayırıp kıymetini bildiğimiz sürece bizim.

Arden annesinin bakışlarını yakalayınca uzanıp Lolly’nin elini tuttu ve başını yeniden gökyüzüne çevirmeden önce hafifçe sıktı.

“Kuzey Amerika yerlileri bu ışıkların atalarının ruhu olduğuna inanırdı” dedi Lolly usulca. “Ben de buna inanıyorum. Şu an bizden önce yaşayan ve aynı toprağı, suyu, ışığı, havayı paylaşan bütün ailemizi karşımızda görüyoruz.”

Lolly sustu, ışıklar yüzünde dans ediyordu.

Michigan Gölü de Kuzey Işıkları’nı yansıtıyor, sular neşyle kımıldıyordu. Uzakta Manitu Adaları capcanlı görünüyor, annesinin hafta başında anlattığı hikâyeyi düşününce Arden’in kalbi sızlıyordu.

Annesinin elini yeniden sıktı, Lolly’nin şans bileziği hafifçe şingirdadi.

“Bu ışıklar benim tılsımlarım gibiler” dedi Lolly. “Bize

geçmişimizi, hayatlarımızdaki kıymetli anların önemini anlatıyorlar.”

Peki bu ne kadar sürecek? diye düşündü Arden, annesine, sonra yeniden ışıklara bakarak.

Derken, ışıklar göründükleri gibi aniden kayboldu, gökyüzü karanlığa gömüldü ve gösteri bitti.

“Aşk da böyle bir şey mi?” diye sordu Lauren; gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı hâlâ.

“Şanslıysan öyle” dediler Arden ve Jake aynı anda.

“Biz öyleyiz” dedi Lolly. Eşyaları toplayıp eve döndüler.

Onuncu bölüm

Hardal tohumu tılsımı

İnanç dolu bir hayat için

Otuz dokuz

Lauren sıçrayarak uyandı, zihni Kuzey Işıkları gibi dalgalanıyordu, uyuyamıyordu.

Sanki zihinsel bir tür dört yol ağzındayım. Üçümüzün hayatı için geçerli aynısı, diye geçirdi aklından.

Yatağının başucundaki saate bakmak için eğilirken hava hâlâ karanlıktı.

5.47.

Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu, ama zihni söz dinlemiyordu. Birkaç saat önce görüp deneyimlediği şeyler yüzünden hâlâ enerjikti.

Lauren esnedi, gerindi, kahve içmek için mutfığa gitti. Kahvenin olmasını beklerken mutfak tezgâhına yaslandı ve uyanmaya başlayan göl sularını seyretti.

İşte o sırada puslu şafak ışığında beklemediği bir manzarayla karşılaştı: İskelenin ucunda bir şövale, tuval ve boyalar vardı.

Büyükanne!

Lauren heyecandan neredeyse haykıracaktı, eliyle ağzını kapatıp kendine engel oldu. Kahve hazır olunca dışarı çıktı, göle baktı, kahvesinden bir yudum aldı. Duyuları uyanıyordu.

Fırçasını boyalara batırmadan önce başını önüne eğip dua etti. Lost Land Gölü üzerindeki gökyüzü hızla aydınlanıyordu.

Gölün üzerindeki Michigan gökyüzünü seyrederken iç geçirdi, kâkülüne üfleyip saçlarını gözlerinin üzerinden itti.

Yalnızca güzel değil, olağanüstü, diye düşündü. *Kuzey Işıkları ve şimdi cenneti andıran bir gündeğümü.*

Sabah ışığı ağaçların arasında parlıyor, göle başka bir dünyadan gelmiş havası veriyordu. Bu sabah Michigan'da her şey yumuşak bir ışıkla kaplanmış gibiydi, sanki Tanrı gökyüzüne bir tül asmış, bütün yaratıklarının üstüne ısıltılar saçmıştı.

Biraz daha sarı? Beyaz? Mavi? diye düşündü.

Bu basit, küçük göl güzelliklerle doluydu.

Büyükannemin sözünü ettiği ışık, o sihirli ışık, diye düşündü Lauren.

Scoops 45. Kuzey Paraleli üzerindeydi. Bu enlem dairesi ekvator ile Kuzey Kutbu arasında tam ortadaydı.

Dünyanın en baş döndürücü maceralarından bazıları bu bölgedeydi. Bu yerler hem manevi açıdan önemli kabul ediliyordu hem de eşsiz güzellikteydi. Bu enlem dairesinde, güneş yazları Kuzey Michigan'ı neredeyse on sekiz saat boyunca aydınlatıyordu. Sanatçılar, güneşin açısı ve gönderdiği sihirli ışığın burada dünyayı daha parlak gösterdiğine inanıyordu. Sanatçılar onyıllardır dünyanın her yanından buraya geliyordu; göl kıyısındaki eski ahırlardan bazıları yerel resim galerilerine dönüştürülmüştü. Şık gözlükleri, keten pantolonları, ipek eşarplarıyla sanat koleksiyoncuları her yaz dünyanın her yanından Scoops'a gelir, ünlü ve henüz keşfedilmemiş yeteneklerin eserlerini kapışırlardı.

Geçen yıllar içinde sanatçıların peşinden çiftçi ve şarap tüccarı akını da olmuştu bölgeye. Körfeze bakan tepeler bağlar ve şarap imalathaneleriyle doluydu. Bu bölgede eşsiz chardonnay ve Riesling üzümleri yetiştiriliyor, çiftlik pazarlarında en taze kirazlar, böğürtlenler, kuşkonmaz, fasulye ve şeftaliler satılıyordu. Köhne lokantaların yerini ken-

di yetiştirdikleri ürünleri sunan restoranlar almıştı. Anma Günü'nden İşçi Günü'ne kadar hiçbir restoranda rezervasyonsuz yer bulmak mümkün değildi.

Lauren karşısındaki basit manzarayı seyreliyordu: Şafak vakti göl manzarası. Sessiz suların üzerindeki iskelede kıyıda hışırdayan sazlıkları, uyanan kuğuların seslerini duyuyor, ağaç kulübelerin şöminelerinden yükselen duman sabah ışığına karışıyordu.

Ya şu gökyüzü! Şu gökyüzü! diye iç geçirdi.

"Işıktan dolayı" dedi Lolly.

Lauren yerinden sıçradı.

"Biliyorum, büyükanne. Bana anlatmıştın."

"Biraz daha kahve ister misin? Çok geç kalktık ama değdi, değil mi?"

Lolly kabarık pembe sabahlığı içinde, elinde kahveyle çıkagelmmişti. Peruğunu takmış, şimdiden makyajını yapmıştı. Lauren iki soruya da olumlu karşılık verdi.

"Seni şaşırtmak istememiştim" dedi.

"Dalıp gitmiştim" dedi Lauren.

"Tutku!" deyip göz kırptı Lolly ve torununun Scoops kupasını kahveyle doldurdu.

Lauren içinde bir suçluluk hissetti, endişeyle annesinin uyuduğu odanın penceresine baktı.

"Suçluluk hissetmene gerek yok" dedi Lolly; kupasını doldurup kahve demliğini iskelenin güneşten solmuş tahtalarına bıraktı. Başını eğip doğan güneşe doğru baktı, başka dünyadan geliyormuş gibi görünen ışığı seyretti. "Ne için doğduğunu çocukluğundan beri biliyorsun. Yalnızca buna karşı mücadele ettin. Hepimiz ettik. Tek ihtiyacın inanmaktı. Ve biraz teşvik."

Lauren büyükannesine gülümsedi, göz kırptı. "Biraz da 'Umut' belki, değil mi büyükanne? Dondurma tılsımı sayesinde Dolly's'teki işini böyle buldun, değil mi?"

Lolly gülümseyip başıyla onayladı, gözlerini kapatıp to-rununun küçüklüğünü, umut, inanç ve yetenek dolu bir çocuk olduğu yılları düşündü. Lauren'a ilk pastel boyalarını, ilk tebeşirlerini, ilk boyama kitabını, ilk suluboya setini Lolly almıştı.

Lauren gözleri kapalı duran büyükannesine baktı, o da kendi gözlerini yumdu. Büyükannesinin hâlâ elini tuttuğunu, küçük bir çocuk olduğu zamanlardaki gibi onu yönlendirdiğini, koruduğunu, yardım ettiğini hissetti.

"Merak etme! Çizgilerin dışına taşman daha iyi. Böylece resmin eşsiz olur!" derdi Lolly ona boyama yaparken. *"Gökyüzünü mavi yerine mor yap! Hayal kuranlara öyle görünür çünkü!"*

"Sana bunlar için ne kadar teşekkür etsem azdır büyükanne" dedi Lauren tuvali ve boyaları işaret ederek. "Ne desem bilmiyorum."

Lolly dilini şaklatıp güldü. "Ah canım, bunları ben almadım. Annen aldı."

"Ne?"

"Sana sürpriz yapmak istedi" dedi Lolly. "Seni cesaretlendirmek istedi. Benim öykülerim ve Jake'in etkisi onu iyi yönde değiştirdi" dedi. "Ama bundan sonrası sana kalmış. Kendine inanman gerekiyor."

Lauren döndü, göl sularına baktı. Bir balıkçıl sudan kap-tığı balığı sahile götürüyordu. "Resim yapmayı çok seviyorum ama ya beceremezsem? Başka bir şey yaptığımı hayal edemiyorum ama ya hayatımı kazanmayı başaramazsam?"

"Sanatçı olmak kolay değil, buna şüphe yok" dedi Lolly. "Ama her zaman söylediğim gibi: 'Eğer'ler ve 'ama'lar şeker ve fıstık olsa Noel güzel geçerdi!"

Lauren şaşkınlıkla başını yana yatırdı.

"Eski bir deyiş, canım." Lolly güldü. "Benden bile yaşlı. Anlamı da şu: Bunların hepsini düşünüp endişelenmenin anlamı yok. Ancak şu anı, kendi mutluluğunu kontrol edebi-

lirsin. Ya hiç denemeseydin? On yıl sonra nasıl hissederdin? Yirmi yıl sonra?”

“Lexie gibi konuştun” dedi Lauren.

“Hayat risk ve belirsizlikle doludur” diye devam etti Lolly. “Her gün belleğimle mücadele ediyor ve bu gerçeğe yüzleşiyorum. Annen Jake’e karşı savunma duvarlarını indirmeyi, seni dinlemeyi öğreniyor. Sense gereken yeteneğe fazlasıyla sahipsin.”

Lolly tuvale yaklaştı, resmi inceledi.

“Ne resmi yapıyorsun?” diye sordu. “Sormamda sakınca yoksa?”

“Yo, sakıncası yok!” dedi Lauren ve kahvesinden bir yudum aldı. “İskelemizin resmini yapıyorum. Burada, bu suda, bu ışıktaki buluşan kuşakları resmediyorum.”

Bir sessizlik oldu. Bu sessizlik büyükannesi için fazla uzun sürdü gibi geldi Lauren’a. Bir çobanaldatan öttü, Lolly dudaklarını büzüp onun ötüşüne karşılık verdi.

“İyi misin büyükanne? Bir sorun mu var?”

“Sorun falan yok” dedi Lolly. “Sen... bu yeri anlıyorsun. Beni anlıyorsun. Biraz duygusallaştım. Herhalde kızlarım evde, yanımda diye hassaslaştım.”

Lauren büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve onun çiçek gibi, mis gibi koktuğunu fark etti.

“Parfümün nedir?” diye sordu ona. “Harika kokuyor!”

“Keşke parfüm olsa ama değil, şunların kokusu!”

Lauren büyükannesinin işaret ettiği yere bakınca iskele- nin önündeki küçük bahçede yetişen şakayıkları gördü.

“Şakayık!” dedi Lolly. “Dünyanın en güzel çiçeği.”

İkisi çiçeklere doğru yürüdüler, Lauren eğilip şimdiye kadar karşılaştığı bu en tatlı kokuyu içine çekti.

“Bunlar erkenden açmış” dedi Lolly. “Harikalar, değil mi?”

Yeni açmış tomurcuklar küçük yumurta boyutundaydı, çiçekleri cennet gibi kokuyordu. Çiçekler gelinlik gibi bem-

beyazdı, yalnızca yaprakların kenarında pembemsi çizgiler vardı. Sıra sıra taçyapraklar sık ve yoğundu, bir araya toplanıp bir güzellik topu yaratmışlardı.

Lauren çömelip ağır bir tomurcuğu eline aldı, güzelliğini hayranlıkla seyretti. Gülümsedi, çiçeği burnuna götürüp kokusunu derin derin içine çekti.

“İşte bunun resmini yapmak isterdim” dedi Lolly. “Bu çiçekler basit bir tohumdan çıktı.”

Lauren gülümsedi, gerindi. “Bir öykü geliyor galiba!” diye güldü.

“Beni iyi tanıyorsun. Birazdan anlatırım. Ama şimdi resim yapmalısın, ben de işe gitmeden önce çiçekleri sulamalıyım. Bu çiçekler bol bol su ve güzel sözler olmadan büyüyemezler.”

Lolly iskelede duran kahve demliğini aldı, gitmek için döndü ama Lauren onun kolunu yakaladı.

“Teşekkürler, büyükanne.”

“Ne için, tatlım?”

“Cesaretlendirdiğin için.”

Lolly gülümsedi, kulübeye gitti. Lauren tuvaline döndü, resim yapmaya devam etti. Esin perisi hemen geldi, ışık ona rehberlik etti ve Lauren büyükannesinin ellerini kendi ellerinin üzerinde hissetti. Sanki büyükannesi küçük bir çocukken yaptığı gibi ellerini tutmuş yönlendiriyordu.

Zaman durur gibi oldu, Lauren resim yapmaya daldı. Yavaş yavaş üç kuşak kadın gölün önünde belirdi, eski iskelelerin ucunda oturuyorlardı. Yaşlı, bilge, hasar görmüş ama güçlü kadınlardı, sudaki yansımalarıysa gençliklerini gösteriyordu – daha genç, hüzünlü, kaybolmuş ama mutluydular. Aralarındaki bağ neydi?

Bu yerd.

Yuva, diye düşündü Lauren mutlulukla.

Sabah biterken çevresindeki manzara sanki değişti, derinleşti.

Tıpkı benim ailem gibi, diye düşündü Lauren.

Daha kuvvetli güneş ışığında gölün suları Pantone renklerine bürünmüştü; derin sular gece mavisiydi, sığıklar su yeşili, kumlu boşluklar karamel rengi. Rüzgâr esince hepsi orman yeşiline, su dalgalanınca siyaha dönüşüyordu. Suyun yüzeyinde ördekler yüzüyor, sanki buzda kayarak ilerliyorlardı, rüzgâr tüylerini karıştırıyordu. Yeni yağmış kar gibi bembeyaz kuğular suda süzülüyordu. Balıkçılar renkli tekneleriyle sazlıkların arasına girip çıkıyor, balık tutmak için doğru noktayı arıyor, ağıları hazır bekliyorlardı. Parlak mayolar giymiş çocuklar suda yüzüyor, yeniyetmeler pastel boya renklerinde deniz yataklarında güneşleniyor, ebeveynleri barbeküleri öğlene hazırlıyor veya retro renklerdeki şezlonglarında biralarını yudumluyorlardı.

Yuvamdayım, diye düşündü Lauren yeniden.

Veranda kapısının çarptığını duyunca daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Annesi elinde kahvesiyle dışarı çıktı, üzerinde sort ve tişört vardı.

Lauren saatine baktı.

“Saat ona kadar uyudun demek? Seninle gurur duyuyorum anne!”

“Ne için? Tembellik ettiğim için mi?”

“Hayır. Kendine iyi baktığın için. Çok geç yattık.” Lauren duraksadı. “Ayrıca, teşekkürler, anne.”

“Ne için?” diye sordu Arden.

“Bunun için” dedi Lauren başıyla şövaleyi işaret ederek. “Beni dinlediğin için.”

Arden başını yana eğdi. “Bir şey değil canım.”

“Anne?” diye söze başladı Lauren. “Okul taksitlerini ödeme yardımı edeceğime söz veriyorum. Gelecek sene çalışmaya başlayacağım, ben...”

“Bu konuda bırak ben endişeleneyim, olur mu?” dedi Arden. “Hayallerimden vazgeçtim ve bundan pişmanım. Senin

para kazanma endişen olmasını istemiyordum. Şimdiyse hayatınla ilgili aldığın kararlardan asla pişmanlık duymamanın daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

Resmi incelemek için bir adım öne çıktı. “Harika olmuş, Lauren. Gerçekten. Hem yeteneklisin hem de konunu kavrayış biçimin olağanüstü. Öyle derin bir resim ki.”

Lauren’ın yanakları kızardı, annesine sarıldı ve yanlışlıkla tişörtünün arkasına boya bulaştırdı. “Affedersin.”

“Büyükannen bu tişörtü yıllar önce almıştı” dedi Arden. “Büyükannen demişken, o nerede?”

“Çiçekleri suluyor sanırım.”

İkisi durup başlarını yana eğdiler. Kulübenin arkasındaki musluğun açık olduğunu duyuyorlardı. Arka taraftaki küçük bahçede Lolly’nin alevçiçekleri, ortancaları, zambakları, gülhatmileri, çançiçekleri, renk renk papatyaları, kovançiçekleri, boruçiçekleri vardı. Lolly yaz boyunca bahçesinde çiçek yetiştirirdi.

Kulübenin arkasından göle doğru akan dereciği gören Arden, “Bu da ne?” diye suyu işaret etti.

“Anne?” diye seslendi Lolly’ye.

Yanıt alamayınca bu sefer panikle yeniden haykırdı: “Anne?”

Lauren fırçasını, Arden kahve kupasını bıraktı ve ikisi koşarak kulübenin arkasına gittiler. Lolly yere oturmuş, bir elinde suları akan hortumu, bir elinde şakayıkları tutuyordu. Eski bir bahçe heykeline, bir anda canlanmış bir fiskiye benziyordu. Yüzü ifadesizdi.

Arden annesinin yanına oturdu, kolunu onun omzuna doladı, hortumu elinden aldı. Lauren suyu kapadı.

“Anne, iyi misin?” dedi Arden usulca. “Canın mı yandı? Konuşabiliyor musun? Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

Lolly ciddi ve sakın bir yüz ifadesiyle kızına baktı. “Üzgünüm. Ne yaptığımı unuttum. Sonra da üstüme bir yorgunluk çöktü” dedi.

Lolly birden titremeye başladı.

“Çok korkuyorum” dedi. Arden ona sarıldı. “Bazen her şeyi unutuyorum.”

“Hepimiz unutuyoruz” dedi Arden kollarını annesine sararak. “Hepimiz unutuyoruz, anne.”

Gölde bir çobanaldatan öttü.

Lolly onun ötüşüne ıslığıyla karşılık vermedi.

Lauren ile Arden, Lolly’yi verandaya götürdüler. Onu kanepeye yatırıp üstüne bir battaniye örttüler, çay yaptılar. Lost Land’in yumuşak ışığında Lolly hemen uykuya daldı.

Sanki içten gelen bir ışıkla parlıyor, diye düşündü büyükannesinin elini tutan Lauren.

Arden mutfığa gitti, Jake’i aradı. Sonra üst kata çıkıp banyoya girdi, duşu ve musluğu açıp ağlamaya başladı.

Kırk

“Nasıl hissediyorsun, Lolly?”

Lolly’nin takma kirpikleri titredi, gözlerini yavaş yavaş açtı – önce birini, sonra diğerini.

“Rüyamda dalgıçkuşlarını görüyordum” dedi ifadesiz bir sesle. Elinde hâlâ bahçeden kopardığı şakayık vardı. “Hâlâ rüya görüyorum galiba!”

Dr. Van Meter, Jake, Arden ve Lauren Lolly’nin başında endişeyle kendine gelmesini bekliyorlardı. Lolly’nin söylediklerini duyunca rahatlayıp güldüler.

Lolly, Arden’in gözyaşlarını bastırmaya çalıştığını fark etti. Her şeyin yolunda olduğunu işaret etmek için kızına bakıp kulakmemesini hafifçe çekti. Arden da ona gülümseyip aynı şekilde karşılık verdi.

“Bazı yeni ilaçlar deneyeceğiz, Lolly” dedi Dr. Van Meter. “Zihnini berraklaştıracak, aklının karışmasına engel olacak diye umuyorum. Ağzın biraz kuruyabilir ama hepsi bu. Birkaç hafta sonra seni yeniden görmek istiyorum.”

Lolly başını salladı. “Teşekkür ederim doktor” dedi. Arden ve Lauren’a baktı. “Susadım. Biraz su alabilir miyim?”

“Ben getireyim” dedi Lauren.

“Sizi geçireyim” dedi Arden doktora.

“Ben sana eşlik ederim” dedi Jake Lolly’ye.

“Erkekler hep bunu ister zaten” diye güldü Lolly.

“Neler oluyor doktor?” dedi Arden annesinden uzaklaşınca. Doktorun arazi tipi aracına doğru yürüyorlardı.

“HBB’li hastaların iyi günleri de olur, kötü günleri de. Bu kötü bir gün. Ne yazık ki aylar geçtikçe başka benzer günler de yaşayacaksınız, özellikle annenizin bellek sorunları demansa dönüşürse. Bunun için hazırlıklı olmalısınız.”

Doktor, Fred ile Ethel’in yüzdüğü sazlıklı koya baktı. Döndü, ciddi bir ifadeyle Arden’ı süzdü. “Uzakta yaşadığınız için, annenizin uzun vadede nerede yaşayacağına dair plan yapmanız gerekebilir.”

“Uzun vadede mi?”

“Yalnız başına burada yaşayamayacak hale gelme olasılığına karşı ne yapacağınızı düşünmelisiniz” dedi doktor. “Şu anda birinin onu düzenli kontrol etmesi yeterli.”

Arden göle doğru döndü, kafası allak bullaktı.

“Zor olduğunu biliyorum” dedi Dr. Van Meter. “Ama demans beyinde kopan bir fırtına gibidir. Lolly’nin kısa dönem hafızası da etkilenecek, dolayısıyla zamanla günlük işlerini yapmakta bile zorlanacak: Yıkanmak, yemek yapmak, yemek yemek, faturalarını ödemek onun için zorlaşacak. Hemen paniğe kapılmanıza gerek yok ama –hepimiz gibi– annenizin de geleceğe hazırlanması gerekiyor.”

Arden elini göl sularını seyreden doktora uzattı.

“Size bir şey sorabilir miyim?” dedi Dr. Van Meter. “İskeledeki ailenizi gösteren tabloyu kim yaptı? Büyüleyici bir resim. Lakeview’e çok yakıştırdı. Pek çok insana esin kaynağı olurdu eminim.”

Arden hemen gururlandı. “Lauren yaptı o resmi.”

“Sizce onu satmayı düşünür mü?” diye sordu Dr. Van Meter.

“Satılık değil” dedi Arden hiç düşünmeden.

“Kızınız çok yetenekli” dedi doktor.

Arden verandaya döndüğünde annesi doğrulmuş oturuyordu, şakayığı kulağının arkasına takmıştı. Başındaki çıl-

gın peruğa doğal bir süs daha eklemişti. Lauren ve Jake de küçük masanın başına geçmiş, çay içiyor, masadaki tamamlanmamış yapbozu bitirmeye uğraşıyorlardı.

“Yüzündeki ifadeyi görüyorum Arden” dedi Lolly gülümseyerek. “Ama korkmuyorum, canım. Tek korkum sizleri unutmak. Ama gelecekten korkmuyorum. Hayatımın tek gününden bile pişman değilim.”

Arden annesine bakıp başını iki yana salladı. “İnanılmaz bir kadınsın” dedi. “Bunu neden daha önce fark etmedim ki?”

“En zekimiz değildin de ondan” diye göz kırpıp güldü Lolly. Şakası ortamı yumuşatıvermişti. “Sana takılıyorum, canım. Her zaman çok zekiydin ama bazen anlamadığın şeylere inanman gerekir.”

“Senin gibi mi?” dedi Arden annesine göz kırparak.

“Kesinlikle!” dedi Lolly gülerek. “İnancım tam benim. Sen de inanmalısın. Lauren da öyle. Ancak uzun süre inanmadığımı da itiraf etmeliyim.”

Lolly elindeki su bardağını yere koydu ve tılsımlarını karıştırmaya başladı. Sonunda gümüş çerçeveli minik bir cam kürenin içine hapsedilmiş sarı bir tohum tılsımı buldu.

“Hardal tanesi kadar inançla dağları devirebilirsin. Her şey mümkün olur.”

Arden kuşkuyla annesine baktı.

“İnançla din arasında fark vardır” dedi Lolly tılsımı kızına doğru sallayarak. “Hepimize minik bir hardal tohumu verilir. Onunla ne yapacağımız bize kalmış. Büyük kalp acılarını nasıl atlattın? Nasıl böyle özel bir evlada sahip olabildin? İnançla. İmandın. O zaman bunu bilmesen de inanıyordun.”

Lolly kulağının arkasındaki şakayığdı aldı, burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti. “Cennet kokusu” dedi. “Cennet böyle kokuyordur eminim!”

Çiçeği kızına attı, Arden şakayığdı yere düşmeden önce son anda yakaladı.

“Şakayıklarım tohumdan çıktı” dedi. “Büyükannem Mary ekmişti onları. Yüz yıl çiçek verirler. Bu çiçekler hepimizden uzun yaşayacak.”

Lolly koltukta doğrulup oturdu, kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Bir zamanlar inancım çok zayıftı” dedi. “Kendimi kaybolmuş, pusulasız hissediyordum. Sonra bir gün, ruhu sayesinde Donald Trump’tan bile zengin olan yoksul bir adamla tanıştım.”

Kırk bir

1988

Lolly oltasını göle attı, araladığı sazlıkları bıraktı, yemi hafifçe çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Parlak, ahşap yemi bir kez daha attı, yem vızıldayarak havada uçup yumuşak bir şapırtıyla suya indi.

Balık tutmak –belki de yinelenen, sakin hareketler yüzünden– onu çok rahatlatıyordu. Dikiş dikmek gibi yatıştırıcı bir etkisi vardı.

Onu babasına, kocasına, geçmişine bağlıyordu.

Lolly oltasını iskeleye bıraktı, bacaklarını iskeleden aşağı sallandırdı, kapüşonlu ceketinin fermuarını çekti. Ekimin başıydı ama Scoops şimdiden serindi. Lolly havayı içine çekti ve ağzını açıp soluğunu yavaşça bıraktı.

Soluğumu şimdiden görebiliyorum! Kış köşede göründü bile, diye düşündü.

Lost Land Gölü'nü çevreleyen dev akağaçlar yapraklarını dökmeye başlamıştı. Hatta akağaçların turuncu, altın rengi, kırmızı yaprakları suda yansıdıkça göl alev almış gibi parlıyordu.

Lolly, bölgedeki sonbahar turları ve yaz tatillerinde meşgul olabileceği bir işi olmasından memnundu. Arden'ın okuldaki durumundan memnundu. Arden'ı ve Les'i özliyordu, ama sanki daha derinlerde özlediği bir şey daha vardı. İçin-

de bir şey, Lolly'yi çevresindeki nemli soğuktan daha fazla üşütüyordu.

“Balık tutmak için inanman lazım.”

Lolly şaşkınlıktan bir çığlık attı, az kalsın oltasını suya düşürüyordu. Dönüp bakınca başının tepesinden bir tutam beyaz saç fışkıran yaşlı bir adamla karşılaştı.

“Seni korkutmak istemedim” dedi adam. “Benim adım Joseph.”

“Aslında kolay kolay korkmam” dedi Lolly. Geriye doğru eğilip adama elini uzattı. “Benim adım Lolly. Son günlerde ortalık o kadar sessiz ki. Turist mevsimi geçince herkes gitti.”

“Sessizlik yalnızlık değildir bence” dedi adam başını iki yana sallayarak.

Michigan en güzel pazar giysilerini giymiş gibiydi, parlak renklere bürünmüştü ama adam iş giysileri içindeydi: Eski iş pantolonu, eprimiş paltosu ve yıpranmış gömleği, çamurlu botları vardı. Elleri ve parmakları kırmızı, boğum boğumdu, ormanı süsleyen taflanlar gibi düğümlüydü.

“Seni Lost Land'e getiren nedir?” diye sordu Lolly. “Balık tutmaya mı geldin?”

Lolly insanlara güven duyan biriydi ama bu adamdaki bir şey, yaydığı bir tür enerji kendini dengesiz hissetmesine neden oluyordu.

“İnşa etmeye geldim” dedi adam.

“İnşa mı?”

Lolly oltasını sudan çekti, ayağa kalktı. 1980'lerin inşaat patlamasından sonra, “inşa” sözcüğünden bile nefret eder olmuştu. Scoops ve Lost Land yenileme, soylulaştırma, inşaat için uygun değildi. Her şey olduğu haliyle çok güzeldi zaten. Adama doğru bir adım attı, bir yandan endişeyle ceketinin fermuarını çekiştiriyordu.

“Yalnızca küçük bir ev” dedi adam. “Göl yakınında huzurlu bir köşe.”

“Arazin var mı?”

Adam güldü, yaşlı, sakallı yüzüne uymayan bembeyaz, kulsursuz dişlerini sergiledi.

“Evet” dedi adam.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Lolly.

Adamın gözleri göl suları gibi ışıldadı, grinin bin bir tonuna büründü. “Yolun yukarısındaki eski bir ambarda.”

“Kimin ambarı?” diye sordu Lolly. “Buralıyım ben. Hemen herkesi tanırım.”

“Bazı iyi insanların ambarı” dedi adam. “Yemek ve yatacak yer karşılığında hayvanlarına göz kulak oluyorum. Akşamüstleri de inşaatımla uğraşıyorum. İlgini çeker mi bilmiyorum ama yardıma ihtiyacım var.”

Lolly gözlerini kıstı, adamı ihtiyatla süzdü.

“Affedersiniz” dedi adam geri çekilerek. “Sınırı aşmak istemedim. Belki kendine özgü becerisiyle yardımcı olacak birini bulurum diye düşünmüştüm. Size iyi günler hanımefendi.”

“Benim hiçbir becerim yok!” dedi Lolly kendini de şaşırtarak. Cevap vermeyi düşünmemişti bile. Sözcükler sanki kontrolsüzce ağzından dökülmüştü.

“Hepimizin becerileri vardır ama çoğumuz kendimize inanmayız” dedi adam. Eklemi boğumlu, şiş parmağını Lolly’ye uzattı. “Yarın gölün karşı kıyısında buluşalım. Söğüt ağacının orada, saat üçte.”

Lolly söğüt ağacını biliyordu ama emin olmak için dönüp baktı. Yeniden adama doğru döndüğünde onun ortadan kaybolduğunu gördü. Sanki adam hiç gelmemişti.

Ertesi gün göl kıyısına yürüdü, saat tam üçte söğüt ağacının altına geldi. Ağacın altında, bir brandayla örtülmüş budaklı çam keresteleri, çimento torbaları, testereler, çekiçler, el arabaları, kovalar, bir kürek ve paslı bir alet çantası vardı. Adam beline kadar yumuşak zemine gömülmüş, Michigan

kumuyla karışık siyah çamuru kazıyordu.

“Bu arazi senin mi?” diye sordu Lolly çevresine bakınarak. “Tepedeki kulübe Miller’ların.”

“Burası doğru yer” dedi adam.

Bu tuhaf ama kesin cevap, diye düşündü Lolly. Miller’ların kulübesine doğru baktı.

Onları arayabilirim. Numaraları bende var mıydı? diye düşündü.

“Neden gölden biraz su taşıyorsun?” dedi adam, Lolly’nin düşüncelerini dağıtarak. “Çimento için su lazım. Zemin donmadan, kısa sürede bitirmek gerekiyor bu işi.”

“Tam olarak ne inşa ediyorsun?” diye sordu Lolly yeniden. “Küçük bir şeye benziyor.”

“Küçük bir yer ama büyük bir esin kaynağı” dedi adam.

Lolly bir yandan adama sorular sorup bir yandan su taşımaya başladı: Evli miydi? Nerede yaşıyordu? Buraya neden gelmişti? Ailesi var mıydı? Hayatını nasıl kazanıyordu?

Yaşlı adam hevesle, gençliğin tükenmez gücüyle çalışıyor, kendisi hakkında fazla bir şey anlatmıyor ama sık sık bilgece sözler söylüyordu.

“Ailem yok” dedi, “benim ailem dünya.”

“Her yerden geliyorum. Beni kabul eden her yer evimdir.”

Hiç yorulmuyor, yalnızca arada bir geyik gibi gölden su içmek için mola veriyordu. Bir keresinde, alnını silmek için gömleğinin eteğini kullanınca Lolly onun vücudunu gördü ve çok şaşırdı: Yaşlı adam genç bir erkeğin vücuduna sahipti. Karnı gergin, kaslıydı.

Sonraki birkaç hafta boyunca her gün saat üçte Lolly adama yardımcı olabilmek için elinden geleni yaptı: Su taşıdı, toprak küred, çukur kazdı. Oraya neden döndüğünü bilmiyordu ama bunu yapmak zorunda hissediyordu kendini. Çok çalışmak da balık tutmak veya dikiş dikmek kadar rahatlatıcı geliyordu ona.

“Sana becerim olmadığını söylemişim” diye tekrarlıyordu adama durmadan.

“Pek çok yeteneğin var” diyordu adam. “Yalnızca onlara inanman gerekiyor.”

Ertesi pazartesi hava yağmurlu ve serindi. Lolly Lost Land Gölü sahili boyunca lastik çizmeleriyle dağınık, ıslak ayak izleri bırakarak dolaştı. Söğüt ağacına yaklaşınca başını kaldırdı ve hayretten donakaldı. Yapı tamamlanmıştı.

Karşısında küçük, beyaz bir şapel duruyordu. İki çocuk alabilen küçük bir ağaç evinden daha büyük değildi, tepesinde huş ağacından bir haç vardı. İki yanına küçük pencereler açılmış, pencerelerin önüne çam ağacından çiçeklikler eklenmişti. Çift kanatlı ön kapısı kırmızıya boyanmıştı, taştan bir patika ön kapısından göle doğru gidiyordu.

“Ne?” diye kekeleydi Lolly adam dışarı çıkınca. “Nasıl? Ne zaman?”

“Sevgiyle çalışmanın gücü” dedi adam. “İçeri gel.”

Lolly ön kapıdan geçmek için başını eğdi, içeri girince heyecanla nefesini tuttu. Ahşap kirişli çatı Lolly’nin ayakta durabileceği kadar yüksekti. Duvarlar budaklı çam kerestesinden, zemin beyaza boyanmıştı. Dört tane küçük ahşap sıra odanın ortasına dizilmiş, güzelce cilalanmıştı. Tek basamakla küçük bir sunağa çıkılıyordu, sunak mumlarla aydınlatılmıştı. Pencerenin önündeki ahşap masada bir İncil duruyor, pencereden görünen gölün suları ışıldıyordu.

“Anlamıyorum” dedi Lolly. “Çok güzel ama kendine bir ev yaptığını sanıyordum.”

“Benim evim burası.” Adam kusursuz, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Senin de evin burası. Herkesin evi.”

“Hâlâ anlamıyorum” dedi Lolly kekeleyerek.

“Şimdi sıra sende” dedi adam. “Bu mekânı kendi evine çevirmek için hangi becerilerini kullanabilirsin?”

Lolly adama baktı. Korkması gerektiğini bilmesine rağmen

kendini sakın hissediyordu. Burası, olmak isteyeceği bir yerdi.

“Pencerelere perde dikebilirim” dedi. “Eski bir Singer dikiş makinem var evde. Ah! Bir bahçe de yapabilirim.”

“Gördün mü” dedi adam. “Ne çok yeteneğin var. Anlaştık. Burada bitirmem gereken bazı şeyler var. İşlerini bitince geri gelirsin.”

Lolly koşarak eve döndü. Dikiş makinesinin başına oturup annesinin en sevdiği geyik, çam ağacı, çan kulesi ve küçük göllerle süslü kumaştan sevimli perdeler dikti. İş bitince bahçeye çıktı. Bahçe şu an ölüydü ama baharda canlanacak, şakayıklar, papatyalar, çançiçekleri, boruçiçekleri ve gülhatmiler yeniden açacaktı. Ertesi pazartesi saat üçte adamın yanına gitti. Adam onu kapıda karşıladı. Aynı pis ve eski iş kıyafetleri içindeydi ama Lolly’ye daha genç göründü.

“Bunlar annenin hediyeleri” dedi adam. “Ailenin hediyeleri.”

“Nereden bildin?” diye sordu Lolly.

“Çünkü bileziğin gibi bunlar da bir hikâye anlatıyorlar” dedi adam.

Lolly’nin perdeleri asmasına yardım etti, sonra ikisi dışarı çıkıp toprağı kürediler ve tohumları ektiler.

“Bir hardal tohumu kadar inancın varsa dağları devirebilirsin” dedi adam işleri bitince. “Hiçbir şey imkânsız değildir.”

“Pardon?” dedi Lolly.

“İnanç tohumu hepimize armağan edildi ama onu çevreye yaymak bizim elimizde. Kendimize inanmalı, anlamadığımız şeylere güven duymalıyız. O zaman dünya bize açılır. O zaman korkumuz kalmaz.”

Lolly adama baktı.

Giderek gençleşiyor mu; yorgunum herhalde, diye düşündü şaşkınlıkla.

“Artık eve dönme zamanım geldi” dedi adam birden.

“Burası senin evin sanıyordum.”

“Benim evim her yerde. Yarın saat üçte görüşüyor muyuz?”

Lolly başını salladı. Getirdiği fazladan tohumları almak için eğildi ve doğrulup etrafına bakınca adamın yine hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu gördü.

Ertesi gün hava kapalıydı. Saat üçte, Lolly kulübeye geldi. Bu kez adam kapının önünde onu beklemiyordu. Şapelin kapısını açınca, içerisinin mumlarla aydınlatıldığını gördü.

“Kimse yok mu?” diye seslendi.

Karşılık gelmedi.

Lolly çevresine bakındı, binanın olağanüstü işçiliğine yeniden hayran kaldı: Açılar, kirişler, ahşap işçiliği mükemmeldi. Ön tarafa gitti ve sıralardan birine oturdu. Mumların ışığı göl suları gibi titreşiyordu. Lolly gözlerini kapatıp dua etti.

Sanki sonsuza dek öyle kalmış gibi hissetti, gözlerini açtığı anda içini huzur kapladı. İçindeki o sancı geçmişti. Mumları üfleyip söndürmek için sunağa yaklaşıncı, İncil’in yanında küçük bir kutu gördü.

Sunak basamağına oturdu, kutuyu açtı. İçinden gümüş çerçeveli cam bir kürenin içine yerleştirilmiş minik bir tohum tılsımı çıktı.

Lolly tılsımı parmaklarının arasında dolaştırdı, ne olduğunu ve ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyordu. Tohumu parmakları arasında çevirirken, adamın sesi kulaklarında yankılandı:

“Hardal tohumu kadar inancın varsa dağları devirebilirsin. Hiçbir şey imkânsız değildir.”

Lolly küçük tılsımı bileziğine taktı. Şapelden çıkınca kendini hayatında ilk kez tamamen huzurlu hissetti.

Lolly kışın en karlı günlerinde bile saat üçte şapele gidip adamın dönüp dönmediğini kontrol etti. Scoops’takilere onu görüp görmediklerini sordu. Lost Land Gölü çevresindeki çiftliklere uğrayıp yaşlı adamdan haber almaya çalıştı.

Onu kimse görmemişti.

Bahar gelip karlar eriyince tatilciler döndü. Yalnız Miller'lar dönmemişti, Lolly onların sonbaharda trajik bir araba kazasında hayatlarını kaybettiklerini öğrendi.

Zamanla şapel Lost Land Gölü çevresinde yaşayan çocukların oyun alanı ve sığınağına dönüştü.

Sonbaharda ve kışın, Lost Land'in en boş olduğu zamanlarda, Lolly saat üç sularında şapele gider, dua etmek için başını önüne eğdi.

Kırk iki

“Hayatlarınızda, benim hayatımda, sağlığım konusunda ne olursa olsun bir şeyden korkmanıza gerek yok” dedi Lolly tılsımına küçük bir öpücük vererek. “İnanç sayesinde hepsini atlatırsınız. Tek korkum unutmak. Bu öyküleri size bu yüzden anlatıyorum.”

“Çok güzeldi büyükanne” dedi Lauren ve büyükannesinin yanına gidip onu öptü. “Sana biraz su getireyim.”

“Anne, o zaman depresyonda olmadığına emin misin?” diye sordu Arden, Lauren mutfğa gidince. “Veya bir şeyler kullanmadığına?”

“Ah seni inançsız!” dedi Lolly, elini kızına doğru sallayarak. “Yeteneğin ve zekânda hiçbir eksik yok, canım, ama inancın hep eksikti.”

Lolly Jake’e baktı, Jake öykünün etkisindeydi, hâlâ Lolly’yi seyrediyordu. Lolly ellerini ağzına götürdü, teatral bir tavırla, “Özellikle aşkta” dedi.

Arden’in yanakları kızardı.

“Kızılgerdanlar gibi kızardın” diye göz kırptı Jake ve kuş yemliğini işaret etti.

“Biraz temiz hava almam gerekiyor” dedi Arden utanç içinde verandaya koşarak.

Jake duraksadı ama Lolly hemen, “Onun peşinden git!” diye atıldı.

“Emin misin?” dedi Jake.

“Sen emin misin?”

Jake kapıya yöneldi. Verandada durup iskeleyle ve göle inen çimenli tepelere baktı. Tatilciler her köşeyi doldurmuştu.

Sonra uzakta Arden’i gördü. Hemen onun peşinden gitti.

Kör bir yarasa gibi kaçmaya çalışan Arden’i kolundan nazikçe yakaladı.

“Ne oldu?”

“Annem beni hep böyle utandırır” dedi Arden. Yanakları kızarmış, gözleri şişmişti. Jake onun ağladığını anladı.

“Üzgünüm” dedi alçak sesle. “Seni utandırmak istediğini sanmıyorum. Seni biraz sarsmak istiyor hepsi bu, çünkü seni seviyor.”

“Sarsılmaya ihtiyacım mı var?” dedi Arden ve yeniden aceleyle yürümeye başladı.

“Belki” dedi Jake. “Sence?”

Arden durdu. “Belki de vardır” dedi.

“Annenin dramatik sözlere ve tavırlara düşkünlüğü olduğu kesin” dedi Jake, ileride bir yeri işaret ederek. Arden başını kaldırıp bakınca göl kıyısında oyun evine dönüşen şapeleli gördü – eski kapıları artık soluk kırmızıydı, huş ağacından haç hâlâ çatısındaydı.

Jake, Arden’i elinden tutup şapele götürdü, başlarını eğip içeri girdiler. İçeri girince Jake Arden’i ön sıraya götürdü ve oturup pencereden dışarı bakmaya başladılar.

“Sence burası hakkında anlattığı hikâye gerçek miydi?” diye sordu Arden.

“Sence?”

“Lütfen soruma soruyla karşılık verme” dedi Arden. “Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Aklım biraz karışık.”

“Bence doğru söylüyordu” dedi Jake, Arden’i sakinleştirmek için kolunu ona dolayarak. “Ama şimdi soru sorma sırası bende: Dua eder misin?”

“Hayır” dedi Arden.

“Neden?”

“Orada olmayan bir şeye dua etmenin ne anlamı var?”

Jake Arden’ı yakından inceledi, sonra bakışlarını pence-reye, ışıldayan göle çevirdi. “Din, kör bir adamın karanlık bir odada orada olmayan kara bir kediye aramasına ve bul-masına benzer” dedi.

Arden başını kaldırdı.

“Oscar Wilde” dedi Jake. “Edebi bir kuşkucu bile inanı-yordu.”

Pencerelerin önündeki çiçekler tatlı bir meltemle sallandı. “Sence bu çiçekleri hâlâ annem mi ekiyor?” diye sordu Arden.

“Tabii ki” dedi Jake. “Kara kediye bulmuş o.”

Arden ayağa kalktı, aceleyle şapelden çıktı.

“Hep koşuyorsun!” diye itiraz etti Jake.

Dışarı çıkmadan önce, Arden’in pencerenin önündeki çi-çeklikten bir çiçek kopardığını gördü. Şapelden çıktığında Arden göl kıyısında epey ilerlemişti. Jake ona yetiştiğinde verandaya çıkmak üzereydi. İçeri girince, Arden elindeki çi-çeği annesine verdi.

“Anma Günü’nde çocukluğumda yaptığım gibi mezarları süslemek ister misin?” dedi.

Arden’in önerisi Lolly’yi duygulandırmıştı. Gözyaşları içinde kızına bunu çok istediğini söyledi.

Lolly iyice dinlendikten ve Jake gittikten sonra üç kadın şık elbiseler ve ayakkabılar giyip yanlarına kâğıt mendil, Amerikan bayrakları, Lolly’nin bahçesinden topladıkları ta-ze çiçekleri aldılar ve Woodie’ye doluşup yola koyuldular.

Scoops Anma Mezarlığı’nda Woodie’yi çakıllı yolun iki ke-narını süsleyen ince uzun çamların altına park ettiler. Ar-den bagajı açıp çiçekleri annesine, bayrakları kızına verdi. Arden kâğıt mendilleri aldı ve kol kola girip yürümeye baş-ladılar. Lolly, “Bence bu taraftan” dedi.

“Emin misin?” diye sordu Arden.

İkisi bir süre tartıştılar, ama sonunda yumuşak çimenlerin üstünde yürüyerek mezar taşlarına ulaştılar. Bazıları yeni, parlak mermerden, etkileyiciyken bazı mezar taşları eski, çatlak betondandı.

Michigan Gölü kıyısındaki mezarlıklar süslü, sık veya büyük değildi. Genellikle tepe eteklerinde olan küçük mezarlıklar sakin bir kır manzarasının parçasıydı veya Michigan Gölü’nü gören kumluk bir tepenin üzerindeydi. Mermer mezar taşlarıyla dolu değildi bu mezarlıklar. Mezar taşları ve mezarlar da buradaki insanlar gibi sadeydi.

“İşte burada!” dedi Lolly.

MARY FALLORAN

Eş, Anne, Büyükanne

Terzi & Maceraperest

1884-1971

Lolly başını eğdi, ellerini Arden ile Lauren’a uzattı. Üçü el ele tutuşup dua ettiler. Lolly başıyla Lauren’a işaret verince, Lauren dizüstü çöküp Mary’nin mezarına küçük bir bayrak astı. Sonra Lolly dizleri üstüne çöktü, ellerini ıslak toprağa soktu ve mezara şakayık çiçekleri ekti. İşleri bitince, Arden kâğıt mendilleri Lauren ile Lolly’ye uzattı.

“Sıradaki!” dedi Lolly kuzeyi işaret ederek.

Lauren ve Arden, Lolly’nin ayağa kalkmasına yardım ettiler, Lolly onlara gülümsedi. Üçü mezar bekçileri gibi kol kola yürürken, Lauren, “Bunu ne zamandır yapıyorsun büyükanne?” diye sordu.

“Kendimi bildim bileli.”

“Neden?”

“Koku yüzünden!” dedi Lolly şakayıklardan birini torununa uzatarak.

“Biliyorum! Cennet kokusu sanki!” dedi Lauren.

“Kesinlikle!”

Lolly, bir çam ağacının gölgesinde durdu. Mezar taşları tepenin eteği boyunca kusursuz bir simetriyle dizilmişti. Çimenleri bayraklar ve çiçekler süslüyordu. Lolly elindeki çiçekleri burnuna götürdü ve bir anda anıları canlandı.

“Bu şakayıklar İrlanda’dan, Mary’nin doğduğu yerden geliyor” dedi. “Mary evine dönemediği için annesiyle babası ona şakayık tohumu gönderdiler, böylece evden gelen bir şey aileyi sonsuza dek birbirine bağlayacaktı. Kulübenin arkasındaki uzun şakayık sıraları var ya... Onları eken Mary’ydi. Beyaz ve pembe şakayıkları sırayla dikti, onlara büyüyüp güçlenene kadar bebek gibi baktı, sonunda öyle büyük çiçekler verdiler ki gövdeleri onları taşıyamaz oldu. Hem şu kokuları yok mu! Mis!”

Lolly şakayıklardan birini burnuna götürdü.

“Annem ölmeden önce onunla birlikte Anma Günü’nde mezarları süslerdik, bana Mary’nin hikâyelerini anlatırdı.” Başıyla mezarlığı işaret etti. “Ailem ve arkadaşlarım, benden önce yaşayanlar ve hiç tanışmadıklarım hakkında çoğu şeyi burada öğrendim.

Annem bana Mary’nin iki tür şakayık diktiğini anlattı – erken çiçek veren ve geç çiçek açan. Erken çiçek açanları dikmesinin tek nedeni vardı: Anma Günü’nde ailesinin ve arkadaşlarının mezarlarını süslemek. Hem de sıradan çiçeklerle değil, ailesinin bahçesinden gelen, ona göre dünyanın en güzel çiçekleriyle.”

Lolly duraksadı, bir damla yaşın yanağından aşağı süzülmesine engel olamadı. “Mary’nin ektiği tohumlar sonsuza dek benim bahçemde kalacak. Nerede yaşarsak yaşayalım, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun sevdiklerimizin anısını yaşatmanın bir yolu bu.”

“Tılsımların gibi” dedi Lauren.

“Kesinlikle öyle, canım.”

Lolly, Arden ve Lauren’ı çekiştirerek yürümeye başladı. Sonunda kocasının mezar taşını buldu. Mezar taşında göl ve iki dalgıçkuşu kabartması vardı.

“Les’im” diye fısıldadı, şakayığk kocasının mezarına ekerken.

Mezarlık ziyaretine devam ettiler ve Lolly’nin annesinin mezarına geldiler. Lolly kızına ve torununa hiç tanımadıkları insanların öykülerini anlatıyordu.

Sonunda, “Artık ziyaretimiz bitti sanırım” dedi.

Arden duraksadı. “Bir mezar daha var, anne.”

Küçük mezarlığı dolaştılar, aradıkları mezar taşını taffanların altında buldular: *Clem Watkins*.

Arden kızından bir bayrak, annesinden bir şakayık aldı ve ilk aşkının mezarının önünde diz çöküp önce bayrağı yerleştirdi, sonra dua etti.

Beni seven ilk erkektin. Mutlu olduğun için çok seviniyorum. Umarım benim mutluluğumu bulmama yardım edersin. Umarım biri, bugün annemin yaptığı gibi benim öykümü başkalarıyla paylaşır, arada bir beni ziyaret eder, umut tohumu eker.

Sonra Arden taze çimenleri, çamuru, toprak ve kili kazıp şakayıkları Clem’in mezarına ekti.

On birinci bölüm

Taç tılsımı

*Bir günlüğüne bile olsa
kraliçe gibi hissettiğin bir hayat için*

Kırk üç

Gazete gürültüyle verandanın basamağına çarptı.

Ses, ofisten gelen e-postalarını kontrol etmeye dalan Arden'i irkiltti. Yerinden fırladı, elindeki kupadaki kahvenin birazı üstüne döküldü.

"Ayyy!"

Kahvesini sehpaye bırakıp editörüne yazdığı e-postayı gönderdi:

*Van, haydi ama... tatildeyim! TATİLİM BİTİN-
CE döneceğim.*

Telefonunu bırakmasına vakit kalmadan, Van'in cevabı geldi:

Simöne yokluğunu HİÇ hissettirmiyor.

Gazeteyi almaya giderken Arden'in kalbi küt küt atmaya başladı. Van'e karşılık yazmayı düşündü, ama bunun yerine derin bir nefes aldı ve gazetenin lastik bandını çıkardı. Gazeteyi açıp manşeti görünce güldü:

Anma Günün kutlu olsun!

75. geleneksel Lale Kraliçesi Kutlaması bugün!

"Evren bana bugün bir şey anlatmaya çalışıyor" diye kı-kırdadı Arden manşeti görünce. "Vay canına. Gazete hiç değişmemiş. *Trib*'e benzemiyor veya *Paparazzi*'ye."

“Burası Chicago değil, canım” dedi Lolly elinde kahve kupasıyla verandaya çıkarken. “Biz de ünlü değiliz neyse ki.”

“Lale Kraliçesi Kutlaması eğlenceli bir şeye benziyor!” dedi Lauren büyükannesinin peşinden verandaya çıkarken. Koltuğa oturdu, bağdaş kurdu ve kucağına bir kâse yulaf ezmesi koydu. “Neden hiç gitmedik?”

Verandaya sessizlik çöktü.

“Her kasabanın süt güzeli, peynir güzeli veya benzer bir şeyi vardır, değil mi?” dedi Lauren büyükannesinin aldığı yulaf ezmesini yerken. “Hep bir şeyin kraliçesi olmak istemişimdir.”

“Bütün kızlar bir günlüğüne de olsa prenses veya kraliçe olmalı” dedi Lolly ve kahvesinden bir yudum alıp Arden’a göz kırptı. “Ama kutlamaya gitmememizin ve annenin şu anki sessizliğinin bir nedeni var. Öyle değil mi Arden?”

“Anne!”

“Neler oluyor?” diye haykırdı Lauren oturduğu yerde heyecanla zıplayarak. Az kalsın yulaf ezmesini dökecekti. “Annemin benimle paylaşmayı unuttuğu bir anısı daha mı var?”

“Duymak için sabırsızlanıyorum!” dedi verandanın önünden gelen, ayı homurtusunu andıran kalın bir ses.

Arden o gün ikinci kez korkudan yerinden zıpladı ve kahvesini zor tuttu. Jake’in yakışıklı yüzü verandada belirdi.

“Şurada sessizce yalnız başıma oturmuş kahvemi içip gazetemi okuyordum” dedi Arden iç geçirerek. Jake gelip onun yanına oturdu. Arden yapbozun dağınık duran parçalarından birini havaya kaldırıp yeniden vurguladı: “Yalnız başıma!”

“Paparazzilerin kulübenin çevresine doluşmamasına şaşıyorum” dedi Jake, Arden’ı muzip bir tavırla dürterek. “Scoops’ta çok ünlüsün! Bütün dergilere kapak olmalısın!”

“Bu kadar gizem yeter!” diye haykırdı Lauren. “Biriniz konuşsun.”

Arden annesine ters ters baktı ama Lolly onun sert bakışla-

rına gülümseyerek karşılık verdi. “Anlat bakalım” deyip oturdu ve kendinden memnun bir tavırla kollarını kavuşturdu.

“Şey...” dedi Arden. “Annem kendi yaşında arkadaşlar edinmemin önemli olduğunu düşünüyordu. Koleje başlamadan önce kabuğumdan çıkmam gerektiğini düşünüyordu, böylece utangaçlıkla boğuşmak zorunda kalmayacaktım.”

“Ve ana-kız birlikte bir şeyler yapmak da istiyordum” dedi Lolly. “Les öldükten sonra aramızdaki bağı kuvvetlendirmek için.”

“Böylece” dedi Arden, “her zamanki gibi saçma bir fikir buldu...”

“Hey!” diye sözünü kesti Lolly. “Bir gazetecisin. Gerçeklere sadık kal!”

“Kalıyorum!” diye homurdandı Arden. “Böylece... beni Lale Kraliçesi yarışmasına sokmaya karar verdi. Tabii benden habersiz yaptı bunu.”

Lolly masum bir tavırla omuz silkince Arden’dan başka herkes kıkırdadı.

“Ben de onu memnun etmek için kabul ettim. Sonunda bana korkunç bir sarı elbise dikti...”

“Bahar lalesi rengindeydi!” diye araya girdi Lolly.

“Sarılık olmuş gibiydim, anne” dedi Arden. “Elbisenin uzun kuyruğunda bahçeden kesilmiş taze laleler vardı. Eriyen bir dondurmaya benziyordum. Tabii bana sarı peruklarından birini de taktı. Onu da laleyle süsledi...”

“Amerikalı-Hollandalı görünmeni istiyordum!” diye araya girdi Lolly yeniden.

“Öyle bir şey yok, anne” dedi Arden, Jake ile Lauren’ın kıkırtıları arasında. “Bana öyle çok makyaj yaptı ki bir fahişeye benzedim.”

“İyi bir fahişe topuklu ayakkabıyla düşmezdi” dedi Lolly parmağını kızına doğru sallayarak.

“Tamam, şimdi bir yerlere geliyoruz işte” dedi Lauren.

“Bekle” dedi Arden. “Müthiş finale az kaldı. Yetenek gösterisi de yapmam gerekiyordu. Annem Tiny Tim’in ‘Laleler Arasında Dolaşırken’ini söylememi ve... UKULELE ÇALMAMI önerdi.”

“Kusursuz bir seçimdi” dedi Lolly gözlerini kapatarak hülyalı hülyalı.

“Ama izleyiciler gülmeye başladı, ben de utandım ve nehrin üzerinde bir sala inşa ettikleri sahneden kaçmaya çalışırken elbisemin kuyruğu tahtalardan birine takıldı, topuklu ayakkabı bileğimi burktu ve sırtüstü göle düştüm. Beni sudan kurtarmak zorunda kaldılar.”

“Peruğumu da” diye güldü Lolly.

Jake ayağa kalktı, ellerini Arden’in omuzlarına koyup hafifçe sıktı.

“Herkes bana Beceriksiz Arden diyordu” dedi. “Kasabadaki her anne beni göstererek kızını uyarıyordu: Lale Kraliçesi yarışmasına katılacak olursan sakın Arden’in yaptıklarını yapma.”

Lauren elini ağzına götürdü ama küçük bir kahkahanın kaçmasına engel olamadı. “Ah anne, çok üzüldüm. Neden bunu bana hiç anlatmadın?”

“Bu hikâyeyi neden anlatayım ki?”

“Bu kadar temkinli olmanı, giyinme biçimini açıklıyor” dedi Lauren. “Öğrendiğime sevindim. Teşekkürler.”

Arden, gazeteyi şöyle bir salladı. “Rica ederim ama yine de sessiz sakın bir Anma Günü geçirmek istiyorum” dedi ve gazetenin arkasına saklandı.

“Seni o yarışmaya neden soktuğumu biliyorsun, öyle değil mi Arden?” diye sordu Lolly. Yüzü ciddiydi, başını pencerenin önündeki yemliğe tünemiş çit kuşu gibi yana yatırmıştı.

“Evet. Beni küçük düşürmek için.”

Lolly göl sularına baktı, huzurlu manzara mavi gözlerine yansıdı. “Hayır, çünkü ben hiç katılamamıştım da ondan.

Küçüktüm ve annemin başvuru formunu imzalaması gerekiyordu. Hep katılmak istemiştım, çünkü lale biçiminde bir taş tılsımı veriyorlardı ve o tılsıma bayılıyordum. Ben katılamadığım için kızımın katılması eğlenceli olur diye düşündüm. Aileden birinin bir günlüğüne bile kendini kraliçe gibi hissetmesi hoş olur diye düşündüm.”

Arden yumuşadı, annesine gülümsedi. Lauren gözyaşlarını saklamak için büyükannesi gibi pencereden dışarı bakıyordu.

“Sen nereden çıktın bakalım?” diye sordu Lolly, Jake’e, konuyu değiştirmek için. “Beceriksiz Arden’la şahsen tanışmak mı istedin?”

“Seni görmek, nasıl olduğuna bakmak istedim.”

“Çok daha iyiyim, teşekkürler beyefendi” dedi Lolly. “Akşamüstü işbaşı yapmayı planlıyorum. Önemli bir tatil günü. Kasaba turist dolu.”

“Ayrıca...” dedi Jake dramatik bir tavırla duraksayarak, “Arden’ı randevumuza götürmek için geldim.”

“Randevu mu?” dedi yüzü aydınlanan Lolly.

“Randevu mu?” diye tekrar etti Lauren gülümseyerek.

“Plaja gidiyoruz” dedi Jake, Lolly’ye. “İlk randevularınızdan birinde kocanla senin yaptığınız gibi.”

“Bayıldım” dedi Lolly. “Harika, değil mi Arden?”

Arden başını salladı ama aklında Van’in mesajı vardı.

“Önce ofisle haberleşsem iyi olacak” dedi. “Çok meşguller. Birkaç saatliğine buradan çalışmam bile gerekebilir.”

“Ama bugün tatil” dedi Lolly iç geçirerek.

“Tatillerde nedense çok şey oluyor” dedi Arden.

“Konuştuklarımızı hatırlıyor musun?” dedi Lolly.

Arden duraksadı, annesinin, kızının ve Jake’in bakışlarından kurtulmak için başını eğip masaya baktı.

“Ben resmimi bitireceğim, anne” dedi Lauren. “Sonra uzanıp biraz güneşleneceğim. Plaj için harika bir gün... randevu için de!”

Arden, Dr. Van Meter'ın Lauren'ın tablosunu satın almak istediğini anımsadı. Sonra akli hemen Van'e gitti. Veranda-nın sessizleştiiğini fark edince dönüp annesine baktı.

Onun yaşına geldiğimde neleri hatırlayacağım? Çalıştığım mı? Yoksa plaja gittiğimi mi? diye düşündü kendi kendine. *Yeni hayatım bugün başlıyor.*

"Haklısın" dedi sonunda annesine. "Ben gidip hazırlanayım."

"Takılıp düşme de" diye espri yaptı Lolly.

Arden annesinin yanından geçerken peruğunu hafifçe çekti. Lolly merdivenlerin gıcirtısını duyunca Jake'e baktı. "Teşekkürler" dedi.

"Ne için?"

"Her şey için."

Kırk dört

Scoops Plajı, ocak fırtınası ortasında Lake Shore Bulvarı'ndan bile kalabalıktı.

Yüksek kumlukların arasındaki dar plaj yolu arabalara doluydu, açık pencerelerden her türlü müzik –pop, rock, country, caz– duyuluyordu.

Arden, Jake'in eski kamyonetinin radyosuna baktı. Çok tuhaftı ama paslı bir kamyonet kullanan bu iriyarı adam klasik müzik dinliyor ve ıslıkla Beethoven'a eşlik ediyordu.

Arden, Jake'in gamzeli yanaklarının şişip inmesini, ıslık çalarken büzdüğü kusursuz dudaklarını seyretti.

Kamyonet kalabalıkta santim santim ilerliyor, bir sıra huş ağacının arkasından görünen parlak güneş Jake'in çevreyi görmesine engel oluyordu. Konsoldaki güneş gözlüğünü almak için uzanınca Arden'in kendisine baktığını fark etti.

Gülümsedi, parmaklarını direksiyona hafifçe vurarak radyodaki müziğe eşlik etmeyi sürdürdü.

Kemanların sesi tizleştikçe, Arden'in kalbi de daha hızlı atmaya başladı.

Bu adamdan hoşlanıyorum, diye düşündü Arden. Sonra inanmak için duyması gerekiyormuş gibi kendi kendine fısıldadı: "Bu adamdan hoşlanıyorum."

"Ne?" diye sordu Jake, Arden'a bakmak için gözlüğünü burunun ucuna indirip döndü. "Bir şey mi dedin?"

Arden aklından geçeni ona söylemek, "Senden gerçekten

hoşlanıyorum” demek üzereydi ki, arkadaki aracın şoförü kornasına asıldı.

“En zeki insanlar bile tatillerde sersemleşıyorlar, değil mi?” dedi Jake, başını aracın camından çıkarıp hayretle sallayarak. Sonra Arden’a döndü: “Üç seçeneğin var. Mevsimlik plaj kartı almak, günlük plaj kartı almak ya da dönüp eve gitmek. Oldukça basit esasen.”

Hayat da böyle basit olmalı, diye düşündü Arden ama sesini çıkarmadı.

Trafik yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Cankurtaran Jake’in arabasının camındaki mevsimlik giriş kartını görünce geçmesini işaret etti. Jake, Ford marka eski kamyonetini suya en yakın kumluklardan birinin önündeki daracık alana park etti. Jake eşyaları yüklenmeye başladı: Havluları boynuna attı, çantaları omzuna astı, şezlongları sırtlandı, güçlü elleriyle soğutucuyu ve şemsiyeleri yükledi. Kumları sıçratarak suya doğru yürümeye başladı. “Her şeyi aldım!” diye seslendi Arden’a.

Otoparktan çıkınca onları ahşap kaplı yaya yolu karşıladı. Jake tahtaların üstünde yürüyüp sahile yakın bir noktada durdu. Taşıdığı bütün eşyaları kuma bıraktı.

“Geldik!” dedi gülerek; yüzü ter içinde kalmıştı. “Affeder-sin ama ancak bu kadar ilerleyebildim.”

İkisi plaj kampını kurmaya başladılar. Sessizce kendilerine en uygun görevleri seçiyorlardı – Jake güneş şemsiyelerini lastik bir çekiçe kuma çakarken Arden havluları serdi, terlikler ve soğutucularla yerlerine sabitledi, kitapları, dergileri, içecekleri çıkardı.

“İyi bir ekip olduk” dedi Jake gülerek.

Jake’in gülümsemesini görünce yanaklarının kızardığını hisseden Arden, parlak güneş ışığının kızaran yanaklarını sakladığını düşünüp rahatladı. Büyük plaj örtüsüne oturdu, örtünün üzerinde Dolly’s Şekerlemecisi’nin kocaman logosu vardı.

Arden Michigan Gölü'ne bakıp iç geçirdi. Hava yirmi beş derece, nem azdı. Michigan'lıların aylar süren karanlık, göl etkisiyle kar yağışlı kış aylarına dayanabilmesini sağlayan mükemmel bir akşamüstüydü.

Michigan'da böyle sihirli günler azdı, 4 Temmuz'dan ve İşçi Günü'nden sonra hava bu kadar güneşli olmazdı.

Arden'in hatırladığına göre, Scoops'lular Anma Günü hafta sonunda başlayan yaz mevsimine "Yazın yüz günü" derlerdi.

Anma Günü'nde havanın böyle kusursuz olması piyango-yu kazanmak kadar ender görülen bir şeydi.

Arden yüzünü güneşe doğru kaldırdı, gülümsedi, kendini minnettar hissetti birden.

Pofuduk, beyaz bulutlar sudaki insanlar gibi havada tembel tembel dolaşıyordu. Gökyüzü gerçeküstü bir mavi tonundaydı, güneş sanki gülümsüyor, ışıkları her ayrıntıyı aydınlatıyordu – gölü, tekneleri, kumu, mayoları, kum tepelerindeki çimenleri. Sanki sihirli bir havaydı, siyah beyazken bir anda renkliye dönen *Oz Büyücüsü* filmi gibi. Gözleri bu güzelliği seyrederken zorlanıyordu.

"Sen... farklı görünüyorsun" dedi Jake, Arden'in daldığı düşünceleri dağıtarak. "Mutlusun."

Arden son direği yere saplayan Jake'e dönüp baktı.

"Affedersin" dedi Jake. "Seni korkutmak istemedim. Annen için mi endişeleniyorsun?"

"Evet" dedi Arden. "Ama aslında her şeyin ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum."

Jake gülümsedi, sakallı yüzü aydınlandı, beyaz dişleri gün ışığında inci gibi görünüyordu. Birden atletini çıkardı ve uzun şortunu indirerek dar mayosuyla kaldı.

Hayretten ağzı bir karış açık kalan Arden ona bakıyordu.

Jake'in bedenini baştan aşağı süzdü, kendine engel olamıyordu. Hemşire üniforması ve günlük giysileri içinde tıknaz duruyordu ama şimdi –çıplak göğsüyle– Arden onun ne

kadar kaslı olduğunu ilk defa görüyordu. Pazıları şişkindi, omuz kasları minik dağlar gibi gökyüzüne yükseliyordu. Göğsü genişti, karın kasları testere gibiydi. Baldırları mermer sütun kadar güçlüydü. Kum tepelerinin önünde güneşte dururken, Jake'in teni altın sarısı görünüyordu. Jake lastik çekici plaj çantasına koydu, devrilen bir çam gibi dizüstü havluya çöktü. Arden'in çıkardığı LaCroix marka sulardan birini açtı. Arden onun her hareketini büyülenmiş gibi izliyordu.

"Sen üstünü değiştirmeyecek misin?" diye sordu Jake.

Arden'in kalbi hop etti, bugün için seçtiği kıyafetlere baktı: Uzun kollu bir tişört, yoga taytı ve siperlikli bir Cubs şapkası. Siyah güneş gözlüğü burnunun ucundaydı, yüzünde küçük bir kasabayı güneşten koruyabilecek kadar beyaz güneş kremi vardı.

Scoops'taki okul günlerini düşündü. Annesi peruklar takıp bol bol makyaj yaparken, Arden kendini görünmez hale getirmeye çabalar. Kısa kâkülü, koyu renkli gözlüğü, sıkıcı giysileri zaman içinde karakterinin bir parçası olmuştu ama şimdi kendini acıdan uzak tutmak için bu şekilde görünmeyi tercih ettiğinin farkındaydı. Lolly'nin sert dünyasına, sonra Chicago ve *Paparazzi*'nin sert dünyasına ve en çok da bekâr erkeklerin sert dünyasına karşı durabilmek için kendini aşılabilir bir engele dönüştürmüştü.

Kollarını kendine dolamak, kendini korumak, koşarak sahil boyunca uzaklaşmak istiyordu. Ama Jake'te onu mıkna-tıs gibi çeken bir şey vardı, Arden'a ne isterse yaptırabilirdi, söylemesi yeterdi.

Arden siyah tişörtünü çıkardı, yoga taytını sıyırdı ve Lauren'dan ödünç aldığı kırmızı bikiniyle kaldı. Jake'e sürpriz öğle yemeğini götürdüğünde de Lauren'ın pembe bluzunu giyip kızının rujunu sürmüştü.

Kendimi fiziksel ve ruhsal açıdan hiç bu kadar çıplak hissetmedim, diye düşündü.

“Ne düşünüyordum bilmiyorum” diye kekeleydi. “Kızımın bavulundan alıverdim... Dedim ki... Yani ben...”

“Şşşş” dedi Jake, onu susturmak için kocaman parmağını dudağına götürerek. “Harika görünüyorsun.”

“Bisiklete biniyorum. Yoga yapıyorum. Koşuyorum.”

“Belli oluyor” dedi Jake. Arden’ı süzüyordu. “Sırtıma güneş kremi sürer misin?”

Jake ayağa kalktı, Arden’ı da elinden tutup kaldırdı ve ona güneş kremi şişesini verdi. Arden hâlâ biraz gergindi ama eline biraz losyon sıktı ve Jake’in geniş sırtına, boynuna ve omuzlarına sürmeye başladı. Kalbi küt küt atıyordu.

Kasları çelik gibi, diye düşündü. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

“Teşekkürler” dedi Jake ona masum ve seksi bir gülümsemeyle bakarak. “Sıra sende.”

Arden hayretle ona baktı, yanaklarının kızardığını hissetti.

Jake sırtına ve omuzlarına güneş kremi sürdü.

Elleri! Kalbimin nasıl attığını hissediyor mu acaba? Umarım etmiyordur! diye endişelendi.

Jake güneş kremi şişesini havlulardan birinin üstüne atıp, “Haydi bir tur yüzelim” dedi.

“Olmaz. Hava çok soğuk. Annemle birlikte suya girmeyi denedim zaten.”

“Michigan Gölü bu” dedi Jake. “Her zaman, nasıl desem, *canlandırır* insanı. Bunu biliyorsun.”

Jake hiç uyarmadan Arden’ı kollarına aldı ve Michigan Gölü’ne doğru koştu. Bir midilli gibi hızlı ve çevikti. Beline kadar suya girince –Arden hâlâ kollarında olduğu halde– suya daldı.

Arden suya battı, gözlüğü de öyle. Michigan Gölü’nün berak sularının altında hiç çıkarmadığı siyah çerçeveli gözlüğünün dibe batışını izledi. Gözlük dibe ulaşp birkaç renkli taşın yanındaki kumlara indi. Onlar olmadan görüşü dalga-

lamıyordu, sanki her şeyi –yukarıdaki güneşi, dalgaları, kendi bedenini– bir prizmanın arkasından görüyordu.

Arden suyun yüzüne çıkarken dalgalarda çocukluğunun yansıdığını görüyordu. Ona yüzme öğreten annesinin suyun üstündeki yüzünü hatırladı. Ne zaman suya girse iskelede bekleyen annesini görür gibi oldu.

Beni hep kolladı, diye düşündü Arden.

Arden suyun yüzeyine çıkıp nefes aldı, tüyleri diken diken olmuştu.

Belki de annem beni hiç terk etmedi. Belki de bana en çok ihtiyaç duyduğu zaman ben terk ettim onu.

Jake, Arden'm yanına yüzdü ve ona uzandı. "İyi misin? Affedersin. Biraz eğlenmek istemiştım."

"İyiym ama gözlüğümü kaybettim" dedi Arden elini ıslak saçlarından geçirerek. "Berbat görünüyorum."

"Aslında... çok güzel görünüyorsun" dedi Jake. "Burada bekle."

Başka bir şey söylemeden suya daldı.

Arden onu daha iyi görebilmek için suya doğru eğildi ama kendi yansımasından başka bir şey göremedi.

Büyük gölün ayna gibi sularında kendi yansımasını görünce şaşırdı, nefesini tuttu. Gözlüksüz, ıslak ve dağınık saçlarıyla çok daha genç görünüyordu. Daha yumuşak, kadınsı bir havası vardı.

Annesine ve kızına benziyordu.

"Buldum!" dedi Jake yeniden yüzeye çıkınca. Arden'ın gözlüğünü okyanusun derinlerinden çıkardığı kıymetli bir inci gibi başının üstünde sallıyordu.

Arden birden eğilip Jake'i öptü. Jake, Arden'ı kollarının arasına aldı. Arden'ın tüyleri yeniden diken diken oldu.

Arden daha önce hiç böyle öpmemiş, böyle öpülmemişti. Kendini hiç böyle bırakmamıştı. Kanı vücudunda hızla dolaşmaya başladı, soğuk göl sularının içindeyken bile onu ısıttı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, yüzünden sular damlıyordu.

“Buradayım” dedi Jake onu sımsıkı tutarak. “Güvendesin.”

Uzun zamandır ilk kez Arden onun haklı olduğunu biliyordu. Annesini ve babasını, uzun yıllar önce çıktıkları ilk randevuyu düşündü. Hayat ne kadar büyük görünüyordu, oysa aslında en küçük anlardan, en incelikli anlardan oluşuyordu.

Birbirlerine su sıçratmaya, gülüşmeye başladılar. O zaman Arden bir şeyi daha fark etti: Çok eğleniyordu.

Birden gözlüğünü Jake’in elinden kaptı ve gökyüzüne fırlattı.

“Nasıl göreceksin?” dedi Jake hayretle.

“Evde lenslerim var” dedi Arden. “Şimdilik sana güveneceğim.”

Duraksadı, sonra devam etti: “Ama gözlüğüm olsa da olmasa da bir şeyi fark ettim.”

“Nedir?” diye sordu Jake.

Arden Jake’e gülümsedi ama karşılık vermedi. Bunun yerine mutluluk dolu bir çığlık atıp Michigan Gölü’nün sularına daldı. Çığlığıyla on yıllardır süren güvensizliği, mutsuzluğu, saplantıları, endişeleri atmak ister gibiydi. Jake’in sorusuna bu çığlıkla cevap vermişti aslında: *Hayatımda ilk kez her şeyi net görebiliyorum.*

Kırk beş

Lolly'nin sesi oda penceresinden süzülüp Lauren'ın resim yaptığı iskeleye kadar geldi.

Büyükannesi Lauren'ın bilmediği eski bir şarkıyı mırıldanıyordu ama önemi yoktu: Onun mutlu, neşeli sesi Lauren'ı keyiflendiriyordu. Gölde yaşayan kuşlar da Lost Land'in en yaşlı kuşuyla birlikte şakımaya başlamıştı.

Lauren gülümsedi, üç kuşak Lindsey kadını yan yana resmettiği tabloyu inceledi.

Bir şeyler eksik, dedi kendi kendine.

O zaman sesi duydu: Büyükannesinin şans bileziğinin şıngırtısı kuş şakımlarının arkasında davul zili gibi ara ara belirip kayboluyordu.

İşte bu! dedi Lauren.

Fırçasını boyaya batırdı, resimde kendinin ve büyükannesinin kollarına bilezikleri ekledi. Sonra yavaşça büyükannesinin yıllar içinde ona hediye ettiği ve öyküsünü anlattığı bütün tılsımları birer birer çizdi.

Ah, neden olmasın?

Güldü, annesinin bileğine de tılsım ekledi.

Durup eserine baktı, sonra bakışlarını göle çevirdi. Yüzlerce lale açmıştı ve bir kutu boyada bulabileceğiniz her renkte lale, göl sularını gökkuşağı renklerine boyamıştı.

Lauren tatlı meltemde hafifçe sallanan çiçeklere baktı.

Birden kalbi küt küt atmaya başladı. Boyasını, paletini ve şövaletini aldı, "Büyükanne! Büyükanne!" diye haykırarak kulübeye doğru koşmaya başladı.

"Neyin var tatlım? İyi misin?" diye seslendi Lolly pencereden; telaşlanmıştı. Laleler gibi parlak renklere boyalı yüzü pencerede belirdi. "Eşekarısı mı soktu yoksa?"

"Hayır!" diye haykırdı Lauren; nefes nefese kalmıştı. "Seninle kasabaya gelebilir miyim?"

"Saat altıya kadar çalışmam gerekiyor" dedi Lolly. "Gelmek istediğine emin misin?"

"Daha önce hiçbir şeyden emin olmadığım kadar" dedi Lauren.

Kırk altı

“Affedersiniz! Affedersiniz!”

Lauren, Scoops şehir merkezinin kalabalık sokaklarında, zombi gibi ağır ağır ilerleyen turistlerin arasında koşuyordu.

“Pardon” dedi dondurma külahları veya latteler taşıyan kollara çarptıkça. “Affedersiniz!”

Büyükannesini Dolly’s’e kadar geçirmiş, bir şey belli etmemeye çalışmış ama dakikada bir cep telefonundan saati ne bakmış, Dolly karakteriyle fotoğraf çektirmek isteyenler ne zaman Lolly’yi durdursa kalp atışları telaştan hızlanmıştı. Büyükannesi şekerlemeciye girer girmez Lauren alışveriş yapması gerektiğini söyleyip sıvışmış, akıntıya karşı yüzen bir somon gibi tatilcilerin arasında koşmaya başlamıştı. Anacaddeden nehre doğru saptı, ahşap yaya yolunu koşarak aştı, botlar, yatlar ve teknelerin, turistlerle dolup taşan açık hava barlarının önünden hızla geçti.

Derken rüzgârda sallanan parlak renkli afişi gördü, aniden büyükannesiyile kasabaya gelmek istemesinin nedeni buydu:

75. GELENEKSEL LALE KRALİÇESİ YARIŞMASI!

ANMA GÜNÜ, 17.00

Lauren durdu, nefes nefese manzarayı seyretti. Nehir kıyısında küçük bir kasaba meydanı olan Scoops Parkı çiçek aç-

mış lalelerle doluydu. Beyaz hasır kaplı bir platformla yükseltilmiş Victoria tarzı bir pavyon çiçeklerle ve ışıklarla süslenmişti. Jüri buraya oturacaktı. Pavyon ile popüler balık restoranı Mermaid arasındaki otopark açık tribüne çevrilmişti. Parkın bir köşesinde, yaşlı bir söğüt ağacı uzun dallarını Scoops Nehri'ne sarkıtmıştı. Söğüt ağacının biraz ilerisinde derme çatma ahşap bir platform nehre doğru uzanıyordu.

Lauren endişeyle saçını topladı, pavyonun basamaklarını tırmandı.

"Katılım formu doldurmak için geç mi kaldım?" diye sordu.

Uzun beyaz saçlarını tepesinde toplamış şişman bir kadın başını kaldırıp gülümsedi. Üzerinde "Lale Kraliçesi" yazan bir sweatshirt ve kırmızı bir eşofman altı giymişti.

"Biraz geciktin, tatlım" dedi saatine bakarak. "Saat 1 oldu."

Lauren konuşmak istedi ama ağzından ses çıkmadı. Ağlamaya başladı.

"Ah canım, ne oldu? Neyin var tatlım?" diye sordu kadın, uzanıp Lauren'in kolunu tutarak. "Bir form doldurman ve katılım ücreti olarak bize yirmi beş dolar vermek yeter, bir de Scoops'ta yaşayan bir yakının olması lazım, hepsi bu."

Lauren gözyaşlarını sildi. "Büyükanнем burada oturuyor. Annem de burada büyüdü."

"Harika" dedi kadın ve Lauren'a masadaki formlardan birini uzattı, bir kalem verdi. "Ama katılacak olan kızların çoğu elbiselerini ve yetenek gösterilerini aylardır hazırlıyorlar."

"Elbise mi? Yetenek mi?"

"Bu bir güzellik yarışması" dedi kadın Lauren'a imzalaması gereken yeri işaret ederken. "Lale Kraliçesi Yarışması Amerika Güzellik Kraliçesi Yarışması gibidir. Yalnızca..."

Kadın kuşkuyla çevresine bakarak sesini alçalttı: "Şey... katılımcılarımızın hepsi Miss Amerika'ya benzemiyor tabii."

Lauren güldü, formu imzalayıp kadına verdi. Kadın forma baktı, sonra bir anda haykırarak Lauren'ı şaşırttı: "Sen

Lolly Lindsey'in torunu musun? Beceriksiz Arden'in kızı?"

Lauren başını salladı.

"O zaman hoş geldin, tatlım. Bu yılki yarışma biraz daha dramatik hale geldi sayende."

Kadın masanın üstünden eğildi, Lauren'ı ilk kez dikkatle, uzun uzun süzdü. "Annene hiç benzemediğin kesin" dedi. Durdu, katılım formunu yeniden inceledi, gözlüğünü burunun ucuna indirdi. "Vazgeçme hakkını saklı tutma bölümünü imzaladığından emin olmak istedim, tatlım" dedi. "Aile geçmişin düşünülünce."

"Aile geçmişimle gurur duyuyorum ben!" dedi Lauren.

Kadın, Lauren'a göz kırptı. "Sana birazcık takılıyordum, hepsi bu! Şimdi koş kendine bir elbise ve yetenek bul. Saat beşte görüşürüz!"

Lauren gülümsedi, koşarak pavyonun basamaklarından indi, ahşap yaya yoluna gelince dönüp platforma bir kez daha baktı.

Turistlere "Affedersiniz! Pardon!" diyerek geldiği yoldan Dolly's Şekerlemecisi'ne döndü. Oraya ulaştığında büyükanne saat 1 şovunu yeni bitirmişti.

"Alışveriş bitti mi?" diye sordu Lolly gözlerini hayretle açarak. Torununu hemen gördüğü için şaşırmıştı.

"Ah büyükanne" dedi Lauren onun kolları arasına atılarak. "Yardıma ihtiyacım var."

Lauren olanları anlatırken Lolly'nin çenesi titremeye, gözleri ıslanmaya başlamıştı bile.

"Bunların hepsini benim için mi yapıyorsun?" diye sordu.

Sonra durdu, Lauren'ın çenesini yakaladı –şans bileziği şingirdadı– ve Lauren'ın gözlerinin içine baktı, torununun kararlılığını anladı.

"Boşa zaman harcamayalım! Yapmamız gereken çok iş var!" dedi.

Kırk yedi

“Acaba konu ne?” dedi Arden, Jake’ten çok kendine. “Ne oldu acaba?”

Jake’in kamyonetiyle Scoops merkezine giderken yeniden telefonuna baktı.

Arden, Jake’le birlikte kulübeye döndükleri sırada Lauren’dan gelen mesajı yüksek sesle yeniden okudu:

“Saat 5’te Scoops Parkı’nda buluşalım. SAKIN GECİKME!”

“Sence bu ne anlama geliyor? Sence neler oluyor?”

Jake güldü, kamyonetinin motorunun homurtusuyla uyumlu tok bir kahkahaydı. “Bilmiyorum, Agatha” diye takıldı Arden’a. “Belki kasaba merkezinde sürpriz bir akşam yemeği yemek istiyordur. Bugün Anma Günü. Neden ortada büyük bir gizem varmış gibi davranıyorsun?”

Arden’ın sesi şaşkınlıkla yükseldi. “Çünkü kızım söz konusu. Onun yaşındaki kızları bilirsin. *Her zaman* bir işler çevirirler.”

Kamyonet, kumlu tepelerin üstündeki yolda sarsılarak ilerliyordu. Bir tarafta Michigan Gölü’nün muhteşem manzarası okyanus gibi sonsuzluğa uzanıyor, mavi suları mavi gökyüzüyle buluşuyordu – sanki bütün ufka devasa bir tuval asılmıştı. Diğer tarafta –tatilcilerle dolu– nehir ve kasaba vardı, Scoops’un ilerisinde de yeşil kareler ve mavi oval-

ler: Doğa Ana'nın çiftliklerden, göllerden, çayırlardan, bağlardan oluşan yamalı yorganı.

Jake uzanıp Arden'in koluna dokundu. Telefonunu kucığına koyan Arden onun elini tuttu. Kasabada trafiğe takılana kadar yola böyle devam ettiler. İki şeritli küçük yol bir kır köprüsünden daha geniş değildi ve Chicago, St. Louis, Detroit ve Indianapolis plakalı dev arazi araçlarını kaldırmıyordu.

"İşte şurada!" diye haykırdı Arden birden, boş bir park yerini işaret ederek.

"Lenslerinle daha iyi görüyorsun bence" dedi Jake kamyoneti park ederken. "Daha güzel görüldüğün de kesin."

Scoops sokaklarında yürümeye başladılar, yemek ve içki peşinde ağır ağır dolaşan yazlıkçılara uydular. Arden, Jake'in elini tuttu ve iki restoranın arasındaki dar yola sap-tılar. Jake bu beklenmedik kestirme yola dalmanın şaşkınlığıyla gülünce Arden ciddi bir tavırla açıkladı: "Scoops'ta yaşadığım süre içinde kalabalıklardan uzak durmakta ustalaşmıştım" dedi.

Dolly's'e geldiklerinde Arden vitrin camından içeri baktı ama annesini göremedi. Vitrindeki saate baktı ama sıradaki gösterinin saati işaretlenmemişti.

Şaşkınlıkla şekerlemeciye girdi, saçları iki renk –tepe-si beyaz, altı siyah– bir kıza "Annem nerede?" diye sordu. "Lolly? Saat altıya kadar çalıştığını sanıyordum."

"Acil bir durum çıktığını söyledi" dedi kız müşterilerden birine siparişini uzatırken.

"İyi miydi?" dedi Arden telaşla.

"Gayet iyiydi" dedi kız. "Çok mutluydu. Genç bir kızla birlikte çıktı."

"Haydi parka gidelim" dedi Jake ve Arden'ı dükkândan çıkarıp yaya yoluna doğru sürükledi. "Orada buluşalım demişlerdi."

“Bir tuhafılık var bu işte” dedi Arden. Yürürken cep telefonuna baktı.

16.59.

İşte o zaman parkın girişine asılmış parlak renkli afişi gördü: Lale Kraliçesi Yarışması.

Bir çift cızırtılı kolondan korkunç bir müzik patlarcasına yayılmaya başladı. Scoops korosunun göz yakacak kadar parlak renkli tişörtler giymiş üyeleri bir dizi mikrofonun arkasında rüzgârdaki çiçekler gibi sallanıyorlardı, Lale Kraliçesi Yarışması’nın açılışında söylenmesi gelenek olan “Andrews Sisters” şarkısını detone bir şekilde söylemeye başladılar.

La-le-la-le-la-le-la-le zamanı!

“Ah olamaz” dedi Arden. Birden olduğu yerde durunca arkasında yürüyen dört kişilik aileyi deviriyordu az kalsın. “Bir kâbusu yeniden yaşamak gibi.”

Jake kolunu onun beline doladı ve onu açık tribünlere doğru götürdü. Arden nehirden yansıyan akşamüstü güneşinde gözlerini kıstı, çantasından güneş gözlüğünü çıkardı.

Açık tribünün arkasından çıkan renkli payetli giysiler içinde bir sıra kız, pavyonun önündeki platforma doğru yürümeye başladılar. Uzaktan uzun, dalgalanan, ışıldayan bir yılan benziyorlardı.

“Neden buradayım?” diye sordu Arden yüksek sesle.

Sonra nedeni gördü: Uzun sıranın en sonunda kendi kızı duruyordu.

“Lauren?”

Arden bir anda ayağa fırladı.

“Lauren?!” diye seslendi var gücüyle. “Lauren! Ne yapıyorsun?”

Haykırışlarını duyanlar dönüp ona baktı ve bu deli kadından dikkatlice uzaklaştılar ya da ona sırtlarını döndüler.

Lauren annesinin sesini duydu ve neşeyle ona el salladı. Küçükken okul konseri için sahneye çıkacağı zaman da aynısını yapmıştı.

“Onu telaşlandırma” dedi tribünün son sırasının arkasında saklanan Lolly. “Sakinleşmesini sağla.”

Arden kızının güldüğünü gördü. Ellerini gözlerine siper edip daha iyi görebilmek için tribünleri inceledi.

Yoksa şuradaki?..

“Anne!” diye haykırdı oturduğu sıranın üstüne çıkarak. “Bu işte parmağın olduğunu biliyordum!”

Arden’in çığlıkları Lolly’ye ulaşınca, Lolly bir yabancınn arkasına saklanmaya çalıştı. Bir çizgi film kahramanı gibi tek hamlede başarıyla saklanmayı başardı ama Arden onu görüyordu.

“Perüğünü görüyorum anne!”

Lolly’nin bedeni ince ve narindi ama alev kırmızısı perüğünü ve gökkuşağı renklerindeki makyajını uzaktan fark etmemek olanaksızdı. Lolly uzaktan düşen bir meteora benziyordu.

Arden kızının iki kolunu sallayarak oturmasını işaret ettiğini gördü. Arden bunu yapmayınca Lauren ellerini yalvarır gibi birleştirdi. “Lütfen!” dedi annesine.

Arden sıradan indi, gürültüyle oturdu ve mutsuzlukla kollarını kavuşturdu.

La-le-la-le-la-le zamanı!

Titrek seslerle şarkıyı bitiren koro üyelerinin yerini hemen neşeli bir anons aldı:

“Yarışmamıza gece elbisesi bölümüyle başlıyoruz!” diye haykıran sunucu, kalabalığın kulaklarını tıkamasına neden oldu. “Bir numaralı yarışmacımız Molly Von Mancipher!”

Yarışmacılar yavaşça podyumda yürüdüler, poz vermek

için podyumun ortasında durdular, döndüler ve gülümsediler. Göz kırptılar, öpücük gönderdiler, lale attılar ve parmak uçlarında döndüler.

Bugün Aslında Düdü *filmi gibi... Hayatımı yeniden, yeniden izlemek zorunda kalıyorum*, diye düşündü Arden yüzünü buruşturarak.

“Son yarışmacımız, Chicago ve Scoops’tan Lauren Lindsey!”

Lauren sahneye çıktı, Arden kızının havadaki bulutlardan biri gibi zarifçe platformun ön tarafına ilerlemesini izledi. Lauren sahnenin ortasında durdu, poz verdi ve döndü.

Düşme! Düşme! dedi içinden Arden kulağını endişeyle çeğiştirip panikle gözlerini yumarak. Bu sözcükleri dua gibi zihninde tekrarlardı.

Düşme, düşme! diye dua ediyordu.

Gözlerini açtığında Lauren yürümeye devam ediyor, güvenle gülümsüyordu.

HAYIR! Olabilir mi... Gerçekten mi? diye düşünen Arden’in şaşkınlıktan gözleri açıldı.

Ellerini ağzına götürüp kalakaldı. Kızının üzerinde yıllar önce onun giydiğı elbise vardı, annesi bu elbisenin aynısını onyıllar önce ona giydirmişti. Ama Arden’in üzerinde çiğ duran kuyruğı lalelerle süslü sarı elbise kızının üstünde çok farklı görünüyordu. Lauren mutlu, güzel ve özgüvenliydi.

Arden’in negatif düşünceleri zihninden silindi, yerlerini olumlu bir düşünce aldı:

Aramızdaki fark, kızımın burada bulunmaktan mutlu, o elbiseyi giydiğı için memnun olması ve bir Lindsey olmaktan gurur duyması.

Lauren uzaktan canlanmış bir laleye benziyordu, sanki güneş ışıkları altında parlıyordu. Uzun saçları tepesinde gevşek bir topuz yapılmıştı, yüzüne düşen sarı perçemler ve avize küpeleri bu sadeliğı vurguluyordu.

Arden'in çevresindekiler kendi aralarında konuşuyorlardı: "Bu kız kim?" "Ne kadar güzel!" "Lindsey mi? Aaa! Lolly Lindsey'in akrabası mı? Yoksa Beceriksiz Arden'in kızı mı?"

Alkışlar ve fısıldaşmalar biterken, Arden'in kulağına başka bir ses geldi. Bu ses platformdan metreler öteye, açık tribüne bile ulaşıyordu. Lauren platformun bir ucundan diğerine yürürken, Arden onun üzerindeki tek mücevherin kendisinin ve büyükannesinin şans bilezikleri olduğunu fark etti.

Arden'in kalbi ağzına geldi. Hiç düşünmeden Jake'in elini tuttu. Jake kolunu onun omzuna doladı.

"Sana ve annene benziyor" dedi ve uzanıp Arden'i yanından öptü.

Lauren sanki havada yürür gibi platformdan inerken Arden gülümsüyordu.

"Şimdi sıra yetenek yarışmasında!" diye gümbürdedi kolonlar.

Arden'in midesi bir tuhaf oldu. Kendi başına gelenler –Tiny Tim, ukulele, peruk, suya düşmesi– aklına geldi, yarışmacılar platformda şarkı söylemeye, dans etmeye, sopa çevirmeye başlarken dehşete kapılmak üzere olduğunu hissetti.

"Her şey iyi olacak" dedi Jake onu teskin etmek için kucağına çekerek. "Her şey!"

"Son yarışmacımız... Lauren Lindsey."

Arden dişlerini sıktı, sonra da kendini tutamayıp gürültüyle gıcırdattı.

Lauren platforma dönerken, iki görevli sahneye çıktı. Biri aceleyle bir şövale kurup üzerine bir tuval yerleştirdi, diğeri küçük bir sehpayı boya, fırça ve biraz su koydu.

"Bunun şarkı söylemek, dans etmek... veya annem kadar heyecan verici olmadığını biliyorum" dedi; kalabalıktan birkaç kişi şakasına güldü. "Ama şimdiye dek yeteneğimi herkes görsün diye sergilememiştim. Fakat artık bunun zamanının geldiğini düşünüyorum."

Lauren resim yapmaya başladı.

“Picasso, ‘Her çocuk bir sanatçıdır. Sorun, büyüdükten sonra sanatçı olarak kalabilmektir’ demişti” dedi Lauren kalabalığa. Fırçası tuvalin üstünde dans ediyordu. “Ne demek istediğini, büyükannemi –ve ailemi– daha yakından tanıyana dek anlamamıştım.”

Lauren sustu, resim yapmaya devam etti. Şans bileziğinin şingirtısı rüzgârla her yöne dağılıyordu.

“Resim yapmak hayat gibidir” dedi. “Bol sabır, inanç ve tutku gerektirir. Büyük resimlerin güzelliği, anlattıkları konunun duygusunu yakalamalarıdır.”

Lauren fırçasını bıraktı, tuvali aldı, kalabalığın içine doğru yürüdü.

“Bu, ailemin öyküsü.”

Lauren döndü, yaptığı portreyi kalabalığa doğru çevirdi. Üç kuşak kadın ahşap bir iskelenin ucunda oturuyordu. Oturan figürler daha yaşlı, bilge, hasarlı ama güçlü görünüyordu; sudaki yansımaları genç, hüznü, kaybolmuş ama umutluydu.

“Bu, bir yuvanın öyküsü... *buranın* öyküsü.”

Kalabalık bir anda tezahürata başladı. Ayağa fırlayıp, “Ne kadar?” ya da “O resmi istiyorum!” diye haykırırlar oldu.

“İnanamıyorum” dedi Arden Jake’in güçlü omzuna yaslanarak. Jake onu kendine doğru çekti. “Düşündüm ki... Sandım ki...”

“O zaman dur” dedi Jake, tezahürata devam eden kalabalığın gürültüsü arasında. “Beklentiler eski küskünlüklerdir yalnızca.”

Arden geri çekildi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Dur tahmin edeyim” dedi. “Deepak Chopra mı?”

“Hayır” dedi Jake. “Yalnızca hayatı ve ölümü bol bol görmüş olan biri. Sonunda, bence hepimiz aynı şeyleri istiyoruz: Aile, mutluluk, aşk, inanç.”

“Ben her zaman dünyanın beni engellemeye çalıştığını hissettim” dedi Arden.

“Dünya herkesi engelliyor, Arden” dedi Jake. “Ama artık yanında ben varım.”

Arden’in omzunu okşadı, Arden başını onun omzuna yasladı. Sunucunun sesi cızırtıyla birlikte yeniden duyuldu.

“Şimdi sıra son bölümde” dedi sunucu. “Soru-cevap bölümümüz başlıyor.”

“Yarışmanın bu bölümüne gelememiştim bile” dedi Arden.

“Gerçekten mi? Çok şaşırdım. Sana ‘Kulaç mı atıyorsun, kurbağalama mı yüzüyorsun?’ diye sorabilirlermiş aslında” diye Arden’a takıldı ve onu kucakladı.

Arden bir kahkaha attı.

“Bugünkü yarışmacılarımıza soracağım soru şu” dedi sunucu. “Hayatınız boyunca sizi en çok etkileyen insan kim?”

Kızlardan, “Babam” “İsa” ya da “Michigan eyalet basket takımının koçu Tom Izzo” gibi yanıtlar geldi.

“Son olarak, Lauren Lindsey” dedi sunucu. Yarışmacılar nehrin üstündeki platformda bekliyorlardı. “Lütfen hayatın boyunca seni en çok etkileyen insanı bizimle paylaş.”

Lauren sahnenin ortasındaki mikrofonun başına geçti, önce nehre, sonra kendisini izleyen kalabalığa baktı.

Durdu, nefesini tuttu. Konuşmaya başladığında sesi Scoops Nehri’nin akıntısı gibi dalgalanıyordu.

“Büyükanнем” dedi. “Hayat ona her zaman iltimas geçmedi: Her şeyini, herkesi kaybettiği anlar oldu ama hem hayatta kalmayı başardı hem de dünyanın güzelliğine inandı. Hep bir iyimser olarak kaldı. Hayatta ne olursa olsun eğlenmeyi bilir. Hayatınızı istediğiniz kadar planlayın, yine de kontrol edemeyebilirsiniz. Hayata baş aşağı dalmak, neşesini ve acısını çekinmeden deneyimlemek zorundasınız... Yaşamak zorundasınız... Sonra da çok geç olmadan bu öyküleri sevdiklerinizle paylaşmalısınız.”

Lauren durdu, boğazını temizledi. Tribünlere sessizlik çökmüştü. Lauren suyun üstünde esen rüzgârın sesini duyabiliyordu. Aynı rüzgâr şans bileziğini şıngırdatıyor ve tılsımlarına şarkılar söylettiriyordu. Dallarını nehre sarkıtan yaşlı söğüt ağacına baktı, dalların rüzgâra eşlik ederek söylediği şarkıyı, neşeyle anlattığı geçmişten sırları dinledi. Lauren gülümsedi ve “Büyükanne, sahnede bana katılır mısın?” dedi.

Lolly –güneş gibi parlayarak– yavaşça platforma doğru yürüdü. Lauren onun elini tuttu.

“Bu yarışma uzun yıllardır büyükannemin hayaliydi. Hayatı boyunca herkesin hayallerini destekledi, başkalarını mutlu etmek için kendini feda etti. O olmasa bugün burada duruyor olmazdım” dedi.

Lauren duraksadı ama konuşmaya devam etti. “Büyüklerimizi tanımak için zamana ihtiyacımız var, çünkü tahmin bile edemeyeceğimiz hayatlar yaşadılar. Büyüklerimiz –ve büyükannelerimiz– yalnızca ailelerimizin destek sütunları, hayatlarımızın tılsımları değiller, aynı zamanda geçmişe uzanan köprülerimiz ve geleceğimizin teminatları onlar. Bugün, bizim daha iyi hayatlar yaşamamız için her türlü güçlüğü üstesinden gelen dünyadaki bütün büyükannelerin gününü olsun.”

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra kalabalık alkışlamaya başladı. Bu alkış bir kükreyişe döndü, herkes ayaklanıp haykırmaya başladı. Çoğu gözlerindeki yaşları siliyordu.

“Bu benim kızım!” diye haykırmaya başladı Arden sahneyi işaret ederek. “O da benim annem! Lolly!”

Alkışlar dinip jüri üyeleri kendi aralarında tartışmaya başlarken, Arden parkı çevreleyen çamlara ve huş ağaçlarına bakıp gülümsedi. Bu ağaçlar annesi gibiydi: Bükülüyor ama asla kırılmıyorlardı; kötü havaya rağmen güzel günlerin geleceğine inanıyorlardı; doğanın ve hayatın sadeliğini, basitliğini seviyorlardı ve sürekli gökyüzüne ulaşmaya çalışıyorlardı.

“Neyin var?” diye sordu Jake.

“Mutlu olmak böyle bir şey mi?” diye sordu Arden.

Jake onun yüzünü inceledi, ne sorduğunu tam olarak anlayamamıştı.

“Anı yaşamak dedikleri bu mu?” diye devam etti Arden. “Koşturmamak, plan yapmamak, çalışmamak? Yalnızca hayatın şu saniyesinin tadını onu kusursuzlaştırmaya, değiştirmeye çalışmadan çıkarmak ya da ondan kaçmamak böyle bir şey mi?”

“Evet” dedi Jake.

“Mutlu olmayı sevdim” dedi Arden. “Çok hoş bir his. Michigan gibi.”

Duraksadı.

“Ayrıca... Şey... Senden de çok hoşlanıyorum” dedi Arden, sonunda ona açmak istediği duygularını ifade etmenin ferahlığıyla.

Jake, Arden’in yüzünü yakalayıp öptü, kokusunu içine çekti, onu kucakladı ve kalabalıktan gelen ısıklara ve sataşmalara rağmen uzun süre bırakmadı. Arden’in sırtındaki elini havaya kaldırdı ve kalabalığı cesaretlendirmek istercesine havada salladı.

“Ben de senden çok hoşlanıyorum Arden” dedi Jake, Arden’ı koca gövdesine doğru çekerek.

“Jüri kararını verdi!” diyen sunucunun sesi kolonlardan yankılandı.

Arden doğrulup dik oturdu. “İşte başlıyor!”

“Burada olmak istemiyordun hani?” diye sataştı Jake ona.

“Şşşş!”

“Hanımlar beyler, ikinciye ve yeni Lale Kraliçemizi açıklamamanın zamanı geldi. Hanımlar hazır mısınız?”

Sahnedeki yirmi kız el ele tutuştular ve gözlerini kapadılar. “İkincimiz... Tara Milligan!”

Patlıcan moru bir elbise giymiş sarışın ve güzel bir kız lalelerini aldı, göğsüne ikincilik kemeri takıldı ve kenara çekildi.

“Ve şimdi, herkesin beklediği an geldi... Yetmiş beşinci geleneksel Lale Kraliçemiz... Lauren Lindsey!”

Kalabalık alkışlayarak onayladığını belli etti, Arden mas-karasının tadını alana dek ağladığını fark etmedi.

Sunucu, Lauren’in omzuna Lale Kraliçesi kemerini tak-tı, geçen yılın kraliçesi de tacı Lauren’in sarışın başına yer-leştirdi. Ona kocaman ve rengârenk bir lale buketi ve renkli kurdeleyle süslenmiş küçük bir kutu verdi.

“2014 Lale Kraliçesi, Lauren Lindsey! Lauren, taçlı yürü-yüşünü yapabilirsin!”

Lauren kollarını kaldırdı ve platform boyunca yürürken kalabalığa el salladı. Platformun ucunda kollarını açtı, bü-yükannesi koşup onu kucakladı. Sonra ikisi el ele sahnenin diğ-er ucuna yürüdüler. Lolly sol kolunu kaldırdı ve gerçek bir kraliçe gibi kalabalığa el salladı.

Hayatı boyunca bu anı bekledi, diye düşünen Arden gül-ümsedi.

Durdu, annesiyle kızını seyretti, sonra yeniden düşündü: *Lauren da hayatı boyunca bu anı bekledi.*

Lauren platformun ortasında durdu, tacını çıkardı ve eği-lip büyükannesinin başına taktı, peruğuna sıkıca tutturdu. Lolly elini kaldırıp taca dokundu, parmaklarını sanki sihir-li bir tacı okşar gibi parlak taşlarda dolaştırdı, sonra torunu-na sımsıkı sarıldı.

İkisi de taç giyme alanına döndüler, diğ-er yarışmacılar çevrelerini sardı. Arden Jake’in elini tutup onu tribün bo-yunca sürüklemeye başladı.

“Tebrikler!” diye haykırdı Arden kızına ve annesine ula-şınca. “Ne sürprizdi ama! Bu işi nasıl başardınız?”

“Ekip çalışmasıyla” dedi Lolly ile Lauren aynı anda gülerek. Arden gülümsedi, annesiyle kızının ellerini tuttu.

“Cidden” diye sordu, ikisinin kollarını hafifçe sallayarak, “bu nasıl oldu?”

“Bu sabah resim yaparken –bizim resmimizi yaparken– her şeyi bir anda net bir biçimde gördüm” dedi Lauren. “Her şey bana *olanaklı ve heyecan verici* geldi. Büyükannemin bize anlattığı öyküleri düşündüm. Bizim için bütün yaptıklarını düşündüm ve onun için yapabileceğim bir şey olması gerektiğine karar verdim. Sonra bu yarışma aklıma geldi.”

Lauren annesinin elini bıraktı, laleleri diğer koluna aldı ve kazandığı hediye kutusunu büyükannesine uzattı.

“Bu senin için, büyükanne” dedi.

Lolly titreyen ellerle küçük kutuyu açtı. İçinde taç şeklinde gümüş bir tılsım vardı. “Ah, bunu alamam Lauren” diye itiraz etti.

“İsrar ediyorum, büyükanne” dedi Lauren. Kucağındaki laleleri annesine uzatıp büyükannesinin şans bileziğini kolumdan çıkardı, yeni tılsımı dikkatle büyükannesinin bileziğine ekledi, sonra büyükannesinin narin koluna taktı.

Lolly bileziği yüzüne yaklaştırıp baktı. “Her kadın bir günlüğüne de olsa kendini kraliçe gibi hissetmeyi hak eder” dedi usulca. “Biliyor musun, bu tılsımı hep istemiştim. Asla ulaşamayacağımı düşündüğüm tek tılsımdı ve bir gün senin olacak, canım.”

Bir an duraksadı.

“Bu tılsımı asla unutmayacağım.”

Lolly bileziğini neşeyle salladı, sonra torununu kendine doğru çekti.

“Seni her şeyden çok seviyorum” diye fısıldadı ona.

“Ben de seni, büyükanne.”

“Sizinle harika zaman geçirdim” diye gülümsedi Lolly kızının ve torununun yüzüne bakarak. “Kısa süre için bile olsa ailemin yanında olmak güzeldi.”

“Ben de çok iyi zaman geçirdim anne” dedi Arden. “Anne mi geri kazanmak çok güzel. Senden... Her şey için... Özür dilerim.”

“Geçmiş değiştiremeyiz” dedi Lolly. “Ama geleceği değiştirebiliriz.”

“Gelecek demişken” dedi Lauren, “seninle biraz konuşabilir miyiz anne?”

Jake, Lauren’ın annesiyle baş başa kalmak istediğini hemen fark etti. “O taçla gerçek bir güzellik kraliçesi oldun Lolly” dedi. “Sahnedeyaptığın gibi kibarca el sallamayı bana da öğretir misin?”

Lolly gülümsedi. “Elbette” dedi ve Jake’le birlikte nehreye doğru yürüdüler. “Önce, parmaklarını böyle bükceksin...”

Lauren güldü, sonra annesini parkın kuytu bir köşesine götürdü. Devasa ve yaşlı söğüt ağacının altındaki banka oturdular.

Birkaç saniye birlikte sessizce nehirde yüzen büyüklükçü tekneleri seyrettiler. Bazıları günbatımını izlemek için büyük göle gidiyor, bazıları iskeleye dönüyordu. Sonunda sessizliği Lauren bozdu.

“Ben büyükannemle kalıyorum, anne.”

Arden başını iki yana salladı, kızının ne dediğini anlamamıştı. “Ne?” dedi ve başını tekrar salladı. “Ne dedin?”

“Büyükannemle yaşamaya karar verdim. Bu yaz Interlochen’a devam edeceğim. Harika bir sanat okulu, anne. Birkaç kilometre ötede. Büyükanneme yardım edebilirim. Onunla birlikte Dolly’s’te çalışırım. Okul masrafıma destek olmak istiyor. Senin maddi yükün de hafifler.”

Arden’in kalbi küt küt atıyordu. “Büyükannenin fikri mi bu?”

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onları geri yutmayı diledi, fakat artık çok geçti.

“Hayır anne, aslında Lexie’nin fikriydi bu” dedi Lauren. “Burada hepimiz iyileştik, farkındaysan. Büyükannemin ‘etkisi’ ikimize de iyi geldi. Birkaç hafta öncekinden çok daha mutlu değil misin?”

“Evet” dedi Arden hiç tereddüt etmeden.

“Ben de öyle. Büyükanнем de. Onun *bana* ihtiyacı var, anne. Benim de ona ihtiyacım var bence.”

“Peki bu yaz yapacağın staj? Peki ya geleceğin?”

“Staj başvurusu bile yapmadım, anne” dedi Lauren şaşkın şaşkın. “Hayal bile edemiyordum bunu...”

Lauren ağlamaya başladı. “O kadar mutsuzdum ki, anne. Büyükanнемle mutluyum. Burası bana esin veriyor. Bir sanatçının staja ihtiyacı yoktur. Bir sanatçının esinlenmeye ve yaratacak güvenli bir yere ihtiyacı vardır. Bunu burada buldum. Benim geleceğim bir süre daha burada. Bu yaz kendimi bulmama izin ver. Senin de onayımı istiyorum.”

Arden sulara baktı, iç geçirdi, gülümsedi ve kızının elini tuttu. İkisi sessizlik içinde oturdular ve geçen tekneleri seyretmeye devam ettiler. Güneş tepelerin arkasında alçalırken hafiften üşümeye başladılar.

“Lauren, sana hayranım, seni çok seviyorum. Ama büyükanнемnin ne kadar ciddi bakıma ihtiyaç duyacağını farkında mısın? Zamanla iyi gününden çok kötü günü olacağını farkında mısın? Bu herkes için ağır bir yük, ama özellikle hayatının baharındaki bir genç kadın için taşıması zor olur.”

“Biliyorum, anne. Doktorla bu konuda ayrıntılı konuştum” dedi Lauren. Duraksadı, sonra devam etti: “Bu konuda Jake’le bile konuştum.”

“Öyle mi?” dedi Arden üzüldüğünü belli etmemeye çalışarak.

“Anne, o da senin söylediklerini söyledi” dedi Lauren. “Ama bana yardım edeceğini de söyledi. Büyükanнемnin bakım ihtiyacının giderek artacağını farkındayım. Sonunda, her türlü ihtiyacını karşılayabilecek bir yere de gitmesi gerekecek. Ama şu anda ailesine ihtiyacı var. *Benim* de aileme ihtiyacım var. *Hepimizin* ailemize ihtiyacımız var. Burada kalmak istiyorum, anne. Onunla olmak istiyorum.”

“Çok iyi kalplisin Lauren, ama bu ağır bir sorumluluk.”

Lauren gülümsedi ve annesinin yüzüne baktı, mavi gözle-

rini hiç kırpmadan, “Benim için sorumluluk değil, anne” dedi. “Bir *ayrıcalık*. Torunu olmayı ayrıcalık olarak gördüğümü ona her gün hatırlatmak istiyorum.”

Arden kızına sarıldı. “Ben kalamam ama” dedi. “İşe dönmek zorundayım. Van geri dönmem için baskı yapıyor.”

“Hepimiz bunu anlıyoruz. Bunun suçluluk duymakla ya da kaçmakla alakası yok. Bir aile olmakla ilgili. Birbirimize destek olmakla ilgili. Ama unutma, sen de kendini bulmak zorundasın. Yazmak zorundasın, anne.”

Lauren, annesini omuzlarından tuttu. “Ona bir yazar olduğunu söylemelisin, internet editörü değil. Yazmana izin vermezlerse izin verecek başka bir yer bul. Kitabını da bitirmek zorundasın. Basılmasa bile, senin için önemli.”

“Para kazanmak zorundayım, tatlım.”

“Çok çalışkan ve yeteneklisin, anne. Başkalarının ne olmanı istediğini değil, ne olabileceğini düşün. Doğru değil mi?”

Lauren’ın omzunun üstünden bakınca Arden, Jake’e elini bir prenses gibi sallamayı öğretmeye çalışan annesini gördü.

“Jake harika biri, anne. Uzun mesafe ilişkisini yürütmek için bir yolunu bul, tamam mı?” dedi Lauren annesini muzipçe dürterek. Sonra onun ne kadar farklı görüldüğünü fark etti. “Gözlüğünü çıkarmışsın? Makyajın yok? Saçların dağınık? Harika görünüyorsun anne!”

Yeniden kucaklaştılar, derken Lolly’nin sesi duyuldu. “İçkiler benden! Yaşlı karga herkesi Yaşlı Karga barına davet ediyor!”

Lauren ile Arden ayağa kalktılar, dördü birden göle bakan eski açık hava barına doğru yürümeye başladılar.

“Kraliçeler hangi içkiyi tercih eder?” diye sordu Lauren büyükannesine. Uzanıp elini tuttu, bilezikleri şıngırdadı.

Lolly gülümsedi. “Canı ne isterse onu içer, tatlım” dedi, sonra reverans yaparak tacına dokundu. “Özellikle benim yaşımdaysa.”

Sonsöz

Kitap tılsımı

Hiç bitmeyecek bir öykü için

4 Temmuz 2014 – Arden, Lauren ve Lolly

“Acele edin! Gösteri başlıyor!” diye sesleniyor annem bahçeden.

Verandadan dışarı bakınca, bir an için görebildiğim tek şey göz kırpan ışıklarıyla bahçedeki taş patıkayı aydınlatan ateşböcekleri, liman ve Lost Land Gölü’nün kararan suları.

Ama sonra... BUM!

Rengârenk havai fişekler birden gökyüzünü aydınlatıyor; sanki Tanrı kendi pastel boya kutusunu çıkardı ve gökleri boyamaya başladı.

Annemi görebiliyorum; bir çocuk gibi ağzı açık, elleri kalbinin üstünde gökyüzünü seyrediyor. Ayakları çıplak, beline bir ceket dolamış, yaşlı bedeni taş patikanın taşlarından birinin üstünde, kırmızı peruğu göle doğru düşen havai fişeklerin renginde.

Bu onun gecesi, diyorum.

Havai fişeklerin ötesinde, ufukta bekleyen sayısız değişikliği görebiliyorum. Eylül gelince hava soğuyacak, Lauren sanat okuluna başlayacak ve burada yaşayacak. Babası bize daha fazla yardım etmeyi önerdi.

Babası da mutlu, ben de mutluyum ve bu bizi birbirimize karşı daha nazık, daha cömert yaptı.

Artık hepimiz mutluyuz. Mutluluk, anladığım kadarıyla hem büyümlü hem bulaşıcı bir şey.

Evet, annemin daha fazla yardıma ihtiyacı var, ama şu an kendi başına idare ediyor ve Jake de güneşirı onu yokluyor. Anneme bayılıyor. *Beni seviyor.*

Bunu kendime yeniden söylemek istiyorum: *Beni seviyor.*
 “Acele et!” diye sesleniyorum kulübeye doğru.

Lauren’ın şans bileziğinin sesi duyuluyor, arkasından ahşap zeminin gıcirtısı. Parlak bir ışık beni bir an için kör ediyor.

“Buna ihtiyacımız olur mu sence?” diye soruyor Lauren.

Elinde eski ve büyük bir el feneri var. Üçümüzün portresi kulübenin duvarında asılı duruyor.

“Hayır” diyorum başımla dışarıdaki göz kırpan ateşböceklerini ve havai fişekleri işaret ederek.

“Yanında mı?” diye fısıldıyor Lauren.

“Evet” diyorum cebime hafifçe dokunarak.

Kulübeden çıkıp anneme katılıyoruz. Üçümüz yavaş yavaş iskelenin sonuna doğru yürüyoruz.

Yaza ait bazı seslerin artık sonsuza dek belleğime kazındığını biliyorum. Nerede yaşarsam yaşayayım, ne yaparsam yapayım son nefesimi verirken bu sesleri duyacağım. *Bu yaz orkestrası hep kulaklarımda çınlayacak: Kurbağaların vıraklaması, ağustosböceklerinin vızıltısı, sinekkuşlarının hışırtısı, zıplayan balıklar, kemanlar gibi titreşen yusufçuklar, dalgıçkuşlarının hüznünlü sesi, çocukların heyecanlı çığlıkları ve su üstündeki teknelerin motor sesleri.*

Ama en çok da annemin şans bileziğinin şingirtısını duyacağım.

Karanlık iyiden iyiye çöktü, bir bahçe taşının köşesinde duruyorum. Lauren’a el fenerini bırakmasını söylemek hataydı.

Annem destek olmak için elimi tutuyor ve bileklerimiz temas edince şans bileziklerimiz şingirdiyor. Lauren kıkırdıyor, büyükannesinin diğer elini tutuyor.

“Bileziğini takmışsın yine” diyor annem neşeli bir sesle.

Annemin dokunuşu içimi sevgi ve güçle dolduruyor. Beni dengeliyor. Bir kadının sahip olabileceği en büyük armağanla kutsanmış olduğumu biliyordum. Yalnızca bunu öğrenmem için iyi bir öğretmen gerekiyordu.

Artık annemin tılsımlarının yalnızca sıradan tılsımlar olmadığını biliyorum. Tılsımları onun birer parçası.

Parmaklarımı uzatıp tılsımlarını birer birer yoklamaya başlıyorum, her birinin ne olduğunu görmeden tahmin etmeye çalışıyorum.

“Dikiş makinen!” diyorum.

“Aileyle geçen bir hayat için” diyor annem.

“Uçurtman!” diyorum.

“Özgürlük ve eğlenceyle dolu bir hayat için!”

“Hmm” diyorum sıradaki tılsımı yoklayarak. “Ah! Bir yap-boz parçası!”

“Seni tamamlayan arkadaşlarla dolu bir hayat için!”

Parmaklarım kımıldamaya devam ediyor, bir süre sonra yalnızca tılsımları ve şekillerini değil, yaydıkları gücü de hissetmeye başlıyorum.

“Bir dondurma külahı, bir hardal tohumu ve bir dalgıçkuşu!”

“İşini tutkuyla yaptığın bir hayat için, inanç dolu bir hayat için, seni her zaman yuvaya çağıran bir aşk için!”

Annem yavaşlıyor, iç geçiriyor. “Eve döndün.”

“Hiç gitmemiştim ki” diyorum.

İskelenin ucuna oturup ayaklarımızı suya sallandırıyoruz, havai fişekler Lost Land Gölü’nü aydınlatıyor.

“Doğum günün kutlu olsun anne! Bütün bu havai fişekler senin için! Dünya senin benzersizliğini kutluyor!”

Annem elimi sıkı sıkı tutuyor. Anlattığı öyküleri hatırladığımı biliyor.

Cebimden küçük kutuyu çıkarıyorum, annem şaşkınlıkla küçük bir çığlık atıyor, bir çocuk gibi heyecanla hediyesine uzanıyor.

“Hayır” diyor Lauren gülerek. “Önce şiiri okumalısın, büyükanne.”

“Bunun için çok yaşıyım.”

“Bunun için asla çok yaşlı olmayacaksın” diyorum. “Haydi birlikte okuyalım.”

Bu tılsım senin.

Bilesin diye...

Hayatın her adımında,

Seni sevdiğimi.

Benden bir hediyeye

Aldığın zaman,

Hatırla ikimizi,

Seni ve beni.

“İşte böyle” diyorum. “Al bakalım.”

Annem küçük kutuyu açıyor, kadife örtünün üstündeki gümüş tılsıma bakıyor.

“Nedir bu?” diyor annem karanlıkta gözlerini kısarak.

“Bir kitap” diyorum.

Annem tılsımı kutudan çıkarıp inceliyor, parmaklarını kitabın narin hatlarında dolaştırıyor.

“Ne anlama geliyor, Arden?”

“Asla bitmeyecek bir öykü anlamına geliyor.”

Gülümseyerek anneme yaslanıyorum. Sıcak, güvenli hissettiriyor, yaz kokuyor; şakayıkların tatlı kokusu ve şömine ateşinin sıcaklığını taşıyor.

“Tılsımın arkasına üçümüzün baş harflerini yazdırdım” diyorum. “Sonsuza dek kendi kitabımızın yazarıyız artık.”

Annem tılsımı bileziğine takarken bir sessizlik oluyor. Sonunda, “Yeniden yazmaya başladım, anne” diyorum. “Yalnızca *Paparazzi* için değil, senin tılsımlarının öyküsünü de yazıyorum. Bizim öykümüzü... Hepimizin. Sonunda sesimi yeniden buldum.”

Annemin sessizce ağladığını duyuyorum.

“O kadar mutluyum ki” diyor sonunda. Arkasından ciddi-
yetle ekliyor: “Bana bir söz verin, kızlar.”

“Ne istersen” diyoruz bir ağızdan.

“Şans bileziklerinizi hep takacağınıza söz verin bana” di-
yor. “Böylece hiç ayrılmayız. Böylece asla unutmazsınız.”

“Asla unutmayacağız zaten anne” diyorum.

Annem havai fişeklerle aydınlanan göl sularına bakıyor,
kollarını omuzlarımıza sarıp bizi, kızlarını kendine doğru çe-
kiyor. Renkli havai fişekler gökyüzünde patlarken, yanakla-
rımızı öpüyor.

“Seni hep seveceğim Arden” diyor. “Seni hep seveceğim
Lauren.”

“Biz de seni seviyoruz.”

Annemin öpücükleri kadar tatlı bir meltem suyun üzerin-
den iskeleye doğru esiyor, şans bileziklerimizi şingırdatıyor.

“Biliyorsunuz, bazıları bu gölün sularında aile üyeleri-
nin seslerini duyduklarını söylüyor. Çobanaldatanın, dalgıç-
kuşunun ötüşünde, kurbağanın vıraklarında duyuyorlar bu
sesleri” diye fısıldıyor annem. “Ama ben tılsımlarımızın şın-
gırtısında duyuyorum aile üyelerimin seslerini.”

Annem konuşurken tüylerim diken diken oluyor.

Dönüp anneme bakıyorum. Uzakta havai fişekler yeniden
patlıyor. ışıkları annemin yaşlı yüzünü aydınlatıyor. Yaz çil-
leriyle kaplı pembe yanaklarını makyajına rağmen seçebili-
yorum. Sanki milyonlarca paparazzi birden onun fotoğrafı-
nı çekiyor; dolayısıyla o anda nasıl görüldüğünü asla unut-
mayacağım.

Güzel. Mutlu. Bence böyle görünüyor.

Daha yakından bakınca, yanaklarından aşağı süzülen yaş-
ları görüyorum.

“İyi misin anne?” diye soruyorum ona.

“Altmış bir yıl önce bugün” diye fısıldıyor patlayan havai

fişeklerin gürültüsünün arasında, “annemle son doğum günümü geçirdim. Ama siz ikiniz... İkiniz bana en büyük armağanı verdiniz. Siz benim yaşayan tarihimsiniz. Öykülerim benimle birlikte ölmeyecek.”

Kalbim ağzıma geliyor, gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyorum.

Çünkü mutsuz değilim. *Mutluyum*.

Annemin anılarının bekçisiyim.

Onun yaşına geldiğimde kızım ve torunlarımla birlikte burada oturup havai fişekleri seyretmeyi umuyorum.

Sabırla oturup rüzgârın –anneminkinden bile ağır olan– şans bileziğimi şıngırdatmasını bekleyeceğim ve sonra gözlerimi kapatacak, aile üyelerimin seslerini dinleyeceğim.

Teşekkür

Yazar adaylarına hep başkaları ne düşünürse düşünsün kendi istedikleri konuda yazmalarını söylerim, çünkü ancak bu şekilde gerçekten esinlenerek yazabilir ve başkalarına esin verebilirler. Dahası, böyle bir kitap yazdığınızda bitirene kadar aklınızdan çıkmayacaktır.

Bu şekilde yazarlar için asıl önemli olan başarı veya para değildir, yazmanın kendisi ödüdür. Başka seçeneğiniz olmadığı için yazarsınız.

Şans Bileziği için de geçerli bu.

Bu kişisel romana ilham veren, büyükannelerim ve onların şans bilezikleriydi. Bu kitapta takma isim olarak büyükannemin adını kullandım. Amacım, yalnızca kendi büyükannelerimi değil, genellikle hak ettikleri değeri gösteremediğimiz ve olağanüstü hayatlarını görmezden geldiğimiz yaşlarımızı da onurlandırmaktı.

Yaşım ilerledikçe ben de —çoğumuz gibi— önemli görünen ama aslında önemli olmayan şeylere kaptırdım kendimi. En sessiz anlarda zihnimin derinliklerinde büyükannelerimin ve annemin şans bileziklerinin şingirtısını duyabiliyordum. Bu ses bana hayatta neyin gerçekten değerli olduğunu hatırlatıyordu ve en küçük şeylerin en değerli hediyeler olabileceğini anımsatıyordu.

Çocukken yazlarımı büyükannemle büyükbabamın evin-

de, Ozarks'taki ahşap bir kulübede geçirirdim. Bu kulübede telefon ya da mikrodalga fırın yoktu. Cep telefonları, internet, dizüstü bilgisayarlar henüz icat edilmemişti. Yalnızca kitaplarımıza, oltalarımıza ve birbirimize sahiptik. Ama bu yaz aylarında hayatımın en önemli hediyesini aldım: Büyükanmemle büyükbabamı tanıma fırsatı buldum. Onların güzelliği, hataları, yaptıkları fedakârlıklar kendimi keşfetmemi sağladı.

Sizden şunu istiyorum: Eğer hâlâ yapmadıysanız büyüklerinize vakit ayırın ve hayatları hakkında sorular sorun. Telefonunuzu bir kenara bırakıp onları dinleyin. Sizi şaşırtacaklarından emin olabilirsiniz.

Mükemmelleştirmesi yıllar süren bu romanla gurur duyuyorum. Dört anı kitabı yazdıktan sonra, bir roman yazmanın –sevgili ajanım Wendy Sherman'ın söylediği üzere– bir ayıyı güreşerek yere devirmeye benzediğini öğrendim. Ben de ayıyı güreşerek yere devirdim ve bu süreçte epey hırpalandım. Ama çok şey öğrendim. Bu yolculuğa değerdi. Bir sanatçının eserinden her zaman biraz şüphe etmesi gerektiğine inanıyorum. Böylece sorgulayabilir, endişelenebilir, merak edebilir, esneyebilir ve eserini mükemmelleştirebilir.

Wendy'ye ne kadar teşekkür etsem az... Yalnızca harika bir ajan ve arkadaş olduğu için değil, o bundan çok daha fazlası. Bunu yapabileceğime inanmıyordum. Ama sen bana olan inancını asla yitirmedin. Beni yönlendirdin, eğittin, öğrettin, dinledin, cesaretlendirdin, endişelendin ama hep doğruları söyledin. Beni azarladığın oldu mu? Evet. Ama seni dinledim. Tekrar tekrar denedim. “Korkuyorum” dediğimde benim paraşütüm oldun.

Laurie Chittenden'a: *Yeniden bir arada olmak ne güzel...* Kusura bakma, Peaches & Herb tarzı müzikleri seviyorum. Bu roman için senden daha uygun birini düşünemezdim, *America's Boy*'dan on yıl sonra yeniden seninle birlikte ça-

lışmak, ikimiz de bu kadar büyümüş ve değişmişken yeniden birlikte olmak çok iyiydi. Daha büyük bir planın parçasıydı sanki her şey. *Şans Bileziği* için başta duyduğun heyecan (sonuçta bir şans bileziğin var!) benim için çok önemliydi. Bu kitabın çok daha derin, zengin ve anlamlı hale gelmesinde büyük emeğin var. Seninle çalışmak asla yalnızca “çalışmak” değil.

Başlardaki destekleyici coşkudan söz açmışken: St. Martin's Press ve Thomas Dunne Books'taki herkese –Sally Richardson, Tom Dunne, Pete Wolverton, Jen Enderlin, Lisa Senz– kalpten teşekkürler. Hiç bu kadar sıcak karşılanmamıştım, benim için anlamı büyük.

Melanie Fried'e (Michigan'lı bir kız!) ve tılsım illüstrasyonlarıyla romanın ve ailemin tılsımlarının büyüsünü yakalayan Cameron MacLeod Jones'a çok teşekkürler.

Jenny Meyer'a: *Gracias! Danke Schön! Graize!* Teşekkür etmenin kaç yolu olabilir? Keşke hepsini bilsem de sana teşekkür etsem. Bir yazarın hayali, kitabının dünyanın farklı yerlerinde yayımlandığını görmektir ve sen bu hayalimi gerçekleştirdin. *Şans Bileziği*'nin Almanca, Rusça, İtalyanca, Lehçe, İspanyolca basılacağını her hatırladığımda ağlayasım geliyor. İşinde çok iyisin. Ve harika birisin. (Sen de öyle, Shane King!)

Bu kitabın hayata geçmesi için ilk aşamalarında görüşlerini ve talimatlarını paylaşan Kim Perel'e teşekkürler.

McLean & Eakin Booksellers'a (Jess, Bess ve Kirstyn... ve tabii ki sen, Matt!) ve Saturn Booksellers'tan Jody Chwatun ve Jill Miner'a kucak dolusu sevgiler. Kitabı taslak halindeyken okudular ve olağanüstü yoğun çalışma programlarından vakit ayırıp önemli yorumlarını ve eleştirilerini paylaştılar. Siz olmasanız burada olamazdım.

Caroline Leavitt: Yeteneklerinin sınırı yok. Hem olağanüstü bir yazarsın hem de yetenekli bir editör. Beni zorla-

dın, cesaretlendirdin ve –her şeyden önemlisi– ruhumun kucaklanmaya en çok ihtiyaç duyduğu anlarda bana inandın. Kitabın her aşamasında bana sayısız kez destek oldun. Sana arkadaşım dediğim için gurur duyuyorum. Sen ve ben manik, yaratıcı, benzer ruhlarız.

Nancy Thayer: Sana ulaşırken ne kadar endişeli olduğumu hatırlıyorum. Sense bana ne kadar nazik davranmıştın. Teşekkür etmek yetmez. Sana hayranım.

Debbie Macomber: Debbie'ye ulaşmak benim için “Aya gideceğim” demek gibi bir şeydi. Olanaksız görünüyordu. Ama hayaller böyledir; sık sık gerçek olurlar. Teşekkürler Debbie. Bastaki desteğin bu kitabın yazılabilmesi açısından çok önemliydi. Kitabımı o yoğun iş programına sıkıştırabilmen bana onur verdi. Ayrıca, Renate Roth: Yolun her adımında yanımda olduğun için teşekkürler!

Adriana Trigiani: Senden gelen ünlemleri, x'leri, o'ları görmek ve kitabım hakkında tanıtım yazısı yazacağını öğrenmek az kalsın hastanelik olmama yol açıyordu. Benim ilham kaynaklarımdan birisin. Yeteneğin ve nezaketin her an birbirisiyle yarışıyor.

Köpeklerim Doris ile Mabel: Aklımı kaybetmememi sağlıyorsunuz. Şarap, kahve ve bol bol koşmak ve siz. Özellikle de şarap.

Son olarak, Gary: Sen olmasan –gerçekten– burada olmazdım. Sana “Roman yazabilir miyim?” diye yüzlerce kez sordum. Hepsinde destek oldun bana. Asla çıldırdığımı söylemedin. Bana dur demedin. “Ne istersen yaparsın, yapacaksın da” dedin. “Hayallerin büyük olsun. Yavaş yavaş yaz” dedin. Sık sık benim “esin perim” olduğunu söyleyip bana takıldın. Bu konuda diyeceğim şu: Evet, öylesin. Benim kalbim, ruhum, ikinci pilotum ve hayatımın aşkısın.

Şans Bileziği büyükannelerime duyduğum sevginin yanında, Michigan'a, güzelliğine ve insanlarına duyduğum sev-

ğinin ifadesi. Michigan yalnızca yaşadığım yer değil. Kitaplarımın ana karakterlerinden biri. İnsan kahramanlarım kadar gerçek; canlı, nefes alıp veriyor.

Şans Bileziği'ndeki şiir hakkında son bir not: Bu kitabı yazdığım yıllar içinde, arkadaşlarım beni esinlendirmek için şans bileziklerinin fotoğraflarını ve tılsımlarının öykülerini gönderdiler. Bazıları annelerinin veya büyükannelerinin öğrettiği şiirleri de gönderdi. Şiirler genellikle birbirinden farklıydı ama bazı satırları aynıydı. Bu güzel satırlardan bazılarını bir araya getirip bu kitaptaki şiiri yarattım, sonra; gönderilen şiirler arasında çok fazla ortak nokta olduğu için bir yazarı olabilir diye düşündüm ve o yazarı aramaya başladım. Ama öyle bir isim bulamadım. Bir keresinde sanki çok yaklaştım, Yahoo Answers'ta birisi üvey kızına vereceği tılsımla birlikte söylemek için bir şiir arıyordu. Ona yanıt verenlerden birinin gönderdiği şiir benimkini andırıyordu. Şiiri gönderen kişiye ulaşmaya çalıştım ama yanıt gelmedi. Aynı şiiri başka kaynaklarda da araştırdım ama sonuç alamadım.